ROBERTA MICHELS

Tărâmul fermecat

Traducerea și adaptarea în limba română de
ANCA MORĂRESCU

ALCRIS

Capitolul 1

Dintr-o dată, drumul coti brusc, parcă plictisit de dealurile îndepărtate, pline de tufișuri. Mergea paralel cu arborii de acacia care îl mărgineau. Din când în când se mai zăreau câteva căsuțe albe, și la distanță de câțiva kilometri, câte o benzinărie. Acum, șoseaua se lățea ca să dea la iveală blocuri joase și bungalouri cu acoperișuri drepte.

Deci, asta era Mbinga?

Laurie privi cam suspicioasă clădirea prăfuită care se ivea în stânga ei și pe care era scris cu litere mari: "Hotel Safari". Undeva, în apropiere, trebuia să fie biroul acestui safari, unde trebuia să-l găsească pe directorul Ryan Holt. Tânăra înghiți cu greu și rezistă tentației de a-l ruga pe șofer să facă stânga-mprejur și s-o ducă de acolo, neștiind dacă simțea asta din cauza felului în care arătau împrejurimile, sau a faptului că era emoționată să-l întâlnească în carne și oase pe cel mai

apreciat vânător din Tanzania. Tremurând ușor, strânse mai aproape aparatele de fotografiat lângă ea și aproape închise ochii. Putea să-și permită o clipă de sinceritate. Nu aștepta cu drag această întâlnire.

Un bărbat care purta un asemenea renume trebuia să fie mare, agresiv și foarte arogant. Nici nu voia să se gândească cum se va simți cerând unui asemenea om un favor!

Când mașina opri la un semafor, își dădu seama că făcuse o nebunie să vină pînă aici. Desigur, de acasă, din fotoliul ei confortabil, ideea asta nu părea atât de nebunească precum acum. Atunci îi fusese mai ușor să viseze cu ochii deschiși la aventuri de acest fel. Dar acum, să le pună în practică… Oh, parcă își pierduseră strălucirea. Șoferul opri mașina și deschise portiera. Laurie aruncă o privire în jur. O șopârlă se târa leneș prin praful gros de pe marginea șoselei. Părea să fie singura formă de viață din împrejurimi. Ei bine, acum tot ce-i mai rămânea de făcut era să spere că acest Ryan Holt nu era atât de insuportabil precum credea și că nu va fi un așa mare chin să-l roage s-o ajute. Trase aer în piept și-și spuse că trebuie să facă asta. Doar n-a bătut atâta drum degeaba! Oricum era prea târziu să se răzgândească acum.

Șoferul îi duse bagajul în holul hotelului, apoi o salută și se îndepărtă. Abia când îl văzu dispărând în norul de praf ridicat de mașină, Laurie se duse spre bagaj. Îl apropie de recepție și privi puțin în jur. Din toate colțurile o priveau animale împăiate și modelul de la canapelele din hol întregea acestă imagine.

Dar un zgomot strident o făcu să tresară. Ce era oare?

Tocuri? Nu, era imposibil! Aici, în sălbăticia asta? Se întoarse și văzu o tânără frumoasă, cam de douăzeci și opt – treizeci de ani care o priverea plictisită, în timp ce se îndrepta spre biroul recepționerului.

Se așeză în spatele lui și spuse, adresându-se tinerei:

– Te rog să-i scuzi pe băieți. Au alte treburi azi.

Laurie nu înțelese ce voia să spună cu asta, dar își închipui că o avea în față pe proprietara acestui hotel.

Femeia luă un registru și întrebă, fără să se sinchisească s-o privească, dacă avea cumva rezervare.

– Ă…nu, se bâlbâi fata. Sunt Laurie Weldon. Nu voi sta mai mult de trei sau patru nopți. N-am crezut că e necesar să fac…

– Întotdeauna trebuie să te ocupi dinainte de cazare, domnișoară Weldon. O să-ți dai seama în curând că hotelul meu e mai mereu plin. Urmă o pauză scurtă, după care adăugă, cam plictisită: dar azi ai noroc, cred că am un loc liber pentru tine.

Laurie răsuflă ușurată și, încercînd să-și ia ochii de la inelul cu diamant pe care-l purta femeia din fața ei, semnă în registru.

– Sunt doamna Lewis, proprietara hotelului. Sper să te simți bine aici. Băiatul te va conduce în cameră, spuse și înmână cheia unui hamal care luase deja bagajul tinerei. Masa se poate servi la restaurantul hotelului. De trei ori pe zi. Asta, bineînțeles, dacă nu preferi să mănânci în altă parte. Deși pe aici nu sunt prea multe opțiuni.

Laurie făcu o pauză înainte de a pleca spre camera ei.

– Doamnă Lewis, poate mă puteți ajuta cu ceva. Îl caut pe domnul Ryan Holt. Oare știți unde l-aș putea găsi?

Pentru prima dată, femeia parcă o privi cu interes. O măsură din cap pînă-n picioare și ochii albaștri nu prea păreau mulțumiți de ceea ce vedeau. Zise doar:

– La capătul străzii, pe dreapta. Vreun motiv special pentru care vrei să-l vezi?

Laurie deveni conștientă de înfățișarea ei. Știa că trebuie să fie plină de praf și ciufulită, fără să mai pună la socoteală oboseala din cauza drumului. Încercă totuși să răspundă cum se cuvine la întrebare.

– Ryan Holt este conducătorul expediției de vânătoare, nu-i așa? Sper să mă ia cu el în următoarea călătorie.

Doamna Lewis închise registrul, dădu roată biroului și veni lângă ea, afișând un zâmbet triumfător.

– Mă tem că ai venit degeaba, draga mea. Ryan n-ar merge niciodată la vânătoare cu o femeie în echipă.

– Nu vreau să vânez, spuse Laurie. Vreau doar să fac fotografii. Sunt fotograf…de animale. Iar domnul Holt mi-a fost recomandat cu mare căldură.

– Înțeleg. Da, e recomandat tuturor, dar știu sigur că nu ia pe oricine cu el, cu atât mai puțin când e vorba despre o fată.

– Oh…înțeleg.

Urmă o clipă de tăcere, după care doamna Lewis continuă:

– Dar stai liniștită, în localitatea învecinată există o mulțime de animale, cât să umpli câteva filme.

Dar nu cele pe care le vreau eu, gândi Laurie.

– Telegraful e singurul mijloc de comunicare pe care-l avem. Dar te sfătuiesc să nu te obosești degeaba. Nu va veni să te vadă.

Laurie îl urmă pe băiatul care-i căra bagajul. Se așteptase să întâmpine destule dificultăți în această călătorie, dar niciodată nu crezuse că avea să aibă de-a face cu un bărbat care considera femeile inferioare speciei masculine.

Camera arăta bine la prima vedere, curată și spațioasă, cu ferestre mari care lăsau lumina să pătrundă nestingherită înăuntru. Refuză politicoasă oferta hamalului de a vizita și baia care era din păcate una pe palier, spunându-și că dușul mai poate aștepta. În schimb, îl rugă să rămână puțin ca să trimită un mesaj prin el. Luă un creion și o foaie de hârtie și se apucă să scrie câteva fraze. Nici nu știa cum să se exprime mai bine ca să nu arate că e disperată. Oricum, poate toate erau în van, așa cum îi spusese și doamna Lewis. Ea părea să-l cunoască bine, dacă își permitea să-i spună aceste lucruri.

După ce se gândi puțin, Laurie scrise că e interesată de noua expediție și notă locul unde putea fi găsită. Îi veni o idee. Se semnă L. Weldon. Așa poate avea să stârnească interesul bărbatului și acesta avea să vină în cele din urmă s-o cunoască.

Spre seară, găsi baia destul de confortabilă și așternuturile din pat destul de odihnitoare. Dimineața se trezi înviorată și gata de o nouă zi.

În timpul micului dejun, observă că sala de mese a restaurantului se popula încetul cu încetul. Mai existau într-adevăr oaspeți în această parte îndepărtată de lume, dar majoritatea clienților erau muncitori de pe plantațiile din apropiere sau de la ferme, sau pur și simplu oameni aflați în trecere. Și-ar fi dorit să fie mai puțini cei care se tot perindau

prin local, ca să poată admira în tăcere priveliștea care se vedea pe fereastră. Dar cu toate astea, nu putea să nu aprecieze saluturile politicoase și zâmbetele curioase pe care le afișau bărbații care o vedeau. Chiar i se oferiră băuturi și nou-veniții inițiară o conversație cu ea, iar tânăra, înainte să-și dea seama râdea la unele din glumele spuse cu haz de un muncitor de la o fermă din apropiere.

Toate astea erau destul de noi pentru ea, dar ce bine făceau moralului! Se simțea parcă în largul ei între acești oameni pe care uneori avea impresia că-i cunoaște de o viață.

Nu observă când în local intră un bărbat înalt care se apropie de recepție. Își spuse că era poate unul dintre fermieri și nu-i dădu mare atenție. Dar când auzi că întreabă de domnul Weldon, simți cum îi tremură genunchii. Băiatul de la recepție îl rugă să aștepte puțin și deschise registrul. Laurie se ridică de la masă și se duse spre el.

– Domnul Holt? întrebă ea, cu vocea aproape gâtuită. Ridică ochii spre el și văzu umerii lați și privirea de smarald care o cerceta curioasă. Dar nu zăbovi mult asupra ei și privi în direcția bărbaților care vorbeau la bar.

– Ați…ă, ați primit un mesaj? Un mesaj în care vi se cerea să luați pe cineva într-un safari?

– Așa e. De la domnul Weldon. Ești cu el?

– Nu, sunt singură aici, dar…mai făcu un pas spre el. Aș dori să vorbesc cu dumneavoastră despre călătorie. Eu sunt Laurie Weldon și…

Bărbatul o privi cu asprime și dezaprobare.

– Deci, tu ești Weldon? O privi din cap până-n picioare, zăbovind asupra rochiței cu mânecă scurtă, de culoarea lămâii, și a părului aranjat cu gust.

– Ei bine, domnișoară Weldon, se pare că mi-am pierdut timpul degeaba.

Vru să plece, dar Laurie sări să-l oprească.

– Domnule Holt, îmi pare rău că a trebuit să recurg la un subterfugiu ca să vă aduc aici, dar am auzit regula asta ridicolă a dumneavoastră de a nu lua femei în safari și…

– Așa e, nu iau femei. Fac prea multe probleme. Copiii chiar mai multe.

Fără prea mult efort, o dădu la o parte din calea lui și ieși afară din local.

Copii! pufni Laurie. Nervoasă, se grăbi să iasă după el.

– Se pare că a trecut mult timp de când ați văzut ultima oară un copil, domnule Holt, izbucni ea. Am aproape nouăsprezece ani și sunt sigură că știu la fel de multe despre animalele sălbatice ca și dumneavoastră, așa că de asta m-am gândit să…

– Uite ce e, îi aruncă el o privire plictisită, știu că în ziua de azi copiii caută distracție în orice lucru și cu orice preț, dar dacă ești doritoare de senzații tari, te sfătuiesc să mergi în altă parte. Aici suntem în Africa, nu într-un parc de distracții.

Urcă în mașina lui prăfuită și plecă în trombă.

Laurie se uită, cu ochii în lacrimi, cum dispare din fața ei.

Dintre toți misoginii și nenorociții…închise ochii și încercă să se liniștească. Cel puțin, putea fi mulțumită într-o privință. Acest Ryan Holt era într-adevăr exact cum își închipuise: mare,

agresiv și arogant.

***

Laurie se mai uita încă după mașina lui Ryan, când auzi o voce în spatele ei.

– Trebuia să-mi fi ascultat sfatul, drăguțo. Ryan poate fi chiar obraznic când e enervat.

Femeia se apropia de ea pășind cu delicatețe pe drumul prăfuit, de parcă ar fi fost un bulevard select. Era îmbrăcată elegant și ținea în mână o plasă cu cumpărături. Ajungând aproape de Laurie, spuse, oarecum extenuată:

– Ia tu asta, dragă. Mi se pare că devine din ce în ce mai grea din cauza căldurii.

Tânăra era sigură că nu din cauza asta i-o oferea, dar se văzu nevoită să-i îndeplinească dorința.

– Comand cele mai bune produse de la mărcile cu renume. Dumnezeu știe cum aș arăta dacă aș îmbrăca haine obișnuite! spuse, afișând o grimasă. O conduse pe Laurie în apartamentul ei, de la parterul hotelului.

Intrară într-o cameră frumos mobilată care dădea într-o grădină îngrijită cu gust. Laurie lăsă plasa pe un fotoliu și se grăbi să iasă.

– Trebuie să recunosc că a fost un gest inspirat din partea ta să nu te semnezi cu numele întreg, adăugă femeia, parcă

dornică de conversație.

Când Laurie o privi stupefiată, femeia dezbrăcă jacheta de catifea și scoase o țigară dintr-o cutie de argint.

– Nu trebuie să te superi pe băieți, draga mea. Vorbesc despre orice între ei, așa că n-ai cum să nu auzi ce spun.

Laurie încercă să-și stăpânească enervarea și, dintr-un motiv pe care nu-l înțelese, vru să se explice:

– M-am gândit că merită să încerc, zâmbi, dar fără să înțeleagă de ce.

– Și a mers, dar bineînțeles, am știut că de cum te va vedea Ryan va…o pufni râsul.

– Se pare că știi foarte multe despre acest individ, i-o întoarse Laurie. Cred că el și soțul tău sunt foarte apropiați.

– Soțul meu e mort, domnișoară Weldon. Dar ai oarecum dreptate. Eu și Ryan suntem foarte apropiați și fără ajutorul lui n-aș fi reușit să conduc acest hotel.

– Am înțeles, spuse fata îngândurată, care deja își pierduse orice interes de a continua această conversație. Te rog să mă scuzi, aș vrea să dau o tură prin oraș.

– Hm, orașul de aici înseamnă o stradă principală. Dar, dacă dorești un ghid care să te ducă la animalele tale, aș putea…

– Nu e nevoie, doamnă Lewis. N-o să rămân aici decât azi.

Femeia mai în vârstă dădu din umeri, scuturând scrumul de la țigară într-o scrumieră de cristal.

– Dar va trebui, bineînțeles, să plătești pentru patru zile, adăugă ea, pe un ton leneș.

– Desigur.

– Îmi pare rău că nu ți-am putut fi de mare ajutor, dar…asta e, spuse oarecum mulțumită.

Mbinga nu era deloc un loc încântător. Era cald și praf cam pe tot parcursul zilei și strada principală, care era de fapt singura, era mărginit de tot felul de buticuri de unde te întâmpinau mărunțișuri colorate. Dar pe Laurie n-o deranja prea mult acest aspect. Se plimba încântată, gândindu-se cu emoție că se afla în Africa. Cu o zi în urmă nu fusese dornică să vadă împrejurimile, dar acum era bucuroasă să afle că ceea ce citise în broșuri despre acest ținut nu era minciună. Deloc. Știa că dacă are suficientă răbdare va vedea și mai mult din frumusețea acestei sălbăticii. Dar se întristă. Știa că pentru a admira răsăritul printre arborii roșietici, pentru a auzi trilul păsărelelor sau pentru a se bucura din plin de soare, trebuia să meargă în mijlocul naturii.

Oh, naiba să-l ia pe acest Ryan Holt! Doar din cauza lui trebuia să facă ea cale întoarsă înainte de a descoperi magia tărâmului african.

Privi în jur. Parcă tărâmurile astea se cereau a fi explorate. Îi veni o idee. De ce să plece din Africa? De ce să facă asta dacă un misogin îi spulberase visurile?

Scoase aparatul. Putea face câteva fotografii și acum. În fond, mai putea rămâne încă o zi. Poate doar să-l enerveze. Ei, și ce ? Doar nu voia să-l vadă. Cu cât stătea mai mult departe de ea, cu atât mai bine.

Încercă să-și amintească unele nume de animale pe care le poate întâlni aici. Nu-i veniră în minte decât hienele, zebrele și

girafele. Mda, poate că Ryan avea puțină dreptate. Nu prea știa mare lucru despre aceste zone. Ei, dar ce conta asta? Putea să învețe.

Mersese mult și își dădu seama la un moment dat că ieșise din oraș. Privi în urmă. De departe, se zăreau doar câțiva arbori din centrul orașului, iar restul se pierdea în dogoarea căldurii.

Deasupra ei, auzi un cârâit de pasăre. O alta îi răspunse cu voce mai groasă. Dintr-o dată, Laurie se gândi că poate nu fusese o idee atât de inspirată să se îndepărteze de civilizație. Aici nu părea să fie în siguranță. Iar fotografii care urmăreau animalele sălbatice nu făceau asta din mașini? se întrebă ea.

Se întoarse și începu să meargă gânditoare. Poate chiar va închiria una, până la urmă. Trebuia să-i demonstreze cumva lui Desmond că e un fotograf bun.

Poate chiar o girafă docilă ar putea să-i pozeze. Se uita exact la una care se apropia de ea. Dar parcă nu era girafă. Zâmbetul îi pieri de pe buze. Da, nu era deloc o girafă. Laurie rămase pe loc, neștiind cum să reacționeze, ținând totuși obiectivul îndreptat spre animal. Măcar de-ar ști ce fel de animal e, ca să-și dea seama dacă e mai bine să stea să facă poze sau să se salveze…Dar pe măsură ce se apropia, Laurie își dădu seama că era o turmă de zebre extrem de frumoase. Extaziată, trase aer în piept. Oare câte poze va avea timp să facă? Oh, la naiba! Ce era asta? Se apropia o mașină care sigur avea să le supere.

Dintr-o dată, animalele ridicară speriate capetele și schimbară direcția. Alergau acum spre șosea și spre …ea. Iar șoferul ăsta idiot se încăpățâna să se apropie. Dar, nu. Acum coti

puțin și zebrele fură păcălite să urmeze alt curs.

Perfect! Mulțumită acestui șofer groaznic, animalele au dispărut, iar Laurie nu apucase să facă nicio fotografie. Oh, nu! Ce putea fi mai rău decât asta? Șoferul era chiar nesuferitul de Ryan Holt!

– Ce dracu crezi că faci aici? țipă el când ajunse aproape de ea.

– Fotografii, spuse fata, încercând să-și mențină calmul în voce.

– Pentru ce? Vrei să ți le pună cineva pe mormânt? Nu-ți dai seama că dacă nu te vedeam eu…scrâșni din dinți. Cu cine ești? Cum ai ajuns aici?

– Nu sunt cu nimeni. Am mers pe jos.

– Ai mers pe jos până aici? repetă el, consternat. Ce aveai de gând să faci? Coborî din mașină și-i deschise ușa. Urcă!

– Domnule Holt, nu văd de ce…

– Înăuntru! Acum! O să te duc în Mbinga și o să am grijă să te trimit de unde ai venit.

– Știu să-mi port și singură de grijă, răspunse ea, trufașă. Și din moment ce ai refuzat să mă iei în safari, n-ai niciun drept să-mi ordoni una ca asta. Nu doar că mi-ai stricat șansa pentru o fotografie perfectă, ci ai și speriat o turmă întreagă de zebre.

– Și cum crezi că ar fi reacționat când te-ar fi văzut fluturând o cameră de fotografiat în direcția lor?

– Dacă n-ai fi apărut tu…

– Norocul tău că am apărut!

Laurie simți că nu se mai poate certa cu un asemnea om.

Privirea lui de smarald o măsura din cap până-n picioare, zăbovind din nou asupra îmbrăcămintii.

– Ia spune-mi, ce caută pînă la urmă într-o sălbăticie ca asta un omuleț ca tine? întrebă el.

Chiar era un omuleț pe lângă el, fiindcă era uriaș! gândi ea.

– Mă plimb. Doar nu ești proprietarul întregii Tanzanii, nu?

– Nu, nu dețin chiar tot. Vru să zâmbească, dar nu reuși.

– Oare încerci să-mi spui că ți-am încălcat teritoriul? întrebă ea cu răceală.

– Nu, dar animalele au întâietate aici, iar eu trebuie să mă asigur că se bucură de asta, zise, intrând din nou în mașină.

De parcă le-aș putea opri eu, bombăni Laurie, intrând pe scaunul din spate. Înăuntru era o atmosferă sufocantă. Persista un miros de piele veche și de trabuc.

– Credeam că ești plecat din oraș.

Mașina gonea pe strada prăfuită. Bărbatul nu vorbi până când se apropie de oraș.

– Mai bine ți-ai ocupa timpul încercând să pleci cumva de aici, decât să te întrebi pe unde aș putea fi eu. Presupun că te poți întoarce de unde ai venit, nu-i așa, Weldon?

Ryan opri mașina lângă unul din buticurile de pe marginea șoselei, iar Laurie ieși furioasă, trântind ușa în urma ei.

– Da, sigur că pot, domnule Holt. Și stai liniștit, nimic nu m-ar putea face să rămân aici, mai ales dacă te știu pe tine în preajmă!

Nu auzi când porni motorul, dar fu conștientă de plecarea lui când deja se îndepărtase câțiva metri de mașină. Putea să

creadă ce vrea. Dacă toți conducătorii de expediții sunt ca el, atunci trebuia să fie mulțumită că întâlnise doar pe unul dintre ei.

Dar mergând așa furioasă și îngândurată, nu-și dădu seama când cineva grăbit îi ieși în cale și o dezechilibră, trântind-o la pământ.

– Oh, te rog să mă scuzi, domnișoară, spuse bărbatul care acum o ajuta să se ridice. Sunt Arnold Cape și întotdeauna am fost un împiedicat.

– Eu sunt Laurie Weldon. Îmi pare bine să vă cunosc. Vă rog, nu vă învinovățiți. A fost vina mea.

– O t6nără grăbită! Chiar și aici, în pustietate! Hm, cred că ai treburi foarte importante.

– Nu chiar. Mă tem că sunt un simplu fotograf.

– Înțeleg, dar cred că n-o să mai poți fotografia cu asta, arătă cu degetul spre camera zgâriată și puțin spartă la un colț.

– Asta ar trebui să-mi fie învățătură de minte să fiu atentă pe unde calc, zise ea. Sper că nu v-am lovit prea rău.

– Nu, stai liniștită. Trebuie mai mult de atât ca să-l dobori pe Arnold Cape. Îi întinse mâna. Vino să-i cunoști pe prietenii mei. Poate reușim să-ți reparăm camera.

– Oh, nu, n-aș putea accepta una ca asta, zise fata, luând din mâna lui aparatul avariat. Și vă rog să nu vă faceți griji. Mai am două în afară de ăsta.

– Dar după cum te uiți la ea, pun pariu că era preferata ta. Crede-mă, m-aș simți îngrozitor dacă nu te-aș putea ajuta cu ceva.

– Nu v-aș putea lăsa să plătiți pentru ceva ce s-a întâmplat din vina mea, dar mulțumesc pentru amabilitate. Se îndreptă spre hotel, zâmbind ușor.

Prânzul la restaurant s-a dovedit a nu fi o alegere prea inspirată. Mâncarea nu prea avea gust, iar Laurie își dorea să nu fi respins ideea de a servi niște sandvișuri la una din măsuțele amplasate pe stradă, sub umbrele. Cel puțin de acolo putea vedea viața din acest oraș. Poate că încă ar mai fi timp s-o facă. Iar după, putea să vină la hotel să-și împacheteze lucrurile, să închirieze o mașină și să plece odată de aici.

În sala de mese nu mai era nimeni în afară de ea, așa că de cum intră grupul de bărbați zgomotoși, de vârsta a doua, îmbrăcați în costume noi de vânătoare, îi fu atrasă atenția. Iar în mijlocul, lor îl zări pe domnul Cape.

Acesta se apropie voios de ea și spuse:

– Ce crezi, este destul de bun? îi înmână un aparat de fotografiat profesional, și câteva rolfilme noi.

– Domnule Cape, n-aș putea. E mult mai scump față de cel pe care l-am stricat.

– Nu te îngrijora, pe ăsta nu-l folosea oricum nimeni. Am avut noroc că l-am găsit în depozit. Vreau să ți-l dau acum, pentru că noi trebuie să plecăm. Ne-am pregătit pentru safari. Ce părere ai de costumele noastre?

Safari? Oare auzise bine?

– Da, arătați extraordinar cu toții, recunoscu ea. Dar…chiar mergeți într-un safari?

– Oh, când ajungi în Africa, trebuie să faci asta. Altfel, ce

farmec ar mai avea?

Ceilalți bărbați se apropiară pentru a fi prezentați, după care se îndreptară spre bar.

Domnul Cape își dădu seama dintr-o dată că se află în sala de mese.

– Oh, te rog să mă scuzi. Te-am deranjat de la masă, nu-i așa?

– Nu, aproape am terminat.

– Nu prea ți-a plăcut, nu? întrebă el, privind mâncarea aproape neatinsă.

– Nici n-ai mare poftă de mâncare pe o căldură ca asta.

– Ce zici de o băutură?

– Mulțumesc, dar nu cred c-aș putea servi una acum.

– Ei bine, noi suntem pe aici. Dacă te răzgândești, vino să ni te alături.

Se îndreptă spre bar, iar Laurie îl văzu spunându-i barmanului să treacă toate băuturile în contul lui. Oare cât de generos putea fi acest bărbat? Și, ce era cel mai important, putea ea să beneficieze de asta? se întrebă Laurie, dar pe moment nu îndrăzni să-și pună ideea în aplicare.

Mai târziu, când se plimba prin grădina din spatele hotelului, domnul Cape, care se afla încă acolo, se apropie de ea.

– Acum, ia spune-mi, draga mea. Ce bei?

– Oh, doar o limonadă, zise ea.

Când reveni cu câte un pahar în fiecare mână, o găsi așezată la una din mese.

– Nu-i așa că e frumos? zise el, trăgând aer în piept.

– Domnule Cape…

– Oh, te rog, toată lumea îmi spune Arnold. Te rog s-o faci și tu.

– Ei bine, atunci…Arnold, vreau să te întreb câte ceva despre acest safari în care vrei să mergi… După cum ți-am mai spus, sunt fotograf de animale. Lucrez pentru o revistă din Londra și am venit aici să…

– Adică, vrei să spui că ți-ai dori să vii cu noi?

Fata își ținu respirația și mai luă o gură din băutură.

– Ei bine, ești binevenită alături de noi. Nici n-ar avea sens să mergi de una singură când noi suntem mai mulți. Nu cred că ne-ar deranja ca tu să faci fotografii, iar noi să vânăm. Până la urmă, n-are nicio legătură una cu alta, nu-i așa?

Laurie îl privea stupefiată. Nu putea fi atât de ușor, nu? Nu, nu putea. Abia acum venea partea grea.

– Dar Ryan Holt, acest conducător de safari, mi-a spus că nu vrea să ia femei cu el.

– Serios? Chiar așa a zis?

– Da, mie mi se pare un misogin fără pereche, zise ea, încercând să se relaxeze.

– Nu mai spune! Arnold nu părea prea afectat de ceea ce aflase, ba chiar își aprindea liniștit o țigară.

– Domnule Cape, dacă refuză cumva să meargă cu dumneavoastră, acum că fac și eu parte din echipă? Adică…poate face asta?

Din câte văzuse la Ryan Holt, n-o mai putea surprinde nimic.

– Nu, zise el, foarte calm. Această călătorie a fost planificată cu mult înainte și nu s-a pus nicio astfel de condiție cu privire la

cine să luăm cu noi.

– Înțeleg. Ceva în sinea ei o făcu să se mai relaxeze puțin. Spuse, încet: așa că venirea mea n-ar dăuna nimănui, nu? Adică, nu va renunța la călătorie, nu?

– Bineînțeles că nu. Ia uite, ai băut-o pe toată. Îți mai aduc o limonadă? Bărbatul se ridică, oarecum plictisit și dornic să scape de această conversație. Dar Laurie dorea să savureze răspunsul pe îndelete. Deci, până la urmă pleca în safari! Astea erau vești minunate. Dar se mai bucura dintr-un motiv.

Oare fiindcăi încălca cuvântul arogantului Ryan Holt?

Capitolul 2

Pregătirile pentru călătorie au început imediat, iar Laurie nu fu lăsată să ajute în vreun fel, pe motiv că nu erau prea multe de făcut. Așa că ascultă cum erau verificate rezervele de hrană și de muniție și știa că trebuie să facă și ea ceva, cu toate că nimeni nu-i spusese încă ce anume.

Domnul Cape părea prea ocupat și emoționat ca să-și mai amintească și de ea, cu toate că din când în când își scotea pălăria ca s-o salute și s-o asigure că totul va fi bine.

În cursul după-amiezii, pregătirile luară o nouă formă, în sensul că toate proviziile trebuia acum așezate cu grijă în mașini, astfel încât să încapă. Laurie fu însărcinată cu depozitarea unor cutii ușoare și tânăra fu mai mult decât încântată când văzu că atmosfera era una veselă și că bărbații se bucurau ca niște copii de această călătorie.

Însă la un moment dat fu lăsată singură, ceilalți mergând cu

toții la hotel să verifice dacă n-au uitat ceva. Tânăra auzi apropiindu-se cineva și-și dădu seama că era cam târziu pentru a se ascunde. Știa exact cine venea după ea.

– Bine lucrat, Weldon. Am auzit că ai primit ce ai vrut; tonul era aproape senin, dar fata ghici că în spatele acestui calm se ascundea de fapt furtuna.

Încercă și ea să răspundă cu aceeași seninătate.

– Știi bine că am venit aici cu scopul de a merge într-un safari.

– Să zicem că am priceput asta, în cele din urmă.

– Dar tu n-ai vrut să mă ajuți în sensul ăsta.

– Așa că te-ai gândit să folosești farmecul tău de "fetiță rătăcită" cu un bătrân ca Arnold Cape.

– N-a fost nevoie să fac asta. El n-are prejudecăți stupide ca alții.

– S-ar putea să-ți dorești să le fi avut, zise el, pufnind și plecând de lângă ea.

Laurie simți că explodează de furie.

– Pentru numele lui Dumnezeu! izbucni ea. Sunt și eu un om. Dar se pare că tu ai trăit prea mult departe de civilizație ca să-ți dai seama de una ca asta. În plus, domnul Cape nu pare deranjat de venirea mea.

– Să sperăm, pentru binele lui, că știe în ce se vâră. Unde ți-e valiza?

– E în camion. De ce mă întrebi?

Bărbatul oftă, privindu-i cămașa de mătase și fusta.

– Cât de departe crezi că o s-ajungi, îmbrăcată așa? Și asta ce

mai e? Aruncă el o privire disprețuitoare la părul ei prins în coadă. O să rămâi agățată în primul copac care o să ne iasă în cale.

– O spui de parcă ți-ai dori-o.

– Nu e chiar așa. O privi gânditor de data asta. Trebuie să facem rost de un echipament corespunzător pentru călătorie.

Porniră alături și, pe măsură ce mergeau, Laurie observă că Ryan era salutat de toată lumea, semn că era foare apreciat în împrejurimi. Se părea că doar cu ea avea o relație tensionată. Își luă privirea de la zâmbetul lui frumos, care lăsa la vedere dinți imaculați. Nimic n-ar putea-o determina să-și schimbe părerea despre el.

Se apropiară de magazinul cu echipament și Laurie privi, îngrozită că toate costumele erau făcute pentru bărbați. Se întoarse să iasă, dar se izbi de pieptul lui Ryan.

– Știu că nu e un magazin de lux, dar trebuie să găsim ceva. O mai privi o dată. Cu toate că nu mi se pare că ai fi la curent cu moda.

– Ei bine, nu mă interesează astfel de lucruri, zise ea, cu mândrie în glas. Am un frate mai mic care studiază la Londra și de la el aflu ce se mai poartă. Dar cam asta e tot.

Urmă o pauză de câteva minute, timp în care Ryan căută ceva potrivit de îmbrăcat.

– Uite, ăștia ar trebui să-ți vină, zis el, punându-i în brațe o pereche de pantaloni kaki. E o cabină în spate.

Laurie merse în locul indicat, dar într-un minut ieși mai mult decât dezgustată:

– Sper că nu ești serios! Doar nu-ți închipui că aș putea să port așa ceva. Nu-mi vin deloc.

– Trebuie să-ți vină. Sunt cea mai mică măsură. Mă duc să-i plătesc.

– N-o să-i port! Vrei dinadins să mă faci să par caraghioasă în ei ca să nu mai merg în călătorie.

– Vă pot ajuta cu ceva, domnișoară? întrebă vânzătorul. Să știți că îi putem strâmta astfel încât să vă fie pe plac.

– Oh, ați putea? Laurie îi aruncă o privire recunoscătoare.

– Dar ia câteva ore. Apoi, bărbatul îi aruncă o privire lui Ryan. Am auzit bine, e vorba despre un safari?

Ryan Holt făcu prezentările fără prea mare entuziasm.

– Bill Alexander, ea e domnișoara Weldon. Merge cu trupa lui Cape.

– Ah, da, petrecăreții. Au trecut ieri pe aici. Dar n-au pomenit nimic de vreo fată. Bărbatul duse mâna la gură, amuzat. Sincer, n-am crezut că o să apuc ziua când Ryan…

– Cred că mai ai un client, Bill. Venim mai târziu să luăm costumul. Ai grijă să fie în dublu exemplar. Și adaugă și o pălărie de pai și niște cizme.

Cizme! bombăni Laurie în timp ce se schimba în cabină. Poate că Ryan Holt acceptase să vină în călătorie cu ei, dar era încă hotărât s-o facă să sufere în toate felurile posibile. Se îmbrăcă încet, sperând ca el să se plictisească de atâta așteptat și să plece fără ea, dar ar fi fost prea frumos să se întâmple așa.

Când ieși din cabină, îl văzu privind niște cămăși. Se dădu la o parte ca s-o lase să treacă.

Afară, orașul era liniștit și parcă pregătit de odihnă. Au mers tăcuți, unul lângă altul, iar Laurie și-ar fi dorit ca drumul până la hotel să fie mai scurt. Dar nu știa de ce se simte atât de jenată. Până la urmă, Ryan Holt era doar un bărbat, iar ea putea afla multe lucruri interesante de la el. Dar ce să-l întrebe? Și cum s-o facă? Habar n-avea ce să spună unui om care trăia într-o lume total diferită de a ei.

Pe măsură ce se apropiau de hotel, Laurie văzu că ceva se mișcă spre mijlocul drumului. Crezu pentru un moment că i se pare, dar când se uită mai bine, își dădu seama că nu era imaginația care-i juca feste. Partea proastă era că o mașină se apropia în viteză fără să bage de seamă mogâldeața de pe drum. Tânăra se repezi spre ea, dar o mână ca de fier o țintui în loc.

– Nu cred că e momentul să traversezi, copilă!

– Lasă-mă, dă-mi drumul! Se eliberă ea. E un animal în mijlocul străzii.

– Acum, depinde de el dacă va trăi sau nu.

– Cum poți să fii atât de crud? Ignorând camionul care se apropia cu viteză de ei, fata se repezi spre animal, dar nu mai văzu nimic în fața ochilor decât praful care se ridică în urma frânei puse de șofer. Simți niște mâini care o trag din fața roților.

– Ești nebună? Nu vrei să rămâi întreagă, fetițo? veni mustrarea furioasă a șoferului.

Roșie de rușine, Laurie spuse:

– De unde să știu că aveați viteză mare?

Șoferul mai bombăni ceva, după care își văzu de drum.

– Presupun că ar trebui să-ți mulțumesc, nu-i așa? îl întrebă ea pe Ryan.

– Tu ești bine, dar nu cred că animalul e în aceeași stare.

– Chiar crezi că e rănit grav?

Bărbatul privi gânditor ghemotocul de blană din brațele ei.

– Da, uite, a fost lovit la picioarele din spate. Pe blană sunt pete de sânge. Cred că a fost tăvălit puțin, după cum arată.

– E un fel de câine? întrebă tânăra, privind năsucul negru, încercuit de o pată albă.

– Am crezut că tu o să-mi spui asta. Parcă erai expertă în animale sălbatice, nu? întrebă el, cu aroganță în glas.

– Nu mi se pare atât de sălbatic mititelul ăsta. Îl mângâie. E atât de simpatic! Oare n-am putea face ceva pentru el? Poate cu ajutor, reușim să-l însănătoșim.

– După riscul pe care ți l-ai asumat ca să-l salvezi, cred că asta ar fi o bagatelă. Zâmbetul lui era slab, dar luă animăluțul în ambele mâini.

– Mi-ar plăcea să am grijă de el. Pot?

– Nu știu dacă ar fi bine să faci una ca asta.

– De ce? Nu e periculos, nu-i așa?

– Soiul ăsta de vulpi este inofensiv. Sunt animale de casă foarte credincioase. Problema e că oamenii care le iau în grijă își pierd repede interesul pentru ele. Micuțul ăsta, pare să fi fost cam mult pe drumuri.

– Oh, dar eu nu mi-aș pierde interesul. Te rog, mi-ar plăcea să-l opresc.

– Hai să vedem ce părere are veterinarul, da?

O lăsă la intrarea în hotel, iar el se îndepărtă repede cu animăluțul în brațe.

***

În camera ei, începu să-și strângă lucrurile în valiza pe care nu și-o dusese încă la camion. Pentru că nu se auzea nimic că s-ar pleca repede în expediție, se decise să se mai odihnească puțin. Se așeză pe pat și, pînă să închidă ochii, auzi vocea lui Ryan, repetând: "ți-ai folosit farmecele de fetiță rătăcită cu un bătrân?"

Oh, nu-l suferea pe acest bărbat! De ce nu putea să accepte că era o femeie și nu o copilă? E adevărat că nu era prea înaltă, și că niciodată nu-și trădase vârsta, dar era o lipsă de respect față de ea să i se spună una ca asta.

Rămase în pat cam o oră, când auzi o bătaie în ușă. Era Ryan Holt, cu un ghemotoc de blană în brațe.

– Se pare că micuțul Kanzu se va face bine. Mă gândeam că ai putea să mă ajuți cu el, ce zici?

– Serios? E bine? Ce-a zis veterinarul?

– Nu era în oraș. L-a văzut în schimb asistentul lui, care mi-a spus că n-are niciun organ intern afectat, și că după câteva injecții o să se refacă.

Vulpea privi cu grijă în jur, apoi ridică boticul spre Laurie, uitându-se la ea cu ochi curioși.

Tânăra izbucni în râs.

– Cum i-ai spus? Micuțul Kanzu? Credeam că așa se numesc animalele vânate pentru blană.

– Așa e, seamănă cu un tigruț kanzu.

Laurie îl dezmierdă cu nasul. Mirosea puternic a dezinfectant. Se întoarse să privească în cameră.

– O să-i fac un fel de pat aici, înăuntru.

– Oh, nu. Nu știm încă dacă e sănătos. Va dormi afară. Îi va fi bine și acolo. Mă duc să caut ceva unde să-l așez. Poate o cutie.

– Bine, și eu merg să caut niște paie.

Se despărțiră și, în timp ce Laurie mergea paralel cu șoseaua, ca să caute ceva adecvat pentru un culcuș, o văzu pe doamna Lewis. Elegantă și impunătoare ca întotdeauna, femeia se apropia de ea.

– Scuză-mă, mi s-a părut că-l văd pe domnul Holt în hotel.

– A fost, dar a plecat să facă un culcuș pentru prietenul nostru de aici, zise ea, zâmbind și-i arătă femeii ghemotocul de blană pe care-l purta cu drag în brațe.

– Am auzit că până la urmă o să mergi în safari, domnișoară Weldon, continuă femeia, deloc impresionată la vederea animăluțului.

– Da, domnul Cape a fost destul de drăguț să mă ia cu el.

– Trebuie să recunosc că nu stai deloc pe gânduri când vrei să obții ceva, nu-i așa, draga mea?

– Am o treabă de făcut, doamnă Weldon și n-am timp de pierdut când vine vorba despre meseria mea.

– Bineînțeles, te interesează doar animalele de aici.

Laurie nu mai zâmbea și-l puse pe Kanzu jos.

– Presupun că nu te aștepți să poți avea singură grijă de ăsta? zise femeia, privind vietatea cu dispreț.

– Ba da. Asta am de gând să fac. Are nevoie de îngrijire.

– Bineînțeles, dar trebuie să înțelegi că nu-l poți ține aici. Am și eu regulile mele, altfel toți clienții și-ar popula camerele de hotel cu tot soiul de animale.

– Da, desigur. Dar n-o să mai rămân mult aici, și e atât de mic.

Doamna Lewis se încruntă.

– Mai bine ar fi să-l duci de unde l-ai găsit, va găsi el o cale să supraviețuiască.

– Nu și pe ăsta, Gayna.Nu se poate mișca fără tratament. Ryan se apropia cu o cutie în mână. O lăsă jos și-l luă pe Kanzu în brațe. Haide, micuțule, încearc-o să vezi dacă ți-e bună.

Laurie împrăștie iarba adunată în cutie. Așeză animalul și acesta se întinse de parcă ar fi fost extrem de obosit. În spatele ei, se auzi Gayna.

– Ryan, știi bine care sunt regulile mele în ceea ce privește animalele.

– Știu, dar cred că în cazul ăsta poți face o excepție. Stai liniștită, nici n-are cum să se deplaseze în condițiile astea.

– Ei bine, dacă îi trebuie îngrijiri, atunci o să-l iau în apartamentul meu. Unul dintre băieți se poate ocupa de el.

Ryan o privi gânditor.

– Nu, cred că îi va fi mai bine cu domnișoara Weldon.

Doamna Lewis o luă pe după umeri pe Laurie și-i spuse,

acum cu voce mieroasă:

– Atunci, draga mea, ai grijă să-l faci bine. Dacă ai nevoie de ajutor, îți stau oricând la dispoziție. Apoi i se adresă lui Ryan. Te rog, vino să mă ajuți cu registrul de săptămâna asta. Nu reușesc deloc să-i dau de cap.

– Sigur, Gayna, o să vin imediat cum pot. Dar acum am și eu destulă treabă. Le salută și se îndepărtă de ele.

Doamna Lewis nu plecă însă imediat. Nu părea deloc grăbită. Privi aproape cu dispreț animăluțul lui Laurie, după care adăugă, plictisită:

– Ai vreo țigară?

– Îmi pare rău, doamnă Lewis. Nu fumez. Dar aș putea merge să vă aduc una, spuse fata, politicoasă.

Ignorându-i oferta, cealaltă femeie zise:

– Ascultă-mă, dacă n-ai mai fost vreodată într-un safari, părerea mea e să stai departe de Ryan. Nu-ți va merge cu el.

– Nu cred că înțeleg ce vrei să spui.

– Doar că Ryan nu te-a vrut niciodată în echipă și că e un bărbat dificil. Nu mă îndoiesc că te va lăsa să afli pe propria piele cât de dificil.

– Presupun că mă voi descurca la timpul potrivit, spuse Laurie, oarecum sigură pe ea.

– Bine, dar amintește-ți că te-am avertizat, zise femeia. Am cele mai bune intenții, crede-mă, mai adăugă ea, îndepărtându-se.

Nu știa de ce, dar Laurie n-avea deloc încredere în spusele acestei femei.

***

Călătoria era pregătită pentru a doua zi, pe înserate. Laurie nu participă la ultimele pregătiri, așa că după ce luă micul dejun, merse la vulpoiul ei. Se hotărâse să-i schimbe numele în Cando. După ce îi schimbă așternutul și-l hrăni, merse să-și ia costumele de safari. Bill Alexander i le înmână cu mândrie.

– Oh, arată extraordinar. Pot să le încerc?

Se duse să le probeze și când ieși din cabină, fu mai mult decât încântată de ceea ce văzu în oglinda de pe perete. Cămașa și pantalonii veneau ca turnate pe silueta ei delicată și auriul din material se potrivea de minune cu tenta arămie a pielii ei.

– Să înțeleg că am făcut treabă bună, da?

– Nu-mi spune că tu faci toate astea!

– Noi, burlacii, începem să ne pricepem din ce în ce mai mult la chestii de-astea. Ce zici de-o pălărie?

Îi puse una pe cap, iar ea se arătă încântată.

– Te simți mai bine acum?

– Perfect. Ia spune-mi, ai trăit toată viața aici, în Mbinga?

– A trecut ceva timp. Am venit cu o valiză și am rămas până acum. Nu prea arăt a fi de pe aici, nu-i așa? Știi, mereu îmi spun că o să plec mâine, dar acel mâine nu vine niciodată pentru mine.

În timp ce scria chitanța, Laurie îi aruncă o privire atentă. Era

un bărbat cam de patruzeci de ani, iar mustața și părul ușor grizonant îi conferau un aspect interesant.

– Ei, cam asta e. Fără cizme ai zis, parcă, da?

După ce Laurie se schimbă din nou în rochie, luă chitanța.

– Pălăria ți-o fac cadou.

– Oh, mulțumesc, foarte frumos din partea ta, zise Laurie și dădu să plece.

– Apropo, ce mai face doamna Lewis?

Tânăra se opri și se întoarse. Bill curăța acum niște cizme de praf, parcă vrând să nu pară interesat de răspunsul pe care-l aștepta.

– Doamna Lewis? întrebă fata, oarecum surprinsă. E bine, cred, spuse și ieși repede din magazin. Era clar că acest Bill Alexander nu prea ieșea mult, dar să întrebi despre o persoană care trăiește de cealaltă parte a străzii, ca și cum ar fi din alt oraș, era prea de tot.

După prânz, Laurie merse să-l caute pe veterinar, dar îl găsi ca și Ryan, doar pe asistentul acestuia, care era un bărbat de vârstă mijlocie. Acesta tratã cu delicatețe și afecțiune animăluțul. Starea lui Cando era mai bună, chiar se putea priva de bandaje. Îi mai făcu o injecție și-i dădu drumul. Laurie îl luă în brațe și trecu pe la celelalte cuști cu animale pe care doctorul le trata în cabinetul său, apoi se duse spre hotel.

Mai erau câteva ore până la plecare, dar Laurie se simțea emoționată încă de pe acum.

Urcă în cameră, îl așeză pe Cando în cutia lui, după care îi veni o idee. Bine că-și luase cu ea două foarfece bine ascuțite.

Le scoase din bagaj și trase un scaun în fața oglinzii. Tăie fără milă buclele aurii care i se revărsau pe umeri, după care continuă procedeul și cu părul de pe lateral. Își aminti că adusese cu ea niște ceară de păr și o scoase din bagaj, aranjând vârfurile rebele. Apoi, îmbrăcă costumul de vânătoare și se fardă puțin. Se privi în oglindă și se declară destul de mulțumită în fața a ceea ce vedea.

Apoi, nu mai avu foarte multe de făcut. După ce strânse părul de pe jos, își aranjă hainele în bagaj și așteptă sosirea celorlalți.

Dar mai erau câteva minute până la plecare și nimeni nu-și făcuse încă apariția. Oare ce se întâmplase cu toți?

Îl luă pe Cando și porni în căutarea lor. Încercă în sala de mese a hotelului. Își spusese că trebuiau să fie acolo cu toții, la un pahar. Dar rămase stupefiată când văzu că sala era goală. Ieși afară și observă că drumul era pustiu. Auzi imediat un țăcănit de tocuri în spatele ei. Sigur, doamna Lewis va putea să-i dea o informație. Dar proprietara hotelului nu părea deloc grăbită să-i spună ceva. Ba chiar se așeză în spatele biroului de recepție și o măsură încet, din cap până-n picioare, înainte să scoată vreun cuvânt.

– Habar n-aveam că avem o coafeză în oraș, zise ea, într-un sfârșit.

– M-am tuns singură.

– Și costumația!..adăugă femeia, afișând un zâmbet malițios.

– Crezi că…e în regulă?

– În regulă? Draga mea, arăți perfect. Nici nu mă mir că ai fi fost atracția principală a călătoriei.

– Aș fi fost? Laurie o privi stupefiată. Pentru prima dată înțelese ce însemnau toate astea.

– Ah, bine, se mai întâmplă, zise doamna Lewis. Sper totuși că ai reușit să faci destule fotografii, cât să merite deplasarea ta aici.

– Nu sunt sigură că înțeleg…

– Ce spui? Oh, adică n-ai aflat? Doamna Lewis afișă un zâmbet din ce în ce mai larg, bucurându-se pe deplin de situația asta. Expediția nu se mai ține, domnișoară Weldon. Domnul Cape și-a fracturat clavicula la vânătoare, azi-dimineață. Așa că toți participanții au plecat fiecare la casele lor.

Capitolul 3

Ca majoritatea orașelor africane, și în Mbinga seara parcă totul prindea viață. Drumul era luminat, iar restaurantele, deși erau puține cele deschise seara, te îmbiau cu muzică de petrecere și cu meniuri delicioase. Exista și un cinematograf, de partea cealaltă a orașului, dar pe Laurie o interesa doar să ajungă cât mai repede la biroul lui Ryan Holt.

Din fericire, văzu că acesta mai avea încă lumina aprinsă.

Se repezi să urce scara, dar nu văzu corpul solid de care se izbi. Se dezechilibră, însă niște brațe puternice n-o lăsară să se prăbușească în urma impactului. După ce își recăpătă echilibrul, încercă să spună ceva, dar Ryan i-o luă înainte:

– Weldon, ce naiba cauți aici?

– Voiam să…te văd.

– Mă așteptam la vizita ta, spuse, el după o pauză. Intră.

O pofti într-o încăpere mobilată cu o canapea, două fotolii și

două scaune despărțite de un birou lat. Pe unul dintre pereți, o bibliotecă întregea decorul și se asorta cu mobila de culoarea untului.

Un iz de parfum bărbătesc și o ușoară aromă de trabuc pluteau în aerul din încăpere. Ryan se așeză în spatele biroului.

– Așază-te, îi arătă el scaunul din fața lui.

– Nu vreau să stau jos, izbucni Laurie. Vreau doar să…

– Ia uite, ce avem noi aici?

Acum, Laurie venise în lumină și Ryan cercetă cu ochi de vultur costumația și coafura ei.

– Domnule Holt, nu se lăsă Laurie, care avea alte lucruri de stabilit. Care e poziția mea acum?

Ryan nu se grăbea însă să-și ia ochii de pe corpul ei.

– Ei bine, acum, când toată lumea a plecat acasă, tu nu prea mai ai ce face aici, zise el, ridicând nepăsător din umeri. Mai bine te-ai întoarce la puștii tăi din Anglia.

Ceva din zâmbetul lui îi dădea de înțeles că tinerețea ei îl ofensa.

– Domnule Holt, nu prea pui mare preț pe generația noastră, nu-i așa?

– Prea mulți bani cheltuiți și prea puține rezultate, asta a fost impresia pe care mi-au lăsat-o tinerii din Anglia când am fost acolo ultima oară.

– Înțeleg unde bați, dar te asigur că majoritatea dintre noi trebuie să muncească foarte mult pentru a se putea întreține.

– Da, presupun că se poate numi muncă grea să lingușești americani cu bani, nu-i așa?

Laurie înaintă, furioasă. Dar se temperă înainte să spună ceva, fiindcă își dădu seama că orice astfel de manifestare i-ar fi confirmat lui Ryan părerea.

Așa că trase aer în piept și spuse, încercând să pară calmă:

– Presupun că doar o persoană de vreo treizeci de ani te-ar putea linguși pe tine, nu?

După ce-i aruncă o privire plină de subînțeles, spuse:

– Eu nu intru în categoria asta.

– Oh, uite ce e, hai să lăsăm deoparte toate astea. Trebuie să merg într-un safari.

– Weldon, zise el, încercând să-și mențină calmul în timp ce vorbea, în seara asta arăți ca o adevărată femeie, dar continui să te porți ca un copil. Un safari nu e ca un picnic la iarbă verde.

– Știu, și mă bucur că nu e așa. Vreau să fotografiez animale reale, periculoase. Cum altfel i-aș putea dovedi lui Desmond…se opri, dându-și seama că spusese mai mult decât trebuia.

– Desmond? întrebă Ryan, curios.

– Desmond Lester, se văzu ea nevoită să-l lămurească. Este șeful meu. Și vreau să-i dovedesc că pot face mai mult decât mărunțișurile pe care mi le oferă el.

– Înseamnă că tipul știe ce vrea dacă trebuie să faci un astfel de efort ca să te faci apreciată de el.

– Da, așa e, zise ea, încercând să-i ignore zâmbetul. Dar de câte ori se ivește o misiune importantă, nu mă lasă niciodată să-mi risc șansa. Fie se duce el, fie trimite pe altcineva.

– Așa că de data asta te-ai decis să schimbi lucrurile, da?

– Ei bine, trebuie să-l conving într-un fel, nu? Iar să reușești să fotografiezi animale sălbatice nu e tocmai un lucru ușor.

– Asta e problema. Că nu e deloc ușor.

Laurie încercă să se controleze. După o pauză, Ryan adăugă:

– Știi, asta e o țară mare. Ai putea merge la unul dintre parcurile naționale. Acolo ai găsi toate animalele.

– Dar ar fi prea ușor așa, nu? De asta am optat pentru un safari.

– Și prietenul tău, Desmond, cam ce știe despre venirea ta aici?

– Nu știe că sunt aici. El e plecat pentru două luni în Canada, ca să fotografieze elani. Și e a treia oară când a refuzat să mă ia cu el.

– Înseamnă că partenerul tău știe bine ce face.

– Nu e partenerul meu. E bărbatul care deține revista la care lucrez.

– Înțeleg. Și mai deține și altceva?

– Suntem oarecum apropiați...Dar nu ne-am logodit, zise ea, îmbujorându-se ușor.

– Dar speri că pozele astea își vor face efectul, nu-i așa?

– Nu, vreau doar să-mi fac treaba cum trebuie. Atât, spuse ea cu hotărâre.

– Bineînțeles, adăugă el, sarcastic.

– Te rog, știu că aș putea face câteva poze bune. Și, în plus, am economiile mele. Așa că îmi permit să te plătesc.

– Să mă plătești? Sper că știi că o zi într-un safari costă cam mult.

– Da, știu, dar sunt pregătită. Iar agentul care m-a trimis aici mi-a spus că dacă nu fac cheltuieli inutile, atunci…

– Tare mi-ar plăcea să am o discuție cu agentul tău.

– Să știi că-mi pot purta și singură de grijă, adăugă ea, trufaș.

– Hm, pe mine aproape m-ai păcălit.

– Să înțeleg că n-am ce să fac ca să-ți schimb părerea, nu-i așa?

– Din câte am văzut, sunt sigur că ești un pericol pentru oricine intră în contact cu tine.

– Serios? Ei bine, o să vezi că cineva tot mă va lua în acest safari. N-am bătut atâta cale ca să mă întorc cu mâna goală.

– Ei, stai puțin. Ghizii de aici să știi că se pricep la maimuțe și zebre, dar când vine vorba de un lucru atât de serios, cum ar fi să meargă în sălbăticie, nu prea se poate conta pe ei.

– Dar asta mi-o spui doar tu, nu? Așa că pot merge oricând să caut o altă părere. De unde să știu că nu te temi de puțină concurență?

– Ei bine, va trebui să mă crezi pe cuvânt.

– Cu alte cuvinte, vrei să-mi spui că o să ai tu grijă să fie așa, nu?

– Chiar vrei să faci pozele alea, nu?

Ei bine, la naiba, sigur că voia. Doar că acum nu mai era atât de sigură. Adică, o atrăgea această călătorie, dar parcă cearta asta cu un bărbat atât de încăpățânat o făcea să uite tot ce era în jurul ei.

– Ți-ai făcut toate vaccinurile? întrebă el, gânditor.

Ea încuviință, iar el adăugă:

– Ei bine, se pare că trebuie s-o iau de la capăt cu acest safari. Oricum, Cape nu mai poate merge.

– Vrei să spui că o să mă iei cu tine?

– Hei, nu te ambala. O să am grijă să faci pozele care îți trebuie. Va fi cel mai scurt safari.

– Pe mine nu m-ar deranja. Atâta timp cât reușesc să-mi ating scopul.

– Orice ca să-ți impresionezi prietenul, nu-i așa? întrebă el, fără să zâmbească.

Dar Laurie era prea bucuroasă ca să dea ascultare la așa ceva.

– Când plecăm? întrebă ea, entuziasmată.

– Chiar acum.

– Acum?

– Da, de ce nu? E totul pregătit, nu?

– Dar e... întuneric.

– Te deranjează?

– Ă…nu, de ce m-ar deranja? ezită ea puțin.

– Atunci, hai să pornim.

***

Le-a luat mai mult de câteva minute să fie gata de plecare, dar Ryan fu rapid și completă formalitățile în timp record. Apoi, în timp ce Laurie merse la hotel ca să-și ia bagajul și pe Cando, el deja avusese grijă ca mâncarea să fie pusă în camion.

– Acesta e Nabu, bucătarul meu, zise el, când un bărbat de vârstă mijlocie își făcu apariția lângă camion.

Apoi, aruncând o privire la valiza lui Laurie, spuse:

– Ăsta e tot bagajul tău?

– Da, am luat doar ce-mi trebuie și am lăsat restul lucrurilor la hotel.

– Ei bine, ținând cont de faptul că femeile sunt recunoscute pentru lucrurile inutile pe care le cară după ele, se pare că ești excepția de la regulă. Dar, mă rog, asta nu e treaba mea, nu?

Oh, de ce era mereu atât de morocănos? se întrebă Laurie, supărată. Oare regreta că o luase cu ei? Cel puțin măcar acum își arăta latura umană. Dar poate era de vină doar noaptea africană. Da, cu siguranță fusese doar o părere de-a ei. Era imposibil ca un om ca el să aibă sentimente.

Porniră. Lăsară în urmă Mbinga și urmară un drum îngust și plin de gropi. Lui Laurie îi clănțăneau dinții la fiecare zdruncinătură, dar se abținu să facă vreun comentariu.

Ryan îi zise, zâmbind:

– Se preconizează că acest ținut va fi făcut rezervație, poate atunci vom avea drumuri mai bune.

– Dar pe aici nu sunt restricții în privința vânatului? întrebă ea, amintindu-și de americanii veniți să vâneze.

– Nu prea. Dar n-o să mai fie mult așa. În curând, vor închide acest loc.

– Îl închid?

– Da, iubitorii de animale, care doresc să le protejeze.

– Dar e o idee bună, nu?

– Foarte bună, zise Ryan, zâmbind.

Laurie fu bucuroasă că, măcar pentru șaizeci de secunde, avuseseră o conversație amicală.

După un timp, drumul a devenit mai bun, iar fata putea privi în voie pe fereastră. Văzu o siluetă de animal, în întunericul nopții, și vru să scoată o exclamație de bucurie, dar se potoli repede. Ryan spusese că principalul motiv pentru care nu lua femei cu el era pentru că-i dădeau prea mare bătaie de cap. Așa că voia să-i demonstreze că nu e la fel ca celelalte.

– Ți-e frig?

Nu voia să se plângă, dar chiar simțea răcoarea nopții.

– Dacă ai putea opri să iau o jachetă din bagaj…

– Nu putem opri aici, e periculos. Uite, ia asta, îi dădu o giacă de-a lui, de pe scaunul din spate.

– Oh, nu pot s-o iau. Dacă-ți trebuie ție?

– Îmbrac-o! zise el, cu fermitate. Iar când ea o făcu, adăugă mulțumit: arătând așa, cred că ne vom înțelege perfect.

– Adică vrei să arăt aproape ca un bărbat? întrebă ea, încercând să înțeleagă comentariul lui.

– Exact. Nu vreau să-mi amintesc că am fost atât de prost încât să iau cu mine o fată.

Laurie nu mai spuse nimic. Nu mai dorea să se certe încă o dată cu el. Și își zise că, dacă tot o ajuta să obțină ce vrea, putea să spună orice.

La un moment dat, Ryan încetini și opri lângă o colibă singuratică. Ajunse și Nabu, care parcă lângă mașina lui.

Coborâră toți trei și Ryan zise:

– Nabu o să intre să-ți pregătească încăperea. Mai vrei și altceva înainte de a dormi?

– Nu. Dar unde suntem?

– În pustietate. Cabana este pentru turiștii care trec pe aici. Noaptea asta vom rămâne aici.

– Nu pare prea mare, zise Laurie.

– Ba e destul de mare. Are baie, bucătărie, dormitor și sufragerie. Eu și Nabu o să campăm afară.

– Dar, o să fiți bine? Adică…O să fiți în siguranță?

– Sigur. Nu trebuie să-ți faci griji. Dacă auzi zgomote în timpul nopții, să nu uiți că aici nu ești în Mbinga. Să nu cumva să-ți vină vreo idee să ieși cu aparatul de fotografiat.

– Nu, or să-mi ajungă pozele făcute ziua. Presupun că și locul ăsta arată mai bine pe timpul zilei, nu? privi ea suspicioasă în jur.

– Relaxează-te. Cu mine nu i s-a întâmplat nimănui nimic. I-l luă pe Cando din brațe. Părea mai blând acum.

Laurie își scoase giaca și i-o dădu lui Ryan. Nabu îi aduse valiza, iar ea vru să-l ia pe Cando.

– Stai liniștită, poate să doarmă și pe scaunul din mașină, o asigură Ryan. Ai grijă, să închizi bine ușile.

– Așa o să fac, îl asigură ea. Noapte bună.

Oricum, tot ce-și dorea era ca o ușă bine închisă s-o despartă de el. Nu mai reușea să-l înțeleagă. Acum țipa la ea și o certa, acum se purta frumos. Of, bărbații ăștia!

Mai târziu, în timpul nopții, Laurie se bucură că închisese bine ușile, pentru că zgomotele de afară o înfricoșau. Nu putu

să doarmă bine, deși se simțea oarecum în siguranță știindu-se vegheată de cel mai priceput conducător de safari din toată Tanzania.

***

Soarele era aproape sus pe cer în dimineața următoare când Laurie ieși din casă, puțin somnoroasă. Ryan Holt se bărbierea în fața unei oglinzi așezate pe camion, iar Nabu prăjea ceva îmbietor într-o tigaie.

– N-am vrut să te deranjăm cu gătitul. Îți place să mănânci aici, afară?

– Oh, la nebunie. Laurie privi în jurul ei. Dacă aseară ar fi știut în ce decor minunat se aflau, n-ar mai fi fost atât de înfricoșată.

Tufișurile din jur dădeau la iveală flori de un galben-auriu. Câteva păsărele cântau vesel, iar pe cerul pastelat soarele trona cu mândrie, anunțând o zi perfectă.

Laurie simțea nevoia să alerge, să se bucure din plin de această priveliște minunată.

În schimb, însă, îl luă în brațe pe Candu și-i mângâie blănița. Era un animăluț tare drăgălaș. Știa că nu era bine să se atașeze de el, mai ales că îl va lăsa aici când va pleca în Anglia. Oh, dar nu trebuia să-și facă acum griji pentru asta. Avea să mai rămână o perioadă.

Bucuroasă, se pierdu prin niște tufișuri de unde culese o floare galbenă pe care i-o puse lui Candu la zgardă. Se amuză când acesta începu s-o lingă, dezorientat.

– Mai bine stai în spațiu deschis, o avertiză Ryan care venise după ea. Așa, vezi când se apropie pericolul.

– Adică vrei să spui că e posibil să întâlnim animale pe aici? întrebă ea, entuziasmată. Mai bine mă duc să-mi iau camera.

– Mai târziu. Acum, avem timp doar pentru micul dejun.

Scoase un binoclu de la brâu.

– Uită-te acolo, îi spuse, indicându-i un loc. E o panteră. O vezi?

Laurie o zări și scoase o exclamație de încântare.

– Oh, am văzut-o. E superbă! Dar, într-o clipă, dispăru din raza ei vizuală.

– Când pot începe să fac poze?

– Imediat cum ajungem. Sunt destule pantere pe acolo, așa că stai liniștită. O să ai cu ce să-ți impresionezi prietenul.

– Și când ajungem?

– Imediat cum o să dăm de urme.

– Urme?

– Da, Weldon, Tanzania e o țară mare. Trebuie să ne ghidăm după ceva ca să ajungem în sat. Altfel, putem hoinări la nesfârșit fără să găsim nimic. Ia spune-mi, cam la ce te-ai gândit că vrei să fotografiezi?

– Mă gândeam la animalele de pradă. Adică…

– Adică leu, leopard, elefant, rinocer și bivol, nu? Joci dur, Weldon, zise el, punând o mână pe brațul ei. Acel Desmond ar

trebui să rămână foarte impresionat de munca ta.

După ce mâncară, porniră la drum. Deșertul părea nesfârșit. Peste tot era pământ galben, pe alocuri cu tente roșietice. Oare ce ascundeau aceste ținuturi? Ar fi fost tare curioasă să afle. Păcat că domnul Cape n-a putut veni cu ei. Era sigură că el ar fi fost o companie plăcută.

Dar acum trebuia să se mulțumească cu Ryan. Oricum, era mai bine decât cu nimic. Tânăra se pregătise, cu camera în mână, și aștepta apariția unui animal.

Ryan avusese dreptate. Era într-adevăr o țară mare, dar în curând zăriră niște gazele grațioase și un arici. Le fotografie și trecură mai departe. Se așeză mai confortabil în scaun și când zări următoarele animale, simți că i se taie răsuflarea. Cam treizeci de girafe priveau nepăsătoare camionul lor. Laurie nu ezită și le surprinse în câteva ipostaze reușite. Erau atât de maiestuoase! O copleșea senzația pe care i-o stârnea apropierea de ele. Era magie. Magia Africii, pe care acum o simțea pe pielea ei.

Dintr-o dată, mașina încetini și Ryan îi făcu semn lui Nabu s-o ia înainte. El, în schimb, se apropie mai mult de girafe, iar Laurie crezu că avea să le sperie. Însă acestea nu se sinchisiră de prezența lui. Pur și simplu priveau la automobilul care le încălcase teritoriul.

– Pot să mai fac niște poze? întrebă ea, politicoasă.

– Cum vrei, veni răspunsul leneș al lui Ryan.

– Dar ești sigur că nu se vor speria dacă...

– Nu, dar dacă ne apropiem mai mult de atât, s-ar putea să

fim în pericol. Haide, fă pozele și să plecăm de aici.

Laurie îl ascultă și în câteva clipe porniră mai departe.

***

Ajunseră după un timp într-un sat care părea mai populat decât Mbinga. Opriră, și Laurie aruncă o privire în jur. Sub niște copaci de pe marginea drumului, oamenii stăteau la mese, povestind, iar copiii de lângă ei râdeau și se jucau în voie cu niște căței cafenii. Nabu merse către niște tineri care păreau bucuroși să-l vadă. Ryan se plimbă puțin, iar Nabu, după ce termină conversația cu băștinașii, veni la Laurie și o conduse într-una dintre terasele de pe marginea drumului, unde serviră o băutură rece și delicioasă. Între cei doi se înfiripă o conversație amicală. Laurie își dăduse seama din prima clipă că Nabu era un om de treabă. Acesta îi explică fetei că Ryan vorbea cu băștinașii în swahilli și-i traduse câteva fraze. La un moment dat, Ryan veni să se asigure că lui Laurie nu-i lipsea nimic, după care reveni la bărbații care-l așteptau și din rândul cărora angajă cinci care să-i însoțească în călătorie.

– Ești gata? întrebă el, în cele din urmă.

Fata încuviință din cap și plecară. Când se apropiau de camion, Ryan zise:

– Se pare că ai noroc, Weldon. Un leu a fost văzut nu departe de locul ăsta.

– Serios? întrebă ea încântată.

– Da. Ne vom instala tabăra puțin mai departe de acest loc și mâine dimineață o să mergem să-l căutăm.

Imediat cum ajunseră, corturile fură ridicate din nou. Laurie beneficia de cel mai bun și mai confortabil și, cu toate că știa că asta va ridica prețul călătoriei, n-avea de gând să se certe cu șeful expediției. Bărbații angajați păreau să se aștepte la sarcinile care le fuseseră date. Se ocupară cu toții de montarea bucătăriei lui Nabu, iar fata rămase stupefiată când văzu că acesta luase cu el un frigider, un cuptor și chiar o masă de servit. Și până când tânăra reuși să-i facă un pat lui Cando, la intrarea în cort, Nabu se apucase deja de gătit.

În timpul mesei, Laurie se declară îndrăgostită de delicioasa mâncare făcută de Nabu și-și spuse că are parte de un real festin: cartofi copți, pui fript și vin rece. Până la urmă, chiar era un picnic, gândi ea amuzată, în timp ce se ștergea cu un șervețel.

Ryan Holt își aprinse o țigară, privind-o curios.

– Ceva amuzant? întrebă el.

– Nu chiar. Doar mă gândeam că toate astea or să mă coste destul de mult.

– Și crezi că nu merită efortul?

– Hm, totul depinde de pozele pe care le fac. Știi… n-am crezut niciodată că expedițiile astea sunt atât de...civilizate.

– Ale mele, de exemplu, nu sunt.

– Adică vrei să spui că toate astea le-ai făcut special pentru mine?

– Cam așa ceva. N-aș fi putut să-mi imaginez cum ai dormi

într-un hamac, la fel ca restul băieților.

Laurie nu găsi nimic bun de adăugat. Desigur că-i făcea mare plăcere să beneficieze de confort, dar nu-i plăcea deloc să fie tratată ca un copil.

N-avusese niciodată de gând să umble la moștenirea lăsată de mătușa ei, dar acum se părea că va fi cheltuită toată pe această călătorie. Măcar avea să se aleagă cu ceva din toate astea. Pozele îl vor încânta pe Desmond, iar ea cu siguranță nu va uita atât de ușor o călătorie în savană, alături de un bărbat ca Ryan Holt. Se simți privită. Uitase că vorbeau despre costul călătoriei.

– Nu lăsa grijile astea să te bântuie, zise el. Toate astea au fost deja plătite de Arnold, așa că poți profita și tu de ele. Acum, dacă ai terminat de mâncat, vreau să-ți arăt cum să pui plasa de țânțari la patul în care dormi.

Noaptea coborî rapid peste tabără, iat curând după asta, zgomotele își făcură drum prin întuneric. Parcă animalele așteptaseră întunericul ca să iasă la iveală. Din când în când, Laurie zărea umbra lui Ryan, care patrula prin tabără. Se simțea oarecum în siguranță știindu-l atât de aproape de ea. Cando era liniștit, acum că scăpase în totalitate de bandaje și mai devreme chiar zburdase voios printre ei. Acum însă plecase din nou, iar Laurie se decise să iasă după el, ca nu cumva să-l piardă.

Nu era atât de răcoare, dar în cursul nopții avea să se lase mai frig. Laurie făcuse o baie și îmbrăcase o cămașă de noapte care o făcea să pară mai feminină.

Îl zări pe Cando dând târcoale la pârâiașul de lângă cort. După ce alergă în zeci de cercuri obosi în cele din urmă și se

așeză pe marginea râului. Era o apă mică, dar trebuia să fie atentă pentru că n-avea cum să știe ce se ascunde în ea. Dar nici nu se apropie bine, că o mișcare din spatele ei o făcu să tresară.

– Ei bine, Weldon, se pare că-ți place să hoinărești noaptea, nu-i așa? Bărbatul o măsura din cap până-n picioare. Laurie deveni conștientă de îmbrăcămintea sumară, dar nu zise nimic.

– Aștepți cu nerăbdare ziua de mâine? continuă bărbatul, zâmbind, după ce făcu o pauză.

– Cu foarte mult entuziasm. Vor fi probleme?

– Nu, dacă avem grijă să respectăm regulile. Animalele sunt rareori periculoase dacă nu le amenințI și nu le rănești. Dar se enervează și când sunt fotografiate. Când observăm un semn de iritare, atunci e timpul să ne cărăm.

– Dar ce se întâmplă când ieși la vânătoare?

– Eu nu vânez. Dar dacă doresc clienții mei, doar stau în preajmă să mă asigur că sunt în siguranță.

– Dar și tu ai împușcat animale. Le-am văzut pe cele împăiate din hotel. Doamna Lewis mi-a spus că sunt ale tale.

– Mi-am făcut un obicei din a le omorî pe cele care s-au dovedit periculoase pentru clienții mei. În rest, nu mă pasionează acest subiect.

Urmă o pauză de câteva momente.

– Ești din Anglia? întrebă ea.

– Acolo m-am născut. Am venit aici ca inginer și m-am lăsat prins în afacerea asta cu safari.

– E o viață incitantă.

– Da, are momentele ei bune. Se privir preț de câteva

secunde, iar Laurie simți că lucrul ăsta îi face o reală plăcere. Izbucni în râs.

– Acum nu mai țipi la mine cum faci de obicei, spuse ea, voioasă. Să știi că de acum încolo vreau să vorbim mai mult seara. Atunci ești mai uman și mai prietenos.

– E doar imaginația ta, sau poate ai citit prea multe povești siropoase despre vânători, adăugă el, zâmbind.

– Ei bine, n-ai dreptate, spuse ea, îmbujorată. Să știi că de fapt, primul lucru pe care l-am citit despre Africa a fost când… dar își dădu seama că e mai bine să nu continue.

– Până nu ți-a venit ideea asta de a face poze și ai zburat până aici sub impulsul aventurii?

Laurie nu mai zise nimic. Îl luă pe Cando în brațe.

– Nu mă surprinde. Voi, copiii din ziua de azi, faceți totul din impuls.

– Da, presupun că tu niciodată n-ai simțit asta, nu? Niciodată n-ai greșit cu nimic?

– Ba da. Chair acum fac așa ceva. Te aduc pe tine aici.

– Cred că mai bine te-ai hotărî dacă mă suporți sau nu.

– Încerc, Weldon, încerc, zise, luând-o pe după umeri și îndreptându-se amândoi spre corturi.

Capitolul 4

A doua zi, fotografierea leilor se dovedi o treabă mult prea ușoară. Ryan opri mașina la câțiva metri de o familie formată din leu, leoaică și trei pui care stăteau liniștiți la soare. Laurie făcu destule poze pe placul ei, și se declară mulțumită.

Dar nu același lucru îl putea spune și despre elefanți. Ryan n-a vrut să se apropie prea mult de ei, așa că Laurie trebui să se mulțumească doar cu pozele făcute de la distanță, dintr-un unghi care nu avantaja deloc fotografierea.

La un moment dat însă, când se străduia să prindă niște ipostaze mai bune, animalele dispărură în pădurea din apropiere, iar Ryan, la rugămintea fetei, fu de acord să-i urmărească pe jos.

Coborâră cu toții din mașini și porniră încet pe urmele lor. Laurie își aminti că văzuse o dată o poză cu un elefant care o impresionase extraordinar de mult. Culorile erau uimitoare, iar

expresia animalului foarte naturală. Nu spera să prindă un cadru atât de bun, dar cel puțin va avea ce să-i povestească lui Desmond. Era imposibil să nu-l impresioneze cu farmecul Africii, pe care ea îl simțea acum în fiecare fibră.

– E un grup în fața noastră, spuse Ryan, scoțând-o pe Laurie din visare. Eu o s-o iau înainte și o să vă fac semn să veniți când îi văd. Să nu faceți zgomot! ordonă Ryan.

Acesta o luă înainte, iar Laurie, în timp ce-l privea cum se îndepărtează, auzi câteva zgomote în dreapta ei, în spatele tufișurilor. Poate erau elefanții, și dacă era destul de rapidă…

– Domnișoară, mai bine rămâi pe loc, o opri Nabu.

– Uite ce e, Nabu, sunt sigură că aș putea obține exact pozele pe care le doresc din unghiul ăsta. O să fiu înapoi într-un minut.

– Stăpânul va fi furios, zise Nabu, urmând-o pe fată.

– Când o să se întoarcă, voi fi deja aici, așa că nu va afla că am lipsit, îi zâmbi ea cu subînțeles.

Imaginea pe care o avură când ajunseră la elefanți merita tot efortul. Erau din păcate doar doi. Unul destul de înalt și înfiorător și puiul lui, cam de înălțimea lui Laurie.

Se aflau într-o oază de verdeață, iar cele două animale mâncau liniștite. Laurie era captivată de scenă și îndreptă aparatul spre puiul de elefant. Acesta ciuli imediat urechile.

– Ne-a simțit. Hai să plecăm, spuse Nabu.

– Oh, nu, uite cât de de drăgălaș. Încă o poză și gata, insistă Laurie.

Dar la al doilea cadru, elefantul mare se apropie înfricoșător de mult de cei doi și scoase un răget care îți înghețа sângele în

vene.

Laurie înțelese că acum chiar era vremea să plece, dar dându-se înapoi cu un pas, se împiedică de o crenguță și căzu. Apoi, nu-și aminti prea bine ce urmase. Știa că zăcuse pe jos cu camera la picioare, iar Nabu fusese alergat de elefant. Parcă tot pământul se zguduia în jurul ei și nu înțelegea de ce bărbatul fuge în cerc. Rămase paralizată pe loc. Încercă să se ridice ca să-și ia camera, dar nu-și putea lua gândul de la Nabu. Niște mâini o ridicară repede.

– Dintre toate creierele seci…

Ochii de smarald erau din nou furioși.

O ținu în brațe o perioadă. Îi făcea bine căldura corpului său. Spre mirarea ei, nu o mustră deloc, cu toate că în sinea ei și ea își dădea seama că merită.

– Unde e Nabu? E bine?

– Da, s-a ales doar cu câteva zgârieturi. A alergat până la un copac în care s-a cățărat, iar elefantul i-a pierdut urma și a fugit la rudele sale. Trebuia să rămâi pe loc. Nu ți-ar fi făcut nimic. Elefanții încep să investigheze cum simt un zgomot.

– Am crezut că Nabu fuge de tot, zise ea.

– Are experiență în astfel de treburi. Știe bine că elefantul, dacă aude mai multe zgomote, devine confuz și pierde urma celui pe care-l urmărește.

– N-ar fi trebuit să-l pun pe Nabu în pericol. Îl privi cu obrajii îmbujorați.

În drum spre mașină însă, Ryan începu s-o certe. Se pare că se abținuse destul până acum.

– Unde naiba ai învățat să te porți așa în preajma animalelor?

Cel puțin, acum îi mai trecuse spaima și putea suporta mai bine mustrarea. Poate asta era și ideea.

– Voiam să fac niște poze. Până acum am făcut ce puteam obține și la o grădină zoologică de acasă. Te rog să mă înțelegi. Trebuie să profit de ocazia asta.

– Și presupun că pentru asta crezi că merită să-ți asumi riscul, nu?

Laurie își mușcă buza și-și aminti că el credea că femeile fac prea multe probleme. Tocmai asta făcuse ea, îi confirmase teoria.

– Ei bine, ar trebui să te mulțumești cu astea, adăugă el. S-ar putea să nu mai ai și alt prilej la fel de nebunesc. De acum încolo, vei fotografia animalele dintr-un copac. Băieții construiesc o platformă pentru tine.

– Într-un copac? Laurie era stupefiată. Dar va fi mai greu decât să le urmăresc pe jos, adăugă furioasă. Oh, acum chiar îmi doresc să fi mers într-un parc național. Cel puțin acolo m-ar fi lăsat să fiu față în față cu animalele. Vrei doar să îngreunezi lucrurile pentru că de la început n-ai vrut să mă iei în această călătorie!

– Nu trebuie să încerc să îngreunez situația ta, copilă. Tu ești complicată de la natură. Ți-ai dorit să faci ceva la care nu te pricepi deloc. Acest Desmond al tău trebuie să valoreze ceva. Altfel nu mi-aș închipui de ce o fată ca tine și-ar risca gâtul pentru el.

– Meseria mea e să fac fotografii bune.

– Și a mea să am grijă de tine și să te trimit întreagă de unde ai venit. Acum ce va fi? Vei face ce-ți spun eu sau ne întoarcem în oraș?

Laurie se văzu nevoită să recunoască:

– Presupun că platforma ar fi mai bună decât nimic.

Nu știa de ce, dar își dădu seama că dacă ar fi plecat atunci, viața n-ar mai fi fost niciodată la fel…

***

Platformă era poate prea mult spus pentru cele câteva scândurele bătute cu iscusință într-un arbore înalt. Aveau o scară pe care reușeau să urce acolo și mai exista un motiv pentru care Ryan recursese la asta. Chiar lângă arbore era un pârâu la care animalele obișnuiau să vină și să se adape.

Ziua stăteau amândoi de pază, ca să urmărească animalele care veneau, iar noaptea plecau la tabără să se odihnească. Spre surprinderea lui Laurie, Ryan trecu repede peste incidentul cu elefantul și chiar o ajută la fotografieri.

Până la sfârșitul săptămânii, aceasta învățase deja să recunoască toate animalele care se apropiau de apă. Însă, spre dezamăgirea ei, nu apăru niciun prădător.

Dar se pare că atmosfera de calm din Africa era mai indicată pentru legarea unei prietenii decât orice altceva. Oricare ar fi fost motivul, zilele se scurgeau într-o armonie deplină. Laurie

învățase că animalele veneau la apă la prânz și în amurg, dar atunci nu era un moment potrivit pentru fotografiat, fiindcă nu exista lumină suficientă.

Ryan nu părea deloc deranjat să stea cu ea, iar Laurie era de părere că îi făcea plăcere lucrul acesta poate fiindcă era pasionat de fotografie. Simțea că o privește atent când se concentrează și într-o zi chiar i-a spus, pe un ton apreciativ:

– Mânuiești al naibii de bine camera aia.

– Ar trebui. Am urmat niște cursuri de doi ani ca să învăț.

– La revistă a fost prima ta slujbă?

– Da, cineva a dat o petrecere ca să sărbătorim absolvirea cursului, și nu știu cum a fost invitat și Desmond. Oricum, atunci mi-a oferit o slujbă.

– Se pare că a fost la momentul potrivit, nu-i așa?

– Ei, încă îmi caut locul. Sunt mulți fotografi buni.

– Poate s-a gândit că ai ceva în plus față de ceilalți. Zicând asta, Ryan i-a aruncat o privire din cap până-n picioare.

– Nu pot să-mi imaginez ce-a fost. Poate i-am părut entuziastă.

– Da, poate. Dar acum ar trebui să te simți bine. Aproape că ai reușit.

Așa era, nu? își dădu ea seama. După toate astea, avea să plece și în alte călătorii pentru a face poze.

Dar asta, bineînțeles, dacă Desmond era mulțumit de munca ei de aici. În ultima vreme, o evitase și nu mai ieșiseră la cină așa cum obișnuiau, dar era sigură că la întoarcere lucrurile aveau să fie cu totul altfel. Poate chiar avea să o și ceară de soție. Ridică

gânditoare ochii și întâlni zâmbetul lui Ryan.

– Deja te gândești la succes, nu-i așa?

– Da, zise ea, sfioasă. Cred că Desmond va fi impresionat de munca mea.

– Și crezi că va fi destul pentru o cerere în căsătorie?

– Posibil.

– Doar despre asta vorbesc fetele.

– Ai ceva împotrivă?

– Destul ca să mă feresc de acest subiect.

– De asta n-ai femei cliente?

– Posibil. Condițiile din sălbăticie favorizează împerecherile.

– Ah, de aceea insiști ca toate femeile să se îmbrace în bărbați, nu?

– Pentru binele lor, nu al meu.

O ajută să se ridice. Pentru o clipă, privirile li se întîlniră. Laurie rupse tăcerea.

– Cred că…Nabu ne așteaptă.

Se întoarse ca să arunce scara de funie.

– Bătrânul Nabu!

Dar în seara următoare, Nabu nu mai veni.

Laurie își dădu târziu seama că se înserase. Era ciudat. Mașina nu se auzea și cu siguranță Ryan se întreba și el de ce întârzie bărbatul. Privi prin binoclu, dar nu văzu nimic.

Se întuneca și Nabu nu apărea de nicăieri. Timp de o săptămână venise întotdeauna pe înserat, trăsese mașina sub copac, când la apă nu mai era niciun animal și-i dusese în siguranță la tabără.

– Ceva trebuie să i se fi întâmplat, spuse Ryan. Va trebui să riscăm și să aflăm despre ce e vorba.

Laurie nu prea era sigură la ce fel de risc se referea. Cum puteau oare să străbată aproape șase kilometri pe întuneric, înconjurați de atâtea animale dornice să le sfâșie carnea de pe oase?

Ryan coborî de pe platformă, după care urcă din nou.

– Va trebui să mai așteptăm, zise el. La râu sunt câțiva rinoceri.

– Rinoceri? Oh, ce noroc am și eu! Apar tocmai acum când e întuneric și nu pot face nicio poză.

– Stai calmă sau poate ai nenorocul să vezi unul de aproape.

Îl privi, îngrijorată.

– Atât de răi sunt?

– Rinocerii sunt unele dintre cele mai periculoase animale. Nervoase, rapide și pornite împotriva a orice mișcă. Ar fugări un alt rinocer, o mașină, sau chiar un elefant.

– Dar…ești sigur că nu și un copac?

– Suntem în siguranță aici, stai liniștită. O trase mai aproape de el. Ceva îmi spune că și Nabu e într-o situație asemănătoare. Nu e deloc înțelept să vezi ce are mașina noaptea sau să mergi pe jos până la tabără.

– Și ce-o să facă?

– L-am învățat tot ce știu. Va trebui să stea liniștit în mașină până se luminează, ca să vadă ce e în jurul lui. Dar e posibil ca până atunci băieții să-i vină în ajutor. Or să găsească ei o cale.

– Asta înseamnă că s-ar putea să ne petrecem noaptea…aici?

– Cu rinocerii la picioarele noastre și poate cu alții prin împrejurimi, cred că e cel mai bine. Adună câteva crengi. Mai bine te așezi confortabil.

– Stau bine, mulțumesc.

– Cum vrei.

Se întoarse cu spatele la el și privi cerul. Simțea că parcă nu trăise până în acea noapte și ceva în sinea ei îi spunea că ar fi în stare să-și petreacă o viață întreagă în acel copac, alături de acest bărbat …

– Mai bine vii mai aproape de mine, înainte să cazi.

Nu așteptă să repete invitația, și se apropie de el. Acesta o luă în brațe și o acoperi cu crengi. Era atât de plăcut sentimentul de protecție pe care i-l oferea!

– Încearcă să dormi puțin. Se va lumina înainte să-ți dai seama.

– Cred că ăsta e momentul în care femeile dau bătaie de cap bărbaților într-un safari, nu? Dacă ai fi fost singur, ai fi riscat să te întorci pe întuneric la tabără?

– Poate nu până acolo, dar până la mașina lui Nabu, cu siguranță.

– Încă o poți face, să știi.

– Și să te las pe tine aici?

– Nu mi-ar fi frică să merg cu tine.

– S-ar putea să ți se pară mai rău decât să fii nevoită să-ți petreci noaptea aici.

Se întoarse spre el.

– Dar nu e niciun chin, zise ea.

Urmă o pauză lungă, după care Ryan adăugă:

– Dar ți-ai fi dorit să fiu Desmond, nu-i așa?

Laurie zâmbi. Dacă ar fi fost Desmond în locul lui, ar fi făcut orice ca să facă un foc pentru a reuși să pozeze rinocerii.

– Să nu-mi spui că nu ți-ai imaginat asta.

– Nu prea m-ar ajuta.

– Ba eu cred că da.

Laurie simți că pornise pe un drum pe care nu mai vrea să continue, dar de unde nu e prudent nici să dea înapoi. Voia să rămână exact unde este, fără alte comentarii. Adăugă:

– N-aș dori să fiu cu altcineva. Sunt mulțumită că sunt cu tine și abia aștept pozele alea în acțiune.

– Hm, Weldon, ai grijă ce-ți dorești, pentru că s-ar putea să capeți.

Privirea lui o sperie puțin.

– Doar ca să te avertizez, să știi că o să mă gândesc în continuare la Desmond, da?

– E o idee bună.

Îi simți respirația caldă pe gât și șoaptele lui se pierdură undeva în noapte:

– Cred că Desmond ar fi făcut asta…

Nu știu când se întâmplă, dar sărutul lui fu pasional și total. Simți că îi face să vibreze fiecare bucățică din corp și, înainte să ofere și ea plăcerea pe care o primea, acesta se smuci brusc și-i spuse cu răceală în glas.

– Dormi între crengi. Acolo o să te simți mai bine. Somnul o să facă timpul să treacă mai ușor.

Dar ceva din vocea lui îi spunea că pentru el timpul nu va trece atât de ușor.

Noaptea trecu repede și spre dimineață Nabu își făcu apariția, cerându-și mii de scuze pentru întârziere. Într-adevăr, Ryan avusese dreptate. Și el fusese încolțit, însă de niște pantere. Dar odată cu răsăritul soarelui, animalele dispăruseră și venise după ei. Ajunși la tabără, Laurie se duse să facă o baie. Cînd ieși din cort, văzu că toate erau strânse, în afară de al ei. Se duse spre Nabu.

– Ce se întâmplă? Ne mutăm? întrebă ea, zâmbind.

– Nu, șefu zice că ne întoarcem la Mbinga.

– Înapoi la Mbinga? Nu pot să cred! Și cum rămâne cu pozele mele? Pînă acum n-am reușit să surprind multe animale. Și tu știi treaba asta. Am crezut că…

– Uite ce e, copilă, toate astea au fost ideile tale. Ai făcut destule poze. Acum, dacă ești gata, putem pleca.

Laurie privi neputincioasă cum Nabu îi desface cortul și apoi o invită să urce în mașină.

– Domnule Holt, n-am putea merge înapoi la pârâu? Poate găsim acolo rinocerii. Te rog.

– Uite ce e. Dacă prietenul ăsta al tău nu e mulțumit de pozele pe care le-ai făcut până acum, atunci mă îndoiesc că niște rinoceri ar face diferența.

Laurie își dădu seama că nu e cazul să-l mai bată la cap. Era oricum plictisit că a făcut o călătorie pe care n-o dorise încă de la început.

Privi cum pornește motorul și mașina o luă din loc. Lăsară în

spate locul unde parcaseră și Laurie trebui să dea piept cu situația: expediția se terminase. Acum trebuia să se pregătească pentru călătoria spre Anglia și pentru întâlnirea cu Desmond. Și, înainte de asta, trebuia să găsească o modalitate să-i plătească lui Ryan. Așa că zise:

– Dacă o să-mi spui acum cât mă costă toate astea, aș putea să-ți înapoiez banii mâine dimineață.

– Oh, las-o baltă! Consideră că totul a fost un cadou de nuntă.

– Dacă ești de părere că nu-mi pot permite să te plătesc, să știi că te înșeli. Am economiile mele și nu m-am gândit nicio clipă că o să-mi faci vreun favor.

– N-ai cerut nimic. Eu m-am oferit să mergem.

Era imposibil să se certe cu un bărbat atât de încăpățânat ca Ryan Holt. Dar Cando își cerea porția lui de dezmierdări și fata se văzu nevoită să abandoneze subiectul. După ce se jucă puțin cu el, îl lăsă pe scaunul din spate, unde acesta se așeză confortabil.

– Ce ai de gând cu micuțul ăsta? Îl iei cu tine?

– Nu cred că s-ar simți bine dacă l-aș lua din toată atmosfera asta.

– Acum, nu cred că s-ar mai putea atașa de altcineva, iar în sălbăticie cu siguranță n-ar mai supraviețui. Urmă o pauză. Dacă vrei, l-aș putea lua acasă la mine.

– La tine? Ă, sigur, cred c-ar fi bine pentru el.

Oare cum arăta casa lui Ryan Holt? Era spațioasă? Ce culoare avea mobila? Oh, dar de ce-și bătea capul cu asemenea întrebări?

Oricum, n-avea s-o viziteze vreodată.

– Bine, zise el. Ai vrea să-l vezi că e bine, înainte să pleci? întrebă el.

– Poftim? Pe cine?

– Pe Cando. Despre el vorbeam, nu?

Lui Laurie nu-i venea să creadă. Parcă era răspunsul la una dintre întrebările ei. Dar era bine dacă se ducea?

Mai bine nu accepta. Cu cât știa mai puține despre acest om, cu atât va fi mai bine. Și așa avea destule amintiri legate de el. De ce să-și îngreuneze viața?

– Nu vin, răspunse ea, în cele din urmă. Cred că pur și simplu o să-l las la tine.

– Nu ești deloc curioasă să-i vezi viitoarea casă?

– Ba da, foarte, dar…

– Am câțiva angajați, așa că nu trebuie să te temi că vei rămâne singură cu mine.

Laurie nu mai zise nimic, așa că Ryan închise subiectul, spunând:

– O să vin să te iau mâine dimineață.

În Mbinga era tăcere la ora aceea a amiezii. Soarele dogorea atât de tare, încât toată lumea își găsise altă ocupație, la umbră.

La hotel, doamna Lewis se afla la recepție, frumoasă și rece ca întotdeauna. Probabil că asta gândea și Ryan când se apropie de ea și-i depuse un sărut pe obraz.

– Bună, Gayna. Ceva nou pe aici?

– E vreodată așa ceva? întrebă ea, dezinteresată. Și, apropo, mulțumesc că ai venit să mă ajuți cu registrele alea. Nu știu ce

m-aș fi făcut fără tine. Îi trecu o mână leneșă prin păr.

– Scuze, draga mea. Din păcate, am plecat în grabă.

– Și v-ați întors la fel de repede, spuse ea, arătându-se bucuroasă de venirea lor. Sper că a fost un succes călătoria, nu?

– Și eu sper că poate mai reușești să mă cazezi o noapte, spuse Laurie, evitând să răspundă întrebării. Voi pleca mâine.

– Desigur. Camera în care ai stat e liberă. Ia-ți singură cheia, adăugă femeia cu indiferență.

Dar Ryan veni politicos și i-o oferi el.

– Scuză-mă, dar cred că e mai bine să-l iau pe Cando să mănânce, spuse fata, luând puiul de vulpe. Ne vedem mai târziu.

***

În ziua următoare, Laurie merse la firma de închirieri și rezervă o mașină cu care să meargă la Dar-es-Salaam.

Mai târziu, în aceeași zi, Ryan trebuia să vină după Cando. Laurie se aranjase pentru această întâlnire, cu toate că nu știa prea bine de ce o face. Era sigură însă că-i va fi greu să plece de aici. Simțea că o leagă atâtea lucruri de această sălbăticie. Tresări. Auzise zgomotul mașinii lui Ryan. Dar la volan nu era el, ci Nabu. O durea faptul că n-o considerase atît de importantă încât să vină chiar el după ea.

Urcară în mașină și merseră mult, printr-un peisaj deșertic și

tocmai când Laurie se întreba dacă vor mai ajunge vreodată la destinație, Nabu coti pe un drumeag. În față, o priveliște de basm îți tăia respirația. O vale plină de verdeață și un munte roșiatic la ale cărui poale se întindea un lac cu apă limpede în care cerul se oglindea nestingherit, iar la marginea pădurii de lângă lac se zărea o căsuță cu acoperiș grena.

Văzută de departe, căsuța părea desenată printre flori, iar de aproape era parcă și mai frumoasă, o pată de culoare într-o oază de trandafiri și magnolii.

– Oh, e minunat! spuse fata, simțind că era în Paradis. Dar își aduse aminte că nu trebuia să rămână mult. Îl las pe Cando în grija ta? întrebă. Știi, cred că e mai bine să plec. Oricum, mă grăbesc.

– Oh, dar vă rog, domnișoară. Vreau să vă arăt țarcul pe care l-am construit special pentru puiul de vulpe. Dar mai întâi n-ați vrea să beți ceva?

– Eu nu…

O conduse pe terasă.

– Durează doar un minut, o asigură el. Mă întorc imediat.

Bărbatul dispăru. Oh, dacă apărea acum Ryan? N-avea de gînd să mai dea ochii cu el. Când se va întoarce Nabu, îl va ruga s-o ducă imediat la hotel.

Înainte să poată rezista tentației, Laurie zări prin ușa deschisă o cameră frumos mobilată. Tapetul era alb și pe una dintre măsuțe era un bol cu flori uscate… Dar era o nebunie. Mai bine aștepta în mașină. Îl va ruga pe Nabu s-o ducă la Mbinga cât mai repede. Nu apucă să facă nici doi pași pe scară,

că dădu nas în nas cu un tânăr de vârsta ei, cu o alură neglijentă, îmbrăcat în pantaloni scurți și tricou.

Știa că seamănă cu cineva. Își dădu seama. Era copia fidelă a lui Ryan, dar ochii erau de un căprui-deschis, iar părul avea o tentă mai închisă la culoare. Cu siguranță, era fratele lui Ryan. Acesta o măsura din cap până-n picioare și o sorbea cu nesaț.

– Nu-mi vine să cred! Parcă mă uit la un tablou.

Laurie fu luată prin surprindere și izbucni în râs.

– Sunt reală, să știi.

– Da, chiar ești! rosti tânărul, extaziat. Avea un zâmbet ucigător și, cu nonșalanță, îi puse o mână pe talie trăgând-o mai aproape de el. Continuă, pe același ton glumeț: ia te uită, ce faci tu aici, frumoasa mea?

– Sunt Laurie Weldon și stau în Mbinga. Nabu s-a dus să-mi aducă ceva de băut.

– Se pare că oamenii evoluează în Mbinga. Apoi, după o pauză, parcă străduindu-se să devină serios, spuse: eu sunt Dave Holt. Dacă vrei, pot să aduc eu băuturile. Unde să ne așezăm?

O conduse într-o sufragerie luminată, cu mobilă de culoarea untului, rame de fotografii și două tablouri așezate discret pe pereții crem. Când se așezară pe niște fotolii acoperite cu piele fină, un servitor, puțin mai în vârstă decât Nabu, veni cu băuturi răcoritoare.

Băiatul îi oferi un pahar și zise:

– Dacă aș fi știut că ești aici, aș fi aranjat să fiu suspendat mai repede.

– Suspendat? De la facultate? întrebă fata.

– Mda, ar trebui să fiu student la drept, dar toată treaba asta îmi dă dureri de cap, zise cu o oarecare nepăsare.

– Dar ce s-a întâmplat? De ce au recurs la așa ceva?

– Oh, chestii obișnuite, dădeam o petrecere și un turnător a…dar în fine, poveste veche. O privi cu interes. Contează doar ce se întâmplă în momentul ăsta. Acum că ți-ai terminat băutura, ce-ai zice dacă am face o plimbare cu mașina?

– Ei bine, ai putea să mă duci la Mbinga, dacă vrei, zise ea. Se pare că Nabu a fost reținut cu alte treburi.

– Bine, pentru început, merge și asta.

Dave se apropie de ea și o luă în brațe cu aceeași nonșalanță cu care o făcuse și prima oară. Laurie izbucni din nou în râs în fața gestului spontan, și se gândi să nu pomenească încă nimic despre plecarea ei în Anglia. Exact în acel moment, în cameră își făcu apariția Ryan, înalt și impunător, mai frumos ca niciodată. Până și Laurie trebuia să admită că arăta bine. Purta niște pantaloni lejeri din in alb și un tricou de aceeași culoare care contrasta cu pielea lui bronzată. O privi pe Laurie din cap până-n picioare și adăugă un comentariu malițios:

– Vă țineți de prostii, copii? Se duse spre tava cu băuturi și luă un pahar. Cando s-a acomodat? întrebă el cu voce rece.

– Cine, sau ce e Cando? întrebă Dave care se așeză pe unul din scaune.

– E un vulpoi micuț, pe care l-am găsit în Mbinga, răspunse Laurie. Încerca să traverseze strada și…

– Oh, Doamne, asta e? Și cui i-a venit ideea cu numele ăsta?

– Eu i l-am pus, zâmbi Laurie. Am crezut că…

– Ryan, întrebă Dave nerăbdător, putem merge la o plimbare cu mașina? Nu prea avem ce face pe aici.

– Ai putea să mănânci, zise fratele său, pe un ton sarcastic. E aproape prânzul. Poate și domnișoara Weldon ar putea să rămână.

– Oh, desigur că va rămâne. Nu-i așa, Laurie? Haide, o să-ți arăt unde e baia să te speli pe mâini, i-o luă el înainte, anticipând consimțământul fetei.

Laurie se văzu nevoită să accepte, dar nu se simți deloc în largul ei în timpul mesei. Ryan îi veghea pe amândoi, gânditor, doar Dave sporovăia încontinuu despre cât de frumoasă e viața la Londra, ce se mai poartă și care mai e prețul biletelor la concertele pop. Dar punctul culminant a fost când tânărul a folosit o furculiță pe post de microfon și a încercat să interpreteze o melodie preferată.

Ryan, observând stânjeneala lui Laurie, zise cu asprime:

– Dave, hai să terminăm odată cu masa asta, da? Spectacolele se țin pe scenă, nu în casă.

Mai târziu, când beau cafeaua pe terasă, Ryan zise, aproape indiferent:

– Domnișoară Weldon, o să te duc eu înapoi în Mbinga. Oricum, am ceva de făcut acolo.

– Dar Ryan, i-am spus că eu o să…izbucni tînărul, ușor nervos.

– Nu te mai ambala atât. Domnișoara Weldon oricum pleacă acasă în după-amiaza asta.

– Oh, nu! Exact când lucrurile deveneau bune și pentru

mine! Se întoarse disperat spre fată: Laurie, chiar trebuie să pleci? Adică, n-ai mai putea să mai rămâi o vreme?

– Mă tem că nu. Am și închiriat o mașină care să mă ducă în port.

– Oh, grozav! Ce noroc am și eu! Ce-o să fac aici, în pustietatea asta? N-am unde să merg, n-am ce să văd. Ce mai viață!

– Ai putea să înveți, ca să-ți îndrepți notele. Poate dacă ai fi acordat mai multă atenție studiului și nu altor lucruri inutile, acum n-ai mai fi fost în această "pustietate"!

***

Ryan nu se grăbea deloc să ajungă la Mbinga. Ba chiar mergea destul de lejer. Părea preocupat, iar Laurie își dădu seama că probabil se gândea la fratele său. Și nici n-o deranja această tăcere. Astfel, îi dădea prilejul să se gândească la ce i se întâmplase de când venise pe tărâm african. Toate se petrecuseră parcă prea repede și păreau desprinse dintr-un film… Dar amintirea cea mai puternică era cea a privirii lui Ryan în noaptea aceea în care au stat singuri, în sălbăticie. Oare pentru un moment, o văzuse ca pe o femeie?

La un moment dat, însă, Ryan o scoase din visare:

– Ia spune, Weldon, știi să conduci o mașină?

– Mi-am luat permisul chiar înainte să vin aici, răspunse ea,

oarecum încurcată.

– Îmi amintesc că mi-ai spus că ai avea trei săptămâni de concediu, nu-i așa? Punând la socoteală săptămâna din sălbăticie, mai rămân cam zece zile.

– Cam așa ceva, zise fata, încercând să-și dea seama unde vrea să ajungă.

– Ce-ai zice dacă te-aș ruga să le petreci alături de Dave?

Deci, asta era! Dave! Și ea care se gândise că poate el o dorea alături…Nu găsi nimic de spus, așa că Ryan i-o luă înainte.

– Dave trebuie să-și facă ordine în viață. În ultima vreme a avut o companie cam ciudată, și i-ar prinde bine o persoană echilibrată alături.

– Nu se poate să te referi la mine! Chiar tu mi-ai spus că gândesc ca o adolescentă!

– Și nici n-am de gând să-mi retrag cuvintele, dar în comparație cu Dave, ești un monument al echilibrului. Apoi, adăugă: ei, ce zici? Ai putea ieși la plimbare cu Dave. Avem lacul aproape,

unde puteți înota. Iar din moment ce îmi faci o favoare, mă aștept să treci nota de plată de la hotel în contul meu.

– Bine, dar de unde aș lua o mașină?

– Ați putea s-o folosiți pe a mea. O să iau eu jeepul.

– Dar tu nu-l poți ajuta să-și revină? Până la urmă, ești fratele lui și…

– Dave nu vrea nimic de la mine. Sunt cu cincisprezece ani mai mare ca el, și vârsta mă împiedică să-i dau vreun sfat.

– Dar sper că nu vrei ca eu să fac asta în locul tău, nu?

– Nici nu va trebui. Văd că deja te place și nu-i va fi greu să ia ceva bun din comportamentul tău.

Laurie îl privi, gânditoare.

– I-ai dat întotdeauna ce a vrut, nu?

– Plus ceva ce nu și-a dorit: o educație bună. Dave are o minte strălucită. I-ar fi mult mai ușor să-și ia o diplomă decât mi-a fost mie. Dar se pare că și-a pierdut cheful pentru învățat.

Ajunseră la hotel.

– Până acum, nu mi-ai spus dacă pot conta sau nu pe ajutorul tău. O privi. Nu trebuie să-ți faci griji în privința lui Desmond. Nu vreau ca Dave să-și facă vreo idee romantică în privința ta. Oricum, nici n-ar avea timp pentru așa ceva.

– S-ar putea ca Desmond să se întrebe unde sunt, dacă va ajunge în Anglia înaintea mea.

– O să-i explic eu totul, dacă se va întâmpla așa.

– Chiar ai face și asta?

– Da, face parte din rolul de frate mai mare, nu? adăugă el zâmbind ușor.

Laurie coborî din mașină cu un soi de reținere. Oare așa avea Ryan s-o privească de acum înainte? Ca pe o jucărie pentru fratele său mai mic? Își spuse totuși că trebuia să fie bucuroasă dacă mai rămâne o perioadă în Africa, dar mai târziu în seara aceea, își dădu seama că n-o mai încânta această idee. Nu în asemenea condiții.

Capitolul 5

Auzi ușa trântită în urma ei și glasul furios al lui Ryan.

– Uite ce e. Dacă e așa un chin pentru tine, mai bine pleci și uităm de toate astea. Până la urmă, Dave va trebui să-și revină cu sau fără ajutor.

– Nu! Stai puțin. Până la urmă, un frate mai mic era mai bun decât nimic, nu? își spuse Laurie. Mă gândeam doar la mașina închiriată. Era rezervată pentru după-amiaza asta.

– Nicio problemă, zise Ryan, mai calm. O s-o anulez când mă întorc. Era a lui Mahmoud, nu?

Laurie încuviință și rămase plăcut surprinsă de zâmbetul lui.

– Spune-i Gaynei că o să mai rămâi. O să trec mai târziu pe la ea. Acum, vreau să merg să-i dau lui Dave veștile bune.

Laurie rămase să-l privească pe Ryan cum se îndepărtează. Ceva îi spunea că Gayna nu va fi atât de bucuroasă când va afla că mai rămâne. Și așa era. Femeia nu era deloc în toane bune.

Privea cum un bărbat îi repară scările și când o văzu pe Laurie intrând, o întâmpină cu o privire acră.

– Mahmoud te-a căutat peste tot, draga mea. Cred că te așteaptă la garaj. Ți-am pus bagajul în holul de la intrare.

Așadar, intrase în camera ei și-i împachetase lucrurile? Laurie rămase stupefiată. Dar o lovitură de ciocan îi curmă gândurile. Tresări și privi în spatele ei. Bill Alexander repara un toc de ușă.

– Nu-ți face griji pentru el, copilă, zise femeia, iritată. I s-a năzărit că nu mă pot ocupa singură de reparațiile astea.

– Noroc că eram în trecere pe aici și am văzut treapta asta putrezită. Cu siguranță, cineva avea să calce pe ea și să se lovească. Ai găzduit vreo bătaie pe aici, Gayna? întrebă bărbatul.

– Oh, nu fi ridicol! Știi la fel de bine ca și mine că locul ăsta se prăbușește pe zi ce trece.

– Păi cam așa e. Poate asta ar trebui să-ți dea de gândit, să cheltui mai puțini bani pentru tine și să investești mai mulți în hotelul ăsta.

– Nu te interesează pe tine chestiile astea. Știi bine că Ryan e cel care se ocupă de reparații aici. Își aminti de Laurie. Oh, domnișoară Weldon, dacă aștepți să-ți iei la revedere…Ce să-ți spun? Mi-a părut bine să te cunosc. Nu cred că ne vom revedea prin părțile astea, nu? zise ea, întinzând mâna.

– Ă... doamnă Lewis, n-am venit să-mi iau rămas-bun. Am venit să te rog să-mi mai rezervi camera pentru încă zece zile. Domnul Holt m-a rugat să mai rămân o vreme, continuă ea.

– Zece zile, spui? o întrebă doamna Lewis cu acreală.

– Da.

După o pauză în care femeia o măsură din cap până-n picioare, parcă încercând să afle care era realul motiv al șederii ei acolo, zise:

– Ei bine, se pare că nu trebuie să ne luăm rămas-bun, nu? Dar te rog să mă anunți dacă ai de gând să rămâi de tot aici, în hotelul meu, da? Se duse să deschidă registrul de pe birou.

Mai târziu, în camera ei, cînd își despacheta lucrurile, Laurie auzi zgomot de tocuri pe hol, apoi o bătaie ușoară în ușă.

– Domnișoară Weldon, începu Gayna, mi-a scăpat ceva din vedere. Până la urmă, se pare că nu-ți mai pot închiria această cameră. Îmi pare rău că nu mi-am amintit atunci, dar reparațiile trebuie făcute în fiecare cameră și se pot face doar în extrasezon.

Cu toate că lui Laurie nu i se părea că avea nevoie de vreo reparație camera ei, zise totuși:

– Nu m-aș putea muta în altă cameră care a fost deja reparată?

– Nu e posibil, pentru că le reparăm pe toate odată. După cum cred că ai aflat, acesta e singurul hotel din zonă și trebuie să fie gata când începe sezonul de vânătoare.

– Desigur, zise fata și Gayna intră după ea, în cameră. Aruncă o privire cercetătoare rochiilor de pe pat.

– Eu nu mi-aș face atâtea griji în locul tău. Până la urmă, Mbinga e un loc mort și sunt sigură că pe coastă te-ai simți mult mai bine. Cu o asemenea coafură, sunt sigură că nu vei duce lipsă de admiratori. Acum, zise ea, plictisită parcă de această conversație, ți-ar plăcea să vorbesc eu cu Mahmoud despre

mașină?

– Cred că mai întâi ar trebui să…

– Oh, stai liniștită, nu e nicio problemă. O să trimit pe unul dintre băieți la garajul lui. Va dura doar câteva minute.

Puțin mai târziu, Laurie auzi mașina parcată în fața hotelului și Gayna nu întârzie mult să vină chiar ea s-o conducă.

– Am aranjat totul, dragă. Haide, să nu mai pierdem timpul degeaba. Am făcut și formalitățile, știu că nu e plăcut să te bat la cap cu asemenea lucruri. Bagajul e deja în mașină, așa că, la revedere, domnișoară Weldon. Să te distrezi pe coastă. Mi-aș fi dorit să merg eu în locul tău.

Până să se dumirească, Laurie era deja în mașină, iar șoferul porni, după ce închise bine ușa în urma ei. Gayna încă îi mai făcea semn cu mâna și părea foarte bucuroasă de plecarea ei.

Îi părea rău că părăsește un loc atât de frumos. Dar ceva înăuntrul ei îi spunea că era cel mai bun lucru pe care-l putea face. Lui Ryan avea de gând să-i trimită o scrisoare în care să-i explice de ce nu mai putuse să rămână în Mbinga. Știa că era posibil ca aceasta să ajungă când era deja în drum spre Anglia, dar oricum, era tot ce-i stătea în putință. Absorbită de aceste gânduri, nici nu observă când șoferul opri la insistențele unui bărbat dintr-o altă mașină.

Era chiar Ryan, care coborî precipitat și veni spre ea.

– Deci până la urmă, nu ți-a plăcut ideea de a rămâne, nu?

– Aveam de gând să-ți trimit o scrisoare în care să-ți explic totul.

– Pentru Dumnezeu, de ce n-ai spus că abia așteptai să scapi

de aici? Te-aș fi dus chiar eu în port.

– Aș prefera să nu mai tragi concluzii greșite. Toate s-au întâmplat foarte repede, iar când doamna Lewis a zis că nu mă mai poate găzdui, atunci am…

– Gayna nu te-a mai putut găzdui?

– Da, a spus ceva despre niște reparații în camere.

– Așa e, are dreptate. Doar în sezonul ăsta se mai pot face reparații.

Stătu o clipă pe gânduri, apoi adăugă:

– S-ar părea că-ți datorez niște scuze, nu-i așa?

Laurie nu înțelegea de ce o ajuta să iasă din mașină. Poate că avea de gând să o ducă chiar el al destinație. Da, asta trebuia să fie, pentru că îi mută bagajul în mașina lui, o ajută și pe ea să urce, după care plăti șoferului costul transportului.

– Mă întorsesem să văd cum te pricepi să conduci pe astfel de drumuri, dar lucrurile astea nu mai au nicio importanță acum. Închise ușa și veni să se așeze lângă ea.

– Ce vrei să spui, mai exact?

– Din moment ce vei sta acasă la noi, Dave va conduce.

– Oh, dar...asta îi spunea sau nu auzise bine? Chiar va locui cu ei?

– Voiam să-ți sugerez asta de la început, dar m-am gândit că ai prefera un moment de libertate, cînd să nu mai auzi nimic de fratele meu sălbatic. Dave e tare încântat de decizia pe care ai luat-o. Și, din moment ce ea tot nu spunea nimic, Ryan se văzu nevoit să continue: nu trebuie să-ți faci griji pentru mine. N-o să-mi fac apariția prea des.

– O să-l revăd și pe Cando, adăugă fata, în lipsă de altceva.

– Și o să-l răsfeți la nesfârșit. Nu prea s-a obișnuit cu țarcul.

– Oh, abia aștept să-l țin din nou în brațe.

– Dar să nu uiți, copilă. Trebuie să pleci la Desmond în curând.

După asta, niciunul dintre ei nu mai zise nimic. Ajunseră la casa lui Ryan și Dave zburdă vesel spre mașină, deschizîndu-i portiera lui Laurie și ajutând-o voios să coboare.

– Oh, e minunat! Bine ai venit, draga mea. Deja ți-am pregătit camera. Are vedere spre lac și un balcon superb, sporovăi el bucuros. Laurie zîmbi stânjenită când băiatul o luă în brațe. Oh, dacă ai ști cât mă bucur că ai hotărât să rămâi!

Era conștientă de privirea cercetătoare a lui Ryan. Dave se repezi să-i ia valiza, iar fratele lui zise:

– Hei, nu uita că aici suntem în Africa. Așa că ia lucrurile mai ușor.

Laurie privi din nou priveliștea care îți tăia trespirația.

– Îți place casa? întrebă Ryan, luând-o pe după umeri.

– Dacă îmi place? Încerc să-mi spun că nu e un vis. O casă într-un peisaj atît de idilic, îți dă senzația că parcă ai trăi la capătul lumii! Am crezut că pe aici sunt numai tufișuri, iar construcțiile se reduc la colibe și case de lemn. Dar cum se numește zona asta?

– Nyumbaya. Provine de fapt de la Nyumba Ya Upepo, care în swahili înseamnă locul cu vânturi multe. Indianul care a construit-o a numit-o așa.

– În India chiar există o zonă a vânturilor, nu?

– Ți-ai făcut bine temele. Casele de acolo se construiesc cu multe ferestre și cu mulți stâlpi de susținere, ca să reziste mai bine vânturilor. Ce să zic, aș putea spune că locuim în "casa vânturilor", adăugă, zâmbind.

– Dar din câte știu eu, aici nu este o zonă atât de traversată de vânturi, nu?

– Oh, nu, dar indianul care a numit-o așa, tânjea probabil după casa lui din India. După ce a construit-o, a plecat înapoi. Nabu și ceilalți servitori au rămas, spre norocul meu. Sunt oameni foarte credincioși.

– Deci, tu ai luat casa așa cum a fost construită?

– În mare parte, da. Doar că am mai făcut niște modificări și am schimbat mobila. Hai să-ți arăt împrejurimile.

Ajunseră la un țarc unde câteva girafe pășteau în voie.

– Parcă vânai animale, nu le creșteai, zise Laurie, zâmbind amuzată.

– Nu e chiar așa. Cred că ai putea numi locul ăsta un fel de orfelinat. Aici aduc puii pe care-i găsesc în sălbăticie. Cei ai căror părinți mor, întâmpină dificultăți de supraviețuire.

– Dar nu sunt greu de crescut?

– Uneori. Pe unii dintre ei îi trimit la grădini zoologice.

Laurie observă că, pe lângă girafe, țarcul mai găzduia gazele și doi struți. Niște îngrijitori tocmai îi hrăneau. Lângă acest țarc era și locul unde Cando stătea posomorât. Laurie îl strigă bucuroasă, dar la primul apel puiul de vulpe nu răspunse, dar când o zări se apropie voios de ea. Fata îl luă în brațe și-l mângâie cu drag.

– Păcat că nu e cățel, așa l-ai fi putut lua cu tine în Anglia, zise Ryan.

– Mi-ar fi plăcut. N-am avut niciodată un cățel.

– Presupun că nu te-au lăsat părinții?

– Nu, cei trei frați ai mei.

– Credeam că băieților le plac câinii.

– Așa e, dar frații mei sunt mult mai în vârstă decât mine, iar când aveam cam opt ani s-au căsătorit și fiecare a plecat la casa lui. După moartea părinților, a trebuit să trec în grija lor și mi-am petrecut copilăria și adolescența de al unul la altul. Nu cred că, pe lângă mine, i-ar fi încântat să aibă grijă și de un câine.

– Îmi pare rău să aud asta. Nu cred că ți-a fost ușor să treci din casă în casă.

– M-am obișnuit, cu timpul. Oricum, stau cu toții în același oraș, așa că n-a fost nevoie să schimb școala sau prietenii. Și, oricum, când am decis să-mi iau singură un apartament, niciunul dintre ei nu s-a împotrivit.

– Nici nu cred că aveau de ce s-o facă, dar din punctul meu de vedere, cred că ești prea tânără ca să locuiești singură. Îi zâmbi.

– Întotdeauna spui că sunt tânără. Dar am aproape nouăsprezece ani, să știi.

– Aproape de vârsta lui Dave.

– Dar știi că fetele se maturizează mai repede, nu? Dacă vrei să mă compari cu Dave, atunci ar trebui să am cam douăzeci și doi de ani. Apoi, îl privi serioasă. Ryan, de ce vezi în mine doar

un copil?

– Pentru că…e mai bine așa, pisicuțo!

Pentru o clipă Laurie își aminti de noaptea petrecută alături de el, în singurătate. Și i se păru că și pe el gîndurile l-au purtat tot acolo.

Dar ajunseseră deja la marginea potecii care înconjura țarcul cu animale, iar Dave se apropie de ei bucuros:

– Hei, ia ghiciți. Bătrânul Nabu are un gramofon și n-o să vă vină să credeți! O luă pe Laurie de mână. Are niște discuri cu muzică bună. Evident, nimic din timpul nostru, dar sună destul de bine.

Laurie îl asculta ca în transă. Nu reușea să-și scoată din minte cuvintele lui Ryan. Îi spusese că era mai bine așa. Mai bine pentru cine? Pentru el, pentru ea? Sau poate…pentru Desmond? Până să-și dea bine seama despre ce era vorba, ajunseră în casă și vraja momentului trăit alături de Ryan se rupse când acesta zise:

– Eu vă las, acum. Nu mă așteptați cu masa. O să cinez cu Gayna. Distracție plăcută și să nu stați până târziu, da?

Oh, bineînțeles, deci la asta se referise. Ar fi mai bine pentru Dave. Lui Ryan îi era mai ușor să-i considere doi copii inocenți decât să-i trateze ca pe niște adulți.

Iar acum, că-l lăsase în grija cuiva pe fratele mai mic, putea să-și vadă de viața personală, alături de proprietara hotelului. Mai târziu în seara aceea, Dave încercă s-o scoată din starea de melancolie în care intrase:

– Haide, drăguțo, n-o să poți dansa cu chestia aia în brațe,

zise el și-i luă puiul de vulpe. Știi, mie îmi place muzica dată tare, să vibreze geamurile.

– Și mie la fel, spuse fata, oarecum absentă. Poate muzica avea un efect bun asupra ei.

Curând, constată că Dave era o companie plăcută. Dansară pe ritmuri nebunești și chiar dacă Laurie rămăsese în urmă cu mișcările noi de dans, Dave se dovedi un profesor excelent. Făceau câte o pauză doar ca să mai bea un suc, și, deși Laurie se simțea extenuată, îi plăcea starea asta. Cel puțin, la noapte va dormi și nu va sta să se gândească la lucruri care să-i facă rău.

Din fericire, în zilele următoatre își dădu seama că nu putea să se gândească la altceva în prezența lui Dave. Când nu aveau ce face, se plimbau cu mașina, iar acesta conducea ca un nebun, atingând viteze amețitoatre. Dar într-o zi, Ryan i se adresă serios:

– Nu mai face pe grozavul. N-am chef să vă adun pe amândoi dintr-o râpă.

Plimbările la lac erau plăcute și Laurie găsi chiar agreabilă ședereа la casa vânturilor. De obicei, Dave înota în timp ce ea făcea poze. Încerca să surprindă câte ceva din peisajul mirific și din viețuitoarele care se bucurau de asemenea locuri de poveste. Dar Dave nu se arăta atât de încântat de preocuparea ei. Într-o zi, după ce făcu două ture de lac, băiatul ieși din apă și închise gramofonul.

– Uneori parcă prea multă muzică dăunează.

– Sau poate ai stat tu prea aproape de ea? întrebă ea, zâmbind.

– Pun pariu că ție îți plac chestiile alea romantice de pe vremea bunicii, nu?

– Da, îmi plac valsurile, dar și muzica de actualitate care într-adevăr merită ascultată.

– Dar ce s-a întâmplat cu hainele moderne? întrebă băiatul, privind-o din cap până-n picioare. În prima zi, mi-ai tăiat respirația cu felul în care arătai, iar acum ești îmbrăcată banal.

Laurie nu se supără din cauza afirmației lui. Măcar trebuia să-i aprecieze sinceritatea, nu?

– Mă tem că aceea este singura rochiță frumoasă pe care o am. Nu prea mă dau în vânt după chestiile astea. Dar am observat că pe tine te pasionează.

– Mda, spuse băiatul, oarecum plictisit. Dar până la un punct. O privi serios. Știi, Laurie, tu ești diferită de fetele cu care obișnuiam să ies. Ești…matură.

– Presupun că muncind, am căpătat mai multă experiență de viață decât tine, zise fata, zâmbind.

– Și cum e să ai un serviciu? Pun pariu că e mai bine decât să-ți tocești coatele pe băncile școlii, nu?

– Are și părțile ei bune. Dar eu n-aș fi refuzat o educație ca cea pe care o primești tu.

– Cui îi pasă în zilele astea de diplome? Sunt o mie de feluri de a face bani.

– Eu sunt de altă părere. Și ce-ai de gând să faci? O să renunți la școală?

– Nu, mai am doar un examen de dat și am terminat cu studiul.

Urmă o clipă de tăcere, apoi Dave continuă:

– Ești pe cont propriu. Se pare că te descurci bine.

– N-am de ce să mă plâng. Dar pentru un bărbat lucrurile astea sunt mai ușoare. Femeile au nevoie de o căsătorie ca să se simtă în siguranță și împlinite.

– Așa e.

– Ce-ai de gând să faci? O să lucrezi cu Ryan în safari?

– Eu? Cred că glumești!

– Se spune că Africa nu e un loc ușor de uitat. Dar eu nu știu cum să scap mai repede de aici.

– Eu m-am îndrăgostit de pământul ăsta de cum am ajuns aici. Cât de diferiți suntem!

– Tu ești ca Ryan. Cu cât sunteți mai departe de civilizație, cu atât vă e mai bine.

Laurie nu se gândise niciodată la asta, dar trebui să-i dea dreptate lui Dave. Niciodată nu simțise cu adevărat că trăiește până nu ajunsese în acest colț îndepărtat din Africa. Iar gândul că trebuia să se întoarcă în Anglia cea zgomotoasă, o lăsa rece.

Se întoarseră acasă, iar când ajunseră pe terasă, Laurie rămase încremenită. Gayna stătea pe unul din scaune, cu o țigară în mână și se amuza de ceea ce-i șoptea Ryan la ureche.

– Hm, doamna Lewis! Exact ce ne lipsea, pufni Dave.

Gayna îi privi din cap până în picioare, în timp ce se apropiau. Nu-i scăpă nimic din aspectul lui Laurie și după această cercetare minuțioasă, exclamă, parcă oarecum ușurată:

– Oh, Ryan, dar fac o pereche adorabilă!

– Bună ziua, doamnă Lewis, zise Laurie sperând ca ea și cu

Dave să se poată strecura înăuntru.

Dar Ryan deja îi trăsese un scaun, iar Dave, văzând că n-are cum să scape, se așeză și el lângă ea.

Își băură în liniște sucurile pînă când se auzi vocea lui Bill Alexander din curte. Era îmbrăcat elegant și-l dezmierda acum pe Cando.

– Tare drăguț e, Ryan. S-ar potrivi de minune la magazinul meu. Îl iau dacă are preț bun.

– Nu e de vînzare, bătrâne. E al domnișoarei Weldon. L-a adoptat de când a venit aici.

– Oh, dar ce se va întâmpla când vei pleca? I se adresă el lui Laurie. Nu-i așa, drăguțo, că ți-ai dori să aibă o casă bună? întrebă el optimist.

– Îi e foarte bine aici și se simte în siguranță.

– Oh, nu știu de ce vă tot bateți capul atâta, interveni Gayna. Sunt atâtea javre în spatele hotelului. Puteți să alegeți de acolo câte vreți.

– Da, dar micuțul ăsta e special, nu-i așa? zise Bill privindu-i cu subînțeles pe Laurie și Ryan. Adică…vreau să spun, uitați-vă la blănița lui. Are dungi aurii și amintește de povestea aceea cu vulpea fermecată și cu prințul care…

– Serios, Bill, câteodată n-ai niciun haz, i-o tăie cu acreală femeia. Aș prefera să ne scutești de poveștile astea de doi bani.

– E o poveste frumoasă, iar animăluțul ăsta parcă e desprins din ea.

– Ce să-ți spun! E atât de interesant să vorbești despre animale!

– Ei, dragă, dar ce-ai dori? Să ne batem pentru tine? întrebă Bill, sarcastic.

– Nu-mi pasă mie de lucrurile astea, zise, fără convingere. Doar că se întâmplă ca Ryan să mă invite aici pentru câteva zile și tu imediat îți faci apariția.

– Ei bine, draga mea, știi că acum nu prea sunt multe de făcut în oraș, așa că am venit aici ca să mai schimb decorul, sperând ca Ryan să nu mă dea afară…

– Eu una…

– Dacă voi doi nu v-ați mai ataca atât, poate am reuși să petrecem cu toții bine. Apoi, privind-o pe femeie, Ryan adăugă: draga mea, domnișoara Weldon stă în camera pe care o ocupai tu de obicei, așa că o vei lua pe cea care e vizavi de a mea.

– Ar fi minunat, Ryan. N-aș vrea s-o supăr pe domnișoara Weldon în vreun fel, adăugă ea, cu voce mieroasă.

– Iar tu, Bill, ce-ar fi să iei camera de lângă cea a lui Dave? Ai permisiunea mea să-i oprești muzica, dacă te deranjează.

După asta, Ryan intră în casă cu Gayna. Dave rămase privind în gol, Bill nu mai știa ce să spună, iar Laurie parcă simțea cum un cuțit îi străpunsese inima.

Dar ce mai conta acum, își zise ea. Oricum, de la început Gayna îi zisese că între ea și Ryan e o relație foarte apropiată. N-avea de ce să se plângă că nu fusese avertizată.

Capitolul 6

Dintr-o dată, zilele petrecute în casa lui Ryan, se transformară pentru Laurie în clipe de coșmar. O deranjau din ce în ce mai mult zâmbetele pe care acesta și Gayna le schimbau în fiecare zi, ieșirile lor, conversațiile…

Cu toate astea însă, trebuia să recunoască că cei doi erau perfecți împreună. El înalt, bronzat și cu șarmul lui irezistibil, iar ea, blondă, delicată, cu trăsături frumos conturate și corp mlădios.

Ce bărbat i-ar rezista? se întreba ea din ce în ce mai des, cu toate că simțea cum inima i se sfâșie în mii de bucățele. Și Ryan, de ce s-o respingă? Oricum, era clar că la un singur semn de-al lui, ea i se oferea necondiționat.

Dar Laurie se hotărî să nu mai pună la suflet toate astea. În fond, ce-i păsa ei de viața celor doi? Fiecare era liber să se poarte așa cum crede de cuviință. Și asta era și ea dispusă să facă. Așa

că se lăsă pe mâna lui Dave. Ziua și-o petreceau dansând pe ritmuri nebunești sau plimbându-se pe lângă lac. Uneori ieșeau cu mașina și conduceau cu viteză maximă, sau mergeau la film, în Mbinga.

Accepta orice idee nebunească ce i se năzărea lui Dave. Până la urmă, se afla aici ca să fie la dispoziția lui, așa că de ce să se opună?

Bill Alexander, în schimb, nu făcea nimic ca să se simtă bine. Ba chiar se făcea pe zi ce trece mai nesuferit. Era tot timpul cu ochii pe Gayna, deși era clar pentru toată lumea că aceasta nu-l preferă pe el. Și pentru a se face remarcat făcea tot felul de lucruri nelalocul lor, cum ar fi cascadorii nereușite cu mașina sau glume nesărate. Uneori Gayna îi arunca priviri reci, dar cam asta era tot. Alteori, încerca să schimbe câteva cuvinte cu Laurie sau chiar cu Dave, dar cei doi își dădeau imediat seama că nu face conversație decât de formă și îl lăsau în pace.

Dintre toți, doar Ryan era binevoitor și lăsa lucrurile să se rezolve de la sine.

Într-o dimineață, Dave și Laurie erau în grădină, vorbind despre ce aveau să facă în acea zi. Era o zi superbă și vremea frumoasă invita pe oricine la o plimbare. Chiar și pe Gayna și Ryan, observă Laurie, cu coada ochiului. Aceștia se apropiau acum de ei. Zâmbeau și se țineau de mână. Fata încercă să-și facă de lucru cu zgarda lui Cando până aceștia aveau să treacă de ei, dar Ryan și Gayna se opriră exact lângă masa lor.

– Ce-ați zice dacă azi ați veni cu noi? întrebă bărbatul. M-am gândit că ar fi interesant să facem o excursie la ruinele Zikiwe.

– Ruine? strâmbă Dave din nas. Ryan, Nabu mi-a spus că se pescuiește bine în partea de nord a lacului. M-am gândit că am putea merge acolo.

– Bine, cum vrei.

– Haide, Laurie, vii? întrebă Dave, nerăbdător.

– Oh, nu e loc pentru o fată acolo, Dave. Tu și cu Nabu o să vă descurcați de minune. E noroi mult acolo. Așa că, ce zici, Weldon, ne însoțești la ruine?

– Cred că mai bine merg cu Dave, zise fata. Știu să am grijă de mine.

– Oh, desigur, adăugă Gayna. Cum dorești, zise repede, dând să plece. La revedere, copii.

– Stai puțin, dragă, interveni Ryan. Laurie, cred că ți-ar face plăcere să vezi ruinele. Cine știe când vei mai avea o ocazie ca asta?

Liniștea care urmă fu destul de stânjenitoare. Atunci, Bill, care auzise toată conversația, interveni:

– Ei bine, eu vin la ruine.

Gayna îi aruncă o privire plictisită, iar Ryan adăugă:

– Atunci, rămâne stabilit. Cred că domnișoara Weldon nu se va supăra dacă va merge în mașina ta. O s-o iau eu înainte.

Într-o jumătate de oră fură gata și porniră. Imediat cum ieșiră din Nyumbaya, Laurie își dădu seama că Africa nu-și va pierde niciodată frumusețea în ochii ei. Peisajele care li se înfățișau îi tăiau răsuflarea. Râuri care traversau câmpii verzi, pline de flori multicolore; păduri și dealuri line, continuate de munți joși. Bill se dovedi un excelent însoțitor care îi vorbi câte ceva despre tot

ce vedeau.

Ruinele Zikiwe s-au dovedit a fi la fel de fascinante. Ajunseră la ele după ce făcură câteva popasuri. Erau niște tunele vechi, cu intrările descoperite, pregătite pentru a fi explorate. Laurie intră într-unul dintre ele, însă n-avu curajul să continue. Îi părea rău că-și uitase acasă camera. Ar fi făcut câteva poze reușite.

Privi spre Gayna și Ryan. Era clar că între cei doi se înfiripase ceva. Altfel, de ce Gayna îl tot ținea de mână și-l privea de parcă era aerul pe care-l respiră? Dar trebuia să admită că nici Ryan nu era nepăsător. Se vedea că-i face plăcere atenția care i se acordă.

La un moment dat, chiar făcu o propunere să meargă cu toții să înnopteze la Hotelul Shimo. Laurie crezu că Bill va refuza și că-i va lăsa pe cei doi în pace, dar, spre dezamăgirea acesteia, acceptă bucuros și toată lumea presupuse că și ea era de acord, așa că nu se mai obosi s-o întrebe.

Laurie nu știa de ce, dar parcă și Gayna părea bucuroasă de venirea ei. Își zise că trebuie să se aștepte la ceva din partea femeii, fiindcă nu-i stătea în fire să se comporte așa.

De cum ajunseră, Ryan hotărî să meargă mai întâi să mănânce, fiindcă în curând hotelul avea să se umple și nu vor mai fi locuri. De cum se așezară, fetele se scuzară ca să meargă la toaletă. În timp ce-și refăceau machiajul, Gayna zise:

– Draga mea, n-ar fi trebuit niciodată să-ți tai părul acela frumos. N-o să găsești prin apropiere nicio coafeză iscusită.

– Eu mă simt bine așa, spuse fata, ușor iritată.

– Și nici n-ar fi trebuit să îmbraci fusta asta azi. Dacă mi-ai fi cerut sfatul, eu…

– Cred că e cam târziu pentru asta, nu-i așa? Mergem, doamnă Lewis? încercă Laurie să schimbe subiectul.

– De ce nu-mi spui Gayna? Iar eu o să-ți spun Laurie. Nu cred că-și mai au rost formalitățile astea, nu? Oricum vei pleca în curând și măcar să profităm de timpul rămas, bine?

– Sunt de acord, răspunse fata, dorind să sfârșească odată conversația asta.

Ieșiră, iar în drum spre masă, Gayna merse grațioasă, atrăgând privirea tuturor bărbaților din sală. Lui Laurie nu-i făcuse niciodată plăcere să meargă printre oameni, cu atât mai puțin să se simtă privită. Dar acum era sigură că Gayna atrăgea atenția tuturor celor de la mese. Dar ajunse la însoțitorii lor, tânăra avu parte de o surpriză: deși Bill o măsura cu nesaț din cap până-n picioare pe Gayna, Ryan o privea de fapt pe ea. Șocul fu atât de mare pentru Laurie, încât atunci când se așeză și luă paharul de vin în mână, aproape îl vărsă pe fața de masă.

Dar atmosfera din timpul mesei nu se dovedi atât de stresantă cum se anunța la început. E adevărat că Ryan n-a prea vorbit, iar Gayna n-a făcut niciun secret din faptul că și-ar fi dorit să cineze singură cu el, dar Bill a sporovăit vesel despre viața în Tanzania, despre animalele de aici și obiceiurile băștinașilor. Laurie deveni atât de interesată de subiect, încât uită repede de starea nervoasă prin care trecuse. Mâncarea a fost bună, iar cafeaua s-a dovedit delicioasă.

Privind spre dansatorii care se distrau pe ring, Laurie uită pentru un moment de Bill, singurul care întreținea conversația.

– …chestia aia va pica pe ei, spuse el, la un moment dat,

văzând că toți cei de la masă priveau spre ring. Vă zic eu, se rotește prea repede. Eu deja am amețit, uitându-mă la ea.

Dar vorbăria lui părea s-o plictisească enorm pe Gayna, care spuse, la un moment dat:

– Ryan, parcă m-ai adus aici să dansăm, nu? M-am săturat să ascult povești despre animale.

– Doar la distracție te gândești, draga mea? Ar trebui să arăți și tu un minim interes față de aceste vietăți care ne furnizează hrana de zi cu zi, zise Bill, aruncându-i un zâmbet malițios.

– Știi că am oroare de orice ființă pe patru picioare.

– Atunci, nu-mi dau seama ce cauți în Africa. Ți-ar fi fost de ajuns o casă în Cornwall, unde singurele lucruri mișcătoare ar fi fost vântul și valurile.

Ryan se ridică leneș în picioare și o luă pe Gayna de mână.

– E timpul să dansăm. Bill poate deveni melancolic atunci când nu e cazul. Încă n-ai vândut apartamentul din Cornwall, bătrâne?

– Nu. Va veni o vreme când poate voi avea nevoie de el.

Ryan nu mai zise nimic și se îndreptă spre ringul de dans alături de Gayna. Laurie îi privea geloasă. Ryan o ținea aproape pe femeie, iar aceasta îi încolăcise gâtul cu mâinile ei lungi și fine. Muzica era lentă și deasupra lor, un joc de lumini discrete completa atmosfera de intimitate. Melodia se termină și cei doi se întoarseră la masă, zâmbindu-și și schimbând cuvinte șoptite.

Laurie nu înțelegea de ce o deranjează atât de mult apropierea dintre cei doi. Până la urmă, ea trebuia să se concentreze pe plecarea ei din Mbinga, la nunta care ar trebui

să aibă loc între ea și Desmond. Dar era ciudat că nu și-l putea închipui pe acesta într-o asemenea postură. De fapt, acum nu și-l mai putea închipui deloc. Nu știa de ce, dar parcă imaginea lui i se șterse de tot din memorie. Avea în bagaj câteva poze cu el, dar nu simțise niciodată nevoia să scoată vreuna ca să se uite la ea. Poate era adevărată zicala: "ochii care nu se văd se uită".

Oare ar fi simțit la fel dacă bărbatul cu care ar fi fost logodită ar fi fost...

– Ei, Laurie, ce zici dacă am încerca și noi să ne facem de cap sub luminile astea? glumi Bill, luând-o de mână.

Pe ring, acesta se dovedi un dansator iscusit, iar Laurie chiar fu încântată de prestația lui. Dar melodia se termină și cei doi se îndreptară spre masă. Bill însă nu se așeză, ci o luă pe Gayna la dans, fără să-i lase timp să decidă dacă vrea sau nu. Odată plecați, Ryan întrebă:

– Ce zici? Îmi acorzi mie dansul ăsta?

– Nu, mulțumesc, spuse ea, hotărâtă. N-avea de gând să fie înlocuitoarea Gaynei. Dacă tot voia să danseze, putea s-o facă și singur. Dar bărbatul părea să nu fi auzit refuzul ei, pentru că o duse pe ring într-o clipă.

– Ei, Weldon, ești ca un animal sălbatic. Cred că sunt puțini cei care te-au îmblânzit!

– De ce nu-mi poți spune Laurie? întrebă ea, indignată.

– Laurie? Nu e un nume cam ciudat pentru o fată?

– E de fapt Laura, zise ea, cuprinsă de melancolia melodiei, și de apropierea corpurilor lor. Dar a devenit Laurie pentru

că…

– Știu, pentru că ai crescut cu trei frați. O privi serios. Dar cam în vreo cinci ani, te vei transforma într-o Laura, zise el, gânditor. Făcu o pauză. Gata? Ai dansat destul? Și văzând că Laurie nu spunea nimic, adăugă: nu cred că e cazul să prelungim asta la nesfârșit.

Când au revenit la masă, Gayna îi urmărea cu ochi scrutători.

– Ryan, n-ar fi mai bine să plecăm? zise ea, pe un ton mieros. M-am cam plictisit de locul ăsta.

Bărbatul nu spuse nimic. Se duse să achite nota, iar cei trei ieșiră afară. Bill se duse să aducă mașina mai aproape dar, pentru că-i luase destul de mult timp, Gayna plecă impacientată după el, să vadă de ce întârzie atât. Laurie rămase singură, și, chiar când începea să se îngrijoreze, auzi o voce în spatele ei:

– Scuză-mă, draga mea, că mi-a luat atât de mult, dar mi s-a stricat mașina și cred că vom fi nevoiți să ne întoarcem în cea a lui Ryan.

Oh, Doamne! Exact ce îi trebuia lui Laurie. Dar dacă se va concentra asupra drumului și nu asupra șoferului, poate drumul nu va fi atât de greu.

– Du-te la mașina lui și eu o să merg să văd dacă mai poate fi făcut ceva. Haide, du-te, e parcată pe dreapta.

Laurie se duse cu inima strânsă, iar Ryan, când o văzu, îi zise înțepat:

– Ai greșit mașina, Weldon. Bill a parcat de partea cealaltă a hotelului.

Laurie ezită o clipă, după care zise:

– Mașina lui Bill…s-a stricat. A zis că va trebui să ne întoarcem cu toții în mașina ta.

Ryan ieși să-i deschidă ușa. Nu părea deloc bucuros de o asemenea veste.

– Intră și așteaptă aici. Mă duc să văd dacă e ceva de făcut. Dacă o vezi pe Gayna, spune-i să vină aici. Se pare că se apropie furtuna.

Și în timp ce-i spunea asta, se porni o ploaie deasă. Ryan își ridică gulerul de la jachetă și porni prin întuneric să caute mașina lui Bill.

În curând, toate mașinile din parcare dispărură una câte una, iar Ryan nu se vedea de nicăieri. Nici Gayna și nici Bill nu se grăbeau să apară. Cam într-o oră, mașina lui Ryan rămase singura din parcare.

Sătulă de atâta așteptare, Laurie se încumetă și ieși în ploaie. Dar nu făcu mulți pași și dădu nas în nas cu Ryan.

– Ce s-a întâmplat? Unde sunt Gayna și Bill? întrebă ea, înfrigurată.

– Tu ce cauți în ploaie, prostuțo? Ești udă toată! Treci în mașină. Ajunși acolo, zise: mai bine stai în spate.

Trânti ușa în urma ei și se așeză furios la volan. Dar fata speriată din spatele lui, cerea o explicație.

– Bine, Weldon, vrei să știi ce s-a întâmplat? Din câte cred eu, Bill i-a spus Gaynei aceeași poveste pe care ți-a spus-o și ție, doar că mașina mea era stricată de data asta, nu a lui. Au plecat și au cam o oră avans față de noi.

– Dar nu înțeleg de ce a făcut-o.

– Așa e Bill, zise Ryan pornind mașina. Acum îmi dau seama de ce a parcat de partea cealaltă a hotelului.

Da, și tot acum înțelegea și Laurie de ce Ryan era atât de supărat. Cum ar fi putut fi altfel? Bill i-o răpise pe Gayna și în locul ei se alesese cu ea. Era o călătorie lungă, dar Laurie își spuse că dacă Ryan avea de gând să se poarte în continuare așa, ea nu va mai fi de față ca să vadă asta.

Privi încă o dată în oglindă, ca să vadă dacă Ryan se mai calmase, dar văzu că o privește și întoarse capul. Mai merseră puțin și bărbatul opri mașina. Acum, ce se mai întâmplase? Doar nu rămăseseră fără benzină în pustietatea asta!

– Dă-ți jos hainele alea! O să îngheți înainte să străbatem jumătate din drum! ordonă Ryan.

– Ce-ai spus? întrebă Laurie, uimită.

– Haide, Weldon, nu te mai juca așa cu mine. E o jachetă pe bancheta din spate. Scoate-ți hainele și înfășoară-te în ea.

– Nu…pot. Adică…mi-e bine așa.

– Poate că ai dreptate. Dar de când ai venit aici, mă simt responsabil pentru tine până pleci din Mbinga. Și n-am chef să te alegi cu o pneumonie. N-o să plecăm de aici până nu faci ce-ți spun. Așa că totul depinde de tine.

– Oh, de ce nu mi-ai spus că e vorba de reputația ta? Asta schimbă lucrurile.

Enervată și cu lacrimi în ochi, Laurie dezbrăcă hainele și îmbrăcă jacheta. Era sigură că nici lui nu-i plăcea situația asta și ar fi putut să jure că lucrurile ar fi fost altele dacă în locul ei ar fi fost Gayna.

Mai aveau câțiva kilometri până ieșeau de pe drumul noroios și ajungeau pe autostradă. Ploaia cădea mărunt și la un moment dat, un zgomot ciudat se auzi de la motor. Încă unul îl urmă și mașina se opri. Ryan se lăsă pe spate, oftând.

– Ce s-a întâmplat? Ne-am blocat?

– Da. Dacă mai rezistam puțin, scăpam de noroiul ăsta.

– Nu putem să primim ajutor de la o mașină care trece pe aici?

– Aici nu suntem în Anglia, copilă. Iar pe drumurile astea s-ar putea să mai treacă cineva abia peste o săptămână.

Oh, exact ce-i trebuia. Era prinsă aici cu acest bărbat pe care… îl iubea. Da, asta îi striga mintea ei. Îl iubea. Abia acum, în singurătatea aceasta, își dădea seama de acest lucru. Și în acel moment nu mai conta nici Desmond, și Gayna cu atât mai puțin. Dar asta simțea doar ea. Pe când el…

– Mă duc să văd dacă e ceva de făcut, zise, întrerupându-i gândurile.

Dar după câteva minute, intră în mașină.

– Mă tem că nu e nimic de făcut. Va trebui să mai așteptăm. O privi. Jacheta îi căzuse de pe un umăr și Laurie se îmbujoră. Ryan întoarse capul și ieși din mașină bombănind: o s-o fac eu să meargă. Chiar dacă va trebui s-o car în spate.

Luă trusa de scule din portbagaj, și, după câteva minute, se părea că roțile din spate fură eliberate. Bărbatul intră din nou în mașină. Își scoase tricoul ud și Laurie i-l luă ca să-l întindă pe scaunul de lângă el.

– Lasă-l acolo, Weldon! Nu-ți mai băga nasul peste tot!

– Nu înțeleg de ce trebuie să te porți ca o bestie, țipă Laurie cu lacrimi în ochi. Sunt sigură că lucrurile ar fi fost diferite dacă Gayna ar fi aici. Știu că îți dorești ca ea să fi fost în locul meu!

Ryan o privi preț de clipă, după care îi spuse, mai calm:

– Ai mare dreptate. Mi-aș fi dorit să fie Gayna în locul tău.

Era atât de supărată, încât nu mai auzi ce se întâmplă în continuare. Simți cum i se închiseră pleoapele și un somn greu puse stăpânire pe ea. Știa că Ryan reușise să scoată mașina din noroi, dar niciodată nu se întrebase cum, iar în câteva ore ajunseră acasă. Îl simțise când o luase în brațe și de undeva, de departe, parcă vorbea cu Dave și-i explica în câteva fraze ce li se întâmplase. Apoi, o servitoare o ajutase să facă o baie și să mănânce ceva, după care adormise din nou.

Laurie se trezi la un moment dat în timpul nopții și uitându-se la ceas își dădu seama că nu era dimineață, ci puțin trecut de miezul nopții. Acum, parcă se simțea mai bine și chiar i se făcuse foame. Oare Nabu luase tava cu mâncare? Da, nu mai era nimic în camera ei, așa că se văzu nevoită să coboare. Îmbrăcă un halat și niște papuci asortați și ieși din cameră, sperând să nu întâlnească pe nimeni. Ajunsă în sufragerie, văzu lumina de la foc. Nu văzuse niciodată focul făcut în șemineu, dar era sigură că obișnuiau să-l aprindă în zilele reci sau ploioase cum fusese aceea. Rămase nemișcată câteva clipe în fața lui, apoi observă cum cineva se ridică dintr-un fotoliu și mai pune niște lemne pe foc.

Era Ryan, parcă mai frumos ca niciodată. În papuci și halat de mătase, cu părul încă ud după baie, și cu o figură calmă.

– Cum te simți? o întrebă când o zări. Haide, vino lângă foc. O să-ți aduc ceva de mâncare. Drumul și ploaia te-au obosit foarte rău. Fata luă loc și Ryan veni cu o tavă de sandvișuri și cafea. Mâncară amândoi în tăcere, privind flăcările jucăușe.

– Ce diferită e o cameră în care arde un foc, zise ea, la un moment dat. Știi, pentru o clipă, chiar am avut impresia că sunt în Anglia, într-o casă tradițională.

– Și ești dezamăgită că te afli aici?

– Deloc. Ba chiar sunt de părere că nu există multe case asemenea acesteia.

– Dave nu se dă deloc în vânt după asta.

– Bărbaților le place să-și aleagă singuri locul unde să se așeze.

– Și fetelor? Cum le place să fie casa lor?

– Fetele? Fetele sunt altfel. Nu se stabilesc într-un loc decât atunci când se decid să se mărite.

– Dar gîndurile astea vă preocupă de la paisprezece ani.

Laurie simțea cum începe să se enerveze. Oare o făcea intenționat? Încerca s-o supere cu orice preț?

– Să știi că nu toate fetele sunt așa. Multe se gândesc cum să-și câștige existența și să-și trăiască și viața. Nu vedem în orice bărbat un posibil soț.

– Nu! zise el ironic. Doar în primul pe care-l vezi la o petrecere.

– Desmond a fost diferit. M-a ajutat mult. Mi-a oferit o slujbă, mi-a găsit un loc unde să locuiesc...

– Iar acum, crezi că dacă îi va plăcea munca ta, te va lua și de

soție.

– Da, cam așa ceva. Adică ăsta ar fi cursul firesc al lucrurilor. Și dacă se va întâmpla așa, atunci va trebui să muncim din greu ca să punem revista din nou pe picioare. Trece printr-un moment mai dificil, îl lămuri ea. Poate chiar va trebui să călătorim, ca să strângem fotografii. Așa îl va uita mai ușor și pe Ryan, nu? Exact asta îi spunea conștiința ei. Dar inima îi șoptea că totul ar fi în zadar.

Își dădu seama că toată conversația luase o turnură personală. Se ridică brusc.

– Cred că mai bine mă duc în camera mea. S-a făcut târziu.

Ryan se rdică imediat în picioare și o prinse de mână.

– Și ce-o să faci? O să lași pe mâine scrisoarea de la Desmond?

– Scrisoare? De la Desmond? i se părea că nu auzise bine. Dar sensul acestor cuvinte se pierdu pentru ea. Era vrăjită de felul în care o ținea de mână și în clipa următoare fu sigură că bărbatul din fața ei habar n-avea ce foc aprinde în ea.

– Dave mi-a adus-o în camera mea, iar eu am vrut mai întâi să mănânci și apoi s-o citești.

Înainte ca Laurie să se dezmeticească, bărbatul i-o puse în mână.

Era ciudat acum să citească gândurile unui bărbat care se pierduse parcă în amintirea ei. Scrisoarea fusese trimisă spre revista din Londra, apoi fusese direcționată spre hotelul din Mbinga, după care luase drumul casei lui Ryan.

O deschise cu degete tremurătoare.

"Dragă Laurabelle, am încercat de mult să-ți scriu scrisoarea asta, dar…"

O citi pe toată, iar zâmbeul cu care o începuse îi dispăru acum de pe buze. Apoi, o paloare luă locul rozaliului din obraji. Se așeză pe fotoliu și după ce termină scrisoarea, privi spre foc. Uitase de prezența lui Ryan lângă ea, până când acesta vorbi:

– Vești proaste? întrebă el.

– Ei bine…ridică ea ochii spre el. Se pare că am rămas fără slujbă. Și fără apartament. Desmond se va căsători cu o fată pe care a cunoscut-o în Canada. Închide și revista din Londra…

– Pot s-o citesc și eu? Ryan o citi și apoi o împături, O vârî în plic și se duse să toarne băuturi.

– Uite, bea asta! ordonă el.

– Oh, nu pot, zise Laurie. Trebuie să mă gândesc.

– Haide, un pahar te va ajuta să vezi lucrurile mai limpede.

Fata nu-l mai refuză, fiindcă era sigură că dacă o va face, va avea grijă să i-o toarne pe gât cu sau fără voia ei. Lucrurile se complicau din ce în ce mai mult. La întoarcerea în Anglia, trebuia să caute un loc de muncă și o casă. N-avea să-i fie deloc ușor.

– Haide, copilă, bea tot. Mâine o să vedem cum facem ca să luăm legătura cu el, asta vrei, nu?

– Oh, nu, ridică ea niște ochi speriați spre el. Ce rost mai avea să vorbească acum cu el? Ce să-i spună? Că-i urează tot ce e mai bine? Pentru că era cu adevărat o perioadă bună în viața lui, dacă după atâta timp de celibat se hotărâse să se căsătorească. Așa se explicau călătoriile dese în Canada. Desigur

că Laurie nu aflase nimic, pentru că dacă acolo lucrurile n-ar fi mers bine, atunci ea ar fi fost roata de rezervă, la care Desmond s-ar fi putut întoarce oricând.

– Înțeleg, încuviință Ryan din cap. Ei, lasă, ești tînără. O să supraviețuiești. Du-te să te odihnești și o să vedem mâine dimineață ce e de făcut.

O luă după umeri și o conduse în camera ei.

– Ești bine, acum? Ce să-ți spun? Nu cred că tipul ăsta merită lacrimile tale. O îmbrățișă.

– Noapte bună, Ryan. Mulțumesc, zise ea, eliberându-se din brațele lui.

– N-ai pentru ce, ridică el nepăsător din umeri.

Laurie îl privi îndepărtându-se și se întrebă cum de Ryan Holt putea trece atât de brusc de la o stare la alta. Oftă. N-avea să-l cunoască niciodată cu adevărat.

***

Laurie se trezi a doua zi cu gândul că următoarea avea să fie ultima la Nyumbaya. Îmbrăcă un halat și ieși pe balcon. Avea în fața ochilor o priveliște care-i tăia răsuflarea. Cerul albastru parcă se oglindea în lacul cu apă limpede, iar covorașul de fori de pe maluri te îmbia la o plimbare prelungită. Ce avea să facă acum, când i se închiseseră toate ușile? Încercă să-și pună ordine în gânduri. Pentru început, va trebui să-și caute de lucru.

Era sigură că pozele făcute aici, în Africa, aveau s-o ajute să se angajeze la vreun atelier din Anglia. Iar dacă nu reușea acolo, atunci putea încerca oricând în provincie, sau putea rămâne…Oh nu! Cum să rămână în Africa? Aici era Ryan Holt. De fapt, pentru Laurie, Africa însemna Ryan. Fiecare floare, fiecare lac, fiecare munte îi va aminti de el. Și mai era și Gayna. Da. Pentru el, întotdeauna va fi Gayna.

Nu, cu siguranță, Anglia ar fi cea mai bună soluție. Cel puțin, acolo va reuși să-l uite, se încurajă ea.

La micul dejun, își făcură apariția Gayna și Bill, plin de noroi din cap până-n picioare. Nu păreau atît de nefericiți cum se așteptau ceilalți. Gayna era bineînțeles aranjată și cu machiajul proaspăt refăcut. Oare cum reușea să fie mereu atât de impecabilă? se gândea Laurie.

– Ryan, dragule! Ce bine că ai ajuns în siguranță! Imbecilul ăsta, zise ea, aruncându-i lui Bill o privire rece, a vrut s-o ia pe o scurtătură și a reușit să ne împotmolească în noroi. Toată noaptea a încercat să pornească mașina. Imaginați-vă! A trebuit să petrecem toată noaptea blocați în mașină! Abia am reușit să fur o oră de somn, din cauza ploii și a lui Bill care a vorbit încontinuu!

– Da, știu că Bill are obiceiul să socializeze cu însoțitorii săi.

– Oh, Ryan, crede-mă, nici moartă n-o să mai urc în mașina lui.

– Pură coincidență, bătrâne. Chiar am crezut că ai probleme cu mașina, minți Bill cu nerușinare.

Laurie știa că Ryan îl putea contrazice într-o secundă, dar,

deși toți ceilalți cunoșteau adevărul, nimeni nu comentă nimic.

– Nu știu dacă Nabu mai poate face ceva cu costumul tău, dar cred că o baie te-ar ajuta să scapi de restul de noroi.

– Oh, Ryan, nu mai pot de picioare. Poți să le spui tu servitorilor să facă liniște, te rog? Nu vreau să fiu deranjată. Sunt sigură că voi dormi până la amiază.

– Ryan o luă de mână și o conduse până la intrare.

– O să am grijă de asta. Să te odihnești, draga mea.

Laurie vru și ea să intre în casă, ca să-l caute pe Dave. Nu era obiceiul lui să stea până târziu în cameră.

– S-a dus în oraș să aducă veterinarul, o lămuri Ryan, ghicindu-i intențiile. Unul dintre puii de leu nu se simte prea bine în dimineața asta. Acum, mă duc la țarcuri. Ți-ar plăcea să vii cu mine? întrebă el, privind-o.

Laurie încuviință, voioasă. Nu refuza niciodată să privească animalele. Așa că merseră alături de Cando.

– Te-ai decis ce-o să faci? o întrebă Ryan când ajunseră pe poteca ce înconjura țarcurile cu animale.

– O să caut o altă slujbă. N-ar trebui să dureze mult până voi obține una. Sunt destule în Londra.

– Și mulți fotografi buni, îi reaminti el.

– Da, s-ar putea să trebuiască să mă mut din Londra.

– Și să-ți reiei viața alături de frații tăi. Cu fiecare pe rând, bineînțeles.

– Mă aștept să mă primească la ei.

– Deși poate că nu doresc asta.

– Așa e. Cu toate astea însă, niciodată nu mi-au dat de înțeles

așa ceva. Dar știu că au și ei destule probleme.

– Cu toate astea, cred că singura fată între trei băieți ar trebui să însemne ceva. Mai ales dacă e una așa drăguță ca tine.

Laurie îl privi. Oare niciodată nu va fi pentru el mai mult decât o fată drăguță?

– Sau ai putea rămâne aici, ca să-i ții companie lui Dave, adăugă el când văzu că ea nu mai spune nimic.

– Și când pleacă la facultate să plec și eu acasă, nu?

– Știi ce simte el cu privire la locul ăsta. Mai are câteva săptămâni, și apoi sunt sigur că abia așteaptă să plece. Aveți cam aceeași vârstă și se pare că vă plac aceleași lucruri.

– Bănuiesc că ai dreptate. Dar…el n-ar trebui să se apuce de învățat?

Ryan dădu din umeri.

– Eu n-am de gând să-l forțez. Dacă vrea să facă asta, va trebui s-o facă de unul singur. Însă între timp, aș vrea să se bucure de viață și mi-am dat seama că alături de tine o face foarte bine.

– Ei bine, mi-ar plăcea să ajut…dar…

– Atunci, să înțeleg că rămâi, nu?

– Cred că aș putea rămâne până când Dave e gata să se întoarcă la Londra. Oricum, pentru mine nu e nicio grabă.

Laurie își dădu seama de ceea ce făcuse, abia când era deja prea târziu. Doar un nebun ar fi prelungit această situație tensionată. Ar fi putut să-i pună capăt în câteva secunde, dar n-o făcuse. Ba chiar o încurajase.

Ryan examină puiul de leu, iar Laurie îl privi în tăcere. Când

se întoarseră, bărbatul o întrebă:

– Crezi că o să-l poți da uitării pe acest Desmond?

Desmond! Chiar uitase de el. Trebuia să-i scrie o scrisoare de felicitare. Cum putuse uita? Chiar nu simțea niciun fel de resentiment față de el.

– Îți vine să crezi cu ce nemernic erai pe cale să te măriți? continuă Ryan, văzând că ea nu-i răspunde.

– Desmond e unul dintre cei mai drăguți oameni pe care-i cunosc.

– Desigur. Dar nu te căsătorești cu o persoană pentru că e "drăguță".

– Cred că experiența de viață te-a învățat asta, nu? Și pun pariu că ești de părere că știi aproape totul despre femei.

– Cândva credeam asta, zâmbi el, luând-o de braț.

Continuară drumul în tăcere.

Dave primi entuziasmat vestea că Laurie și-a prelungit șederea în casa lor. Iar Bill și chiar Gayna se arătară și ei bucuroși.

Într-o seară, când Bill și Ryan făceau grătar, Gayna i se adresă lui Dave:

– Davey, ce viclean ești! Nu crezi că mi-am dat seama de ce te bucuri că Laurie a mai rămas aici?

– Nu știu la ce te referi, Gayna.

– Ei, haide. Chiar credeți că nu mi-am dat seama ce puneți la cale?

Laurie simțea cum se îmbujorează. De ce lucrurile trebuia să ia o astfel de turnură?

– Vă rog să mă scuzați, zise ea, ridicându-se. Cred că o să mă duc în camera mea. Am câteva scrisori de redactat.

Când se îndepărtă, simți privirea Gaynei care o urmărea. Îi părea rău că-i vâră în cap astfel de gânduri romanțioase lui Dave.

Dar în următoarea zi, Laurie își dădu seama că planul diabolic al Gaynei chiar avusese efect.

Stătea alături de Dave în mașină, lângă lac, iar acesta tocmai închisese radioul și o privea gânditor.

– Laurie, începu el, cam timid. Ryan mi-a spus că trebuia să te căsătorești cu un tip Desmond, dar că acum, nu mai e așa. E adevărat?

– Desmond se va căsători cu o fată pe care a cunoscut-o în Canada. Noi nici măcar nu eram logodiți în adevăratul sens al cuvântului.

– Mda..adăugă el, gânditor. Apoi, pe un ton normal, ca și cum ar fi invitat-o la dans, zise: ce-ar fi dacă te-ai căsători cu mine?

Laura zâmbi. Era cu siguranță o glumă.

– Văd că ești amuzant azi, deși nu prea cred că e un subiect de glumă.

– Nu glumesc, zise el, serios. M-am gândit. Ryan nu vrea să renunț la facultate. Dar dacă vede că vreau să mă căsătoresc și să-mi fac viața mea, nu mă va opri. Sunt sigur. O soție ar fi perfectă pentru mine, aș scăpa imediat de studii.

– Oh, mulțumesc de propunere. Întotdeauna mi-am dorit să fiu luată de soție în felul ăsta, spuse ea, cu ironie.

– Ei bine, ce crezi?

– Presupun că știi că mii de bărbați însurați reușesc să-și continue studiile, nu?

– Știu, dar eu n-am de gând să fac asta. Odată căsătorit, un tip devine un fel de șef. Deci, să înțeleg că ți-ar face plăcere să te măriți cu mine, nu?

– Dave! Știi doar că o căsătorie durează o viață. Nu alegi să faci asta, ca mai apoi să scapi de ea. Rămâi cu soția pe viață.

– Da, ar fi cam sificil să mă simt legat de cineva…dar ce dacă? Toată lumea vorbește despre căsătorie ca și cum ar fi ceva important.

– Dar cum rămâne cu ideea mea despre căsătorie? Pentru mine, cred că cel mai mult contează dragostea…Uite ce e. Știi că nu te iubesc, iar eu știu foarte bine că nici tu nu simți așa ceva pentru mine. Așa că, ce-ar fi să uităm de toată treaba asta?

– Nu-ți promit, zise Dave, dând din umeri. E cea mai bună idee pe care am avut-o. Și care e treaba asta cu dragostea? Ar trebui să te distrezi cu cel de lângă tine, nu?

– Cred că e mai mult decât atât.

– Ei bine, dacă e ceva care se învață în timp, eu sunt răbdător.

– N-ai decât s-o faci, dar cu altcineva, zise ea râzând. Oricum, la ea n-ar avea niciun efect avansurile lui. Fiindcă inima îi era dată lui Ryan…

Capitolul 7

Laurie n-avea de gând să ia în serios propunerea lui Dave. Iar dacă acesta dorea s-o ia de mână când se plimbau, sau s-o țină în brațe când ascultau o melodie mai lentă, ea nu-i interzicea nimic din toate astea.

Știa că Dave ar face orice doar ca să scape de studii, dar că imediat cum și-ar da seama cât de serioasă e căsătoria, ar face orice ca să uite de toată povestea asta.

Ryan părea pe zi ce trece mai atent la tot ce făceau cei doi tineri, iar într-o zi, Gayna chiar spuse:

– Mi-ar plăcea să mai rămân ca să văd cum se desfășoară lucrurile, dar trebuie să mă întorc în oraș. Cine știe ce-au făcut băieții în lipsa mea, la hotel?

A doua zi dimineață, Ryan o conduse pe Gayna în Mbinga, dar înainte să plece, îl anunță pe Dave că are treabă în oraș și că se va întoarce seara.

Bill plecă și el, reamintindu-le celor doi să treacă pe la magazinul său de câte ori au drum prin oraș.

– Ce vom face azi? o întrebă Dave pe Laurie, luând-o de mână. M-am săturat de lac, zise el, apoi, după un moment de gândire: ce zici dacă am urca pe munte?

– Pe munte? întrebă ea privind masivul acoperit de pădure, din spatele lacului. Oh, Dave, nu putem face asta!

– De ce nu? Am fost acolo cu Ryan și nu e abrupt. Urci ca pe deal. Ei, haide Laurie, zise el, văzând-o că ezită. N-am crezut că te sperie o plimbare!

– Nu mă sperie. Adevărul era că o intriga o astfel de excursie. Până la urmă, Dave mai fusese acolo, așa că n-avea cum să fie atât de greu. Și ar putea face câteva fotografii grozave…

– Ei bine, dacă spui că știi drumul…

Dave o trase aproape.

– Cu ochii închiși, se lăudă el. Acum, du-te la Nabu și roagă-l să ne pună ceva de mâncare și niște apă… Deși…cred că mai bine ne descurcăm așa. Până la urmă, nu mergem departe de casă. Iar dacă îi spunem de munte, s-ar putea să vrea să vină cu noi și asta ar strica tot farmecul.

Laurie se gîndi că Dave avea dreptate. Așa că merse ea și făcu sandvișurile, după care le puse într-un rucsac.

– Cu ce să mă îmbrac? îl întrebă Laurie pe Dave.

Acesta se uită la pantalonii ei scurți și la sandale și spuse:

– Cred că e bine dacă mergi așa. Mă duc și eu să-mi iau o pereche de pantaloni scurți.

În timp ce-l aștepta, Laurie observă că Nabu se apropie:

– Domnul Holt va dori să știe unde sunteți.

– Oh, în locurile obișnuite, Nabu, spuse ea, încercând să pară credibilă. Oricum, se vor întoarce înaintea lui Ryan, așa că nu avea de ce să-și facă griji.

***

Cerul era senin în acea dimineață când au pornit spre munte. Au mers pe o potecă însorită și apoi au intrat în pădure.

Dave o luase înainte, iar Laurie îl urma, încercând să țină pasul cu el, deși se mai oprea din când în când, ca să mai admire câte o floare sau un arbore.

Dar Dave era foarte dornic să ajungă sus cât mai repede. De aceea, o striga impacientat de câte ori rămânea în urmă ca să mai arunce o privire peisajului. Treceau prin niște locuri uluitoare. Pădurea era verde și de peste tot se auzeau triluri de păsărele.

La un moment dat însă, Laurie simți că i se oprește inima în loc. Chiar pe poteca pe care urcau, erau niște urme uriașe de pași de elefant.

– Oh, nu-ți face griji, o încurajă Dave. Elefanții nu vin pe aici. Ei au locurile lor de odihnă. Laurie nu comentă nimc, dar dacă Dave avea dreptate, atunci cine făcuse urmele astea? Gândul acesta o făcu să se întrebe dacă făcuseră oare bine să vină aici fără arme de apărare. Cât și-ar fi dorit ca Dave să aibă măcar

puțin din experința lui Ryan. Așa, s-ar fi simțit în siguranță.

– Stai liniștită. Singurele animale de care trebuie să te temi sunt elefanții și leoparzii. Elefanții stau în locurile lor, iar leoparzii nu urcă pe munte ca să facă probleme.

Probabil că Laurie l-a privit suspicioasă, fiindcă Dave a simțit nevoia să continue:

– Ei, haide, nu fi prostuță. Crezi că te-aș fi adus aici dacă n-aș fi știut că suntem în siguranță?

Laurie se mai relaxă puțin, iar mai târziu, toate suspiciunile i se risipiră când întâlni tot felul de animăluțe fascinante: maimuțe alb cu negru, care parcă abia așteptau să fie fotografiate, antilope pitice, un arici și chiar un cameleon. Curând, și pe Dave îl pătrunse gustul pentru fotografie, așa că o rugă pe Laurie să-l lase să facă și el câteva poze.

Au râs mult pe toată durata călătoriei și ajunși sus, au început să mănânce sandvișurile. După ce-și băură cafeaua, se întinseră pe iarbă.

Laurie abia putea crede că se află pe vârful unui munte din Africa. Cerul era atât de albastru și verdeața din jur părea atât de proaspătă…

Nu-și dădu seama că Dave o privește decât când întoarse capul în direcția lui.

– Știi, Laurie, n-am băgat de seamă până acum. Ești foarte frumoasă!

– Ei, mulțumesc, zise ea, zâmbind. Apoi, fiindcă el nu-și lua privirea de la ea, adăugă: să înțeleg că acum mă vezi pentru prima dată?

– Nu, te văd de ceva timp, adăugă el gânditor.

– Cât timp ne-a luat ca să ajungem aici, Dave? întrebă ea, încercând să schimbe subiectul.

– Cam cinci ore. Dar ca să coborâm o să ne ia doar jumătate din timpul ăsta.

– E deja ora două. N-ar fi mai bine să plecăm?

– Relaxează-te, o luă el de mână. Avem destul timp.

Oare și Ryan s-ar fi relaxat dacă ar fi știut ce urmează? I-a spus clar că nu vrea nicio legătură romantică între ea și fratele său.

Dar următoarea lui mișcare o luă pe nepregătite și sărutul care urmă fu timid și neexperimentat. Laurie îl împinse cu brațe tremurătoare și se ridică repede. Dave se ridică și el și zise, foarte bucuros de fapta sa:

– Știi, Laurie, ești o persoană deosebită. Sunt sigur că nu m-ar deranja să petrec restul vieții alături de tine.

Laurie nu răspunse nimic și porniră amândoi în liniște spre casă. Merseră așa o perioadă. Fata era adâncită în gânduri și știa că același lucru se petrecea și cu Dave. Ce însemnase oare sărutul ăsta pentru el? Dar se pare că băiatul i-a citit gândurile fiindcă a întrebat imediat:

– Ce-ar fi să facem o nuntă dublă? Eu cu tine și Ryan cu Gayna?

Laurie izbucni într-un râs nervos.

– Ce s-a întâmplat? întrebă Dave. Tot nu crezi că te iubesc?

– Nu. Cred în continuare că în mine vezi o portiță prin care să scapi de studii.

El începu să râdă, dar nu negă deloc acest lucru.

– Deci, până la urmă se căsătoresc. Ryan și Gayna? întrebă Laurie, încercând să pară indiferentă.

– Nu văd de ce n-ar face-o. La urma urmei, se cunosc de mult.

– Cum a fost soțul Gaynei? întrebă Laurie. L-ai cunoscut?

– Tony? Era un bărbat minunat. Știa tot ce trebuie despre vânătoare. Împărțea timpul între conducerea hotelului cu Gayna și mersul în expediții cu Ryan.

– Și ce s-a întâmplat? Cum a murit?

– Erau într-un safari, când cineva a tras într-un rinocer, dar nu s-a sinchisit să verifice dacă l-a lovit. Și animalele astea se enervează destul de repede, să știi. Ryan i-a adunat pe toți și au vrut să plece de acolo, dar Tony a prevăzut pericolul și s-a oferit ca momeală pentru ca ceilalți să aibă timp să se ascundă. Ryan a trebuit să tragă trei gloanțe ca să doboare animalul. Dar pentru Tony n-a mai putut face nimic.

– Dec, până la urmă, el i-a salvat viața lui Ryan?

– Da. Ar fi putut să se urce în cel mai apropiat copac, dar a stat acolo până când Ryan a nimerit animalul care reprezenta un pericol pentru toți.

– Cred că a fost un șoc pentru doamna Lewis. S-a întâmplat de mult?

– Acum câțiva ani. Eu eram în Anglia, dar mi-a povestit Ryan totul. Gayna s-a dus o vreme la părinții ei, apoi s-a întors ca să conducă hotelul.

Mai merseră o perioadă în tăcere, timp în care, Laurie își dădu seama că au întâlnit niște plante pe care nu le-au văzut

când au urcat. Și mai trecuseră și pe lângă un buștean doborât, care putea să jure că nu fusese acolo.

– Dave, suntem pe poteca bună, da?

– Probabil că am ajuns pe alta. Dar sigur și pe aici e bine să mergem. Însă zâmbetul îi dispăru mai repede decât credea. Hei, uite, se întunecă. Mai bine ne-am grăbi. E mai târziu decât am crezut.

După asta, au mai vorbit puțin. Urmăreau cu privirea cerul care se vedea din ce în ce mai greu printre coroanele arborilor.

Acum se înnoptase de-a binelea, iar Dave întrebă speriat:

– Laurie, nu crezi că e posibil să dăm roată muntelui, nu?

– E posibil? răspunse fata cu o întrebare. O speriau lianele văzute pe întuneric. Nu seamănă deloc cu locul pe unde am urcat. Poate fi chiar un alt munte, zise ea.

– E același, încercă Dave să pară convingător. Doar că pare diferit noaptea. O luă de mână.

Se lăsase frig. Nu le fusese frig ziua, dar acum, în pădure, noaptea, își dădură seama că nu făcuseră o alegere înțeleaptă cu pantaloni scurți și tricou. Dar la un moment dat, Laurie obosi atât de mult, încât nu mai simți frigul. Mergea în spatele lui Dave, iar când acesta se opri, aproape se izbi de el.

– Ce s-a întâmplat? întrebă privind cele două luminițe din fața lor.

– Oh, nu-i nimic, doar…un fel de pisică. Se întoarse spre ea. Nu trebuie să mai înaintăm, Laurie. E prea riscant. Trebuie să găsim un loc unde să înnoptăm.

– Să stăm aici toată noaptea? Sper că glumești, nu?

– Mi-aș dori asta. Și să știi că îmi pare rău că te-am târât în treaba asta. Abia acum mi-am dat seama că s-ar putea să dureze câteva ore până să ajungem la poteca bună. Iar dacă am continua așa, s-ar putea să fie mult mai periculos.

– N-ar fi mai bine dacă am urca din nou până sus și am lua-o de la capăt?

– Și de unde să știm pe unde s-o luăm, pe întuneric? Nu, cred că cel mai bine e să căutăm un loc unde să rămânem peste noapte. Până la urmă, e vorba doar de câteva ore.

Se așezară lângă un copac și, deși Laurie crezu că n-avea să închidă un ochi toată noaptea, chiar adormi câteva ore. Își aminti că se mai trezise și simțise că are capul pe rucsac, apoi adormise din nou. Când se trezi a doua oară, era aproape dimineață. Crezu că nu va mai putea merge vreodată, pentru că picioarele o dureau îngrozitor. Dar în scurt timp își reveni și Dave se trezi și el.

– Oh, ce foame îmi e! zise băiatul.

Dave o luă de mână pe Laurie și zise:

– Mai bine ne-am grăbi. Cu cât ajungem mai repede, cu atât mai bine.

– Cred că ne-am trezi mai repede dacă ne-am spăla puțin. Poate dacă am găsi un izvor…

– Nici gând. De data asta mergem direct acasă. Fără să ne mai abatem de la drum.

Urmară planul lui Dave, dar fără mare folos. Parcă încercuiau muntele la nesfârșit. E adevărat, panta era din ce în ce mai lină, dar nici gând să ajungă la poalele lui.

Laurie își privi picioarele. Era clar că sandalele nu erau încălțămintea potrivită pentru munte. Avea picioarele zgâriate și pline de vânătăi și fiecare pas făcut era un chin pentru ea.

Când ajunseră din nou într-o poieniță de unde n-au mai știut pe unde s-o ia, Laurie se prăbuși pe pământ și-l imploră pe Dave să facă o pauză.

Acesta o refuză, ajutând-o să se ridice.

– Trebuie să continuăm drumul. Se uită la ceas. Mai avem doar câteva minute până se întunecă. Și habar n-am cât o să ne ia ca să găsim un drum mai bun.

Laurie nu prea avea mare încredere în ce spunea el, dar nu-l contrazise. Curând, drumul dădu într-unul noroios, dar la capătul lui se zăreau câteva căsuțe. Laurie era sigură că acolo vor găsi mâncare și adăpost.

Ajunși acolo, mâncară ceva și Dave află de la localnici unde erau.

– Dacă am calculat cum trebuie, suntem cam la zece kilometri de casă, o informă el pe Laurie.

– Oh, te rog, Dave, n-am putea rămâne aici puțin? Simt că nu mai pot face față, îl rugă fata.

– Trebuie să mergem. Dar înveselește-te. Unul dintre localnici are o bicicletă și ne-a promis că va merge înainte, ca să anunțe că venim.

Laurie văzu mjlocul de transport și-și dădu seama că localnicul va avea un avans de doar câteva minute înaintea lor. Bicicleta era veche și stricată.

Porniră, dar Laurie nu mai luă seama pe unde merge. Parcă

totul se mișca în jurul ei cu încetinitorul, sau poate chiar așa era?

Nu merseră mult și o mașină le ieși în față. Era Ryan la volan și se vedea clar că nu era în cele mai bine toane. Bineînțeles, pentru că lui nu i s-ar fi întâmplat niciodată să se rătăcească pe munte, iar acum avea puțină răbdare cu cei cărora li se putea întâmpla una ca asta.

Auzi cum ușa se trântește cu forță și-l văzu pe Ryan venind furios spre ei. Îi privi lung și-l auzi pe Dave cum începe să turuie despre ce li se întâmplase. Dar Ryan nu făcu niciun comentariu. Se duse spre Laurie și-i ridică bărbia. O privea cu ochi reci și cu fața palidă. Laurie își dădu seama că nici ea nu arăta grozav. Dar cel puțin avea o scuză. Nu știa cum, dar picioarele i se înmuiară și…dar Ryan o prinse în brațe și o ridică. O duse repede la mașină și Dave îi urmă nervos:

– Îți spun, Ryan. A fost foarte ușor drumul. Acum eram pe potecă și dintr-o dată…

– Taci, Dave, și intră în mașină! Ryan o depuse pe Laurie cu delicatețe pe scaunul de lângă el. Fata nu putu să-și ascundă lacrimile. Doar Ryan era capabil de o asemnea stăpânire de sine. Porni motorul și mașina plecă în trombă, de parcă ar fi fost urmărită.

Viața la Nymbaya se dovedi tensionată, după incidentul cu muntele. Laurie era sigură că Dave fusese cel care suportase toată furia lui Ryan și era sigură că se atinseseră și alte subiecte, în afară de acesta.

Știa că discutaseră mult în camera lui Ryan în noaptea care

urmase, și nu-și putea închipui ce-și spuseseră încât Dave hotărâse să rămână în camera lui și pe timpul zilei.

Laurie petrecu un timp în grădină, făcându-i lui Cando câteva poze. La un moment dat, auzi în spatele ei:

– Pozele ar ieși poate mai bine dacă n-ai sta cu fața la soare.

– Da, ai dreptate. Nu sunt în apele mele azi.

– Oare pentru că nu e Dave aici, cu tine?

Ea îl privi cu răceală și nu-i răspunse.

– Cred că știi că l-am lăsat să-și revină după incidentul cu muntele.

– Bănuiesc că asta ai făcut. Și mă îndoiesc că ai uitat să-i specifici faptul că tu n-ai face niciodată o astfel de greșeală.

– Nu sunt de acord cu tine. Am făcut cel puțin una.

– Da, atunci cînd te-ai hotărât să mă iei în safari și apoi să mă rogi să rămân ca însoțitoare a lui Dave.

– Parcă vorbeam despre călătoria pe munte, din câte îmi amintesc, nu?

– Cred că experiența prin care am trecut a fost o pedeapsă binemeritată. Așa că ar fi fost mai bine să consideri totul ca pe o glumă.

– Glumă? Ce glumă bună ca fratele unui vânător să meargă pe munte cu o fată, fără să se sinchisească să ia vreo armă de apărare cu el!

– Iar te preocupi de reputație! pufni Laurie, dar își dădu seama imediat că mersese prea departe.

– Tu ai vreo idee câte pericole sunt acolo? răcni el. Ai vreo idee cum m-am simțit neștiind unde sunteți? M-am întors din

Mbinga la miezul nopții, iar voi încă nu veniserăți! Cum crezi că m-am simțit?

La miezul nopții! Bineînțeles, fusese alături de Gayna toată ziua, se gândi Laurie simțind un cuțit în inimă.

– Poate Dave nu e cel mai iscusit cunoscător al locurilor ăstora, dar să știi că eu am încredere în el. Și am găsit compania lui mult mai agreabilă decât a altora.

– Crede-mă, pentru o copilă de optsprezece ani, ai avut multe de învățat. Păcat că lucrurile astea se petrec doar în sălbăticie.

Laurie îl privi cu ochi scânteietori și dădu să plece.

– Ce faci? Te retragi?

– M-am hotărât să mă spăl pe cap.

– Părul tău arată excelent așa. Sigur Dave n-ar observa lucrul ăsta. Trebuie să fie experimentat ca mine ca să bage de seamă asemenea lucruri.

O luă în brațe iar ea nu găsi forța să i se împotrivească.

– Ai petrecut o zi și o noapte cu Dave. Oare e atât de greu să petreci cu mine zece minute, ca să discutăm despre viitorul lui?

– Viitor? Adică s-a decis să se întoarcă la studii?

– Da, am eu grijă de asta și ca să mă asigur că recuperează timpul pierdut, îi angajez un tutore.

– Oh, înțeleg. Deci Dave nu va mai avea nevoie de o însoțitoare. Când dorești să plec?

– Va trebui să discutăm și despre asta. Dar la cum sunt acum lucrurile între noi, nu cred că e cel mai bun moment, nu?

– Nu prea înțeleg ce vrei să spui.

– Stai liniștită, Weldon. O să afli la momentul potrivit.

O privi de parcă nu știa ce poate face cu ea, după care îi dădu drumul și se îndreptă nervos spre mașină.

Capitolul 8

Deși Laurie și-a dat de mult seama de rapiditatea cu care acționează Ryan, nu și-a închipuit niciodată că avea să găsească atât de repede un tutore lui Dave. Chiar în acea seară, Paul Velji, născut pe Insula Zanzibar și școlit în Londra, cam în același timp cu Ryan, a fost un subiect aprins de discuție între Dave și fratele său. În ziua următoare, bărbatul deja veni într-o vizită, iar peste încă două zile făcea parte dintre angajații de la fermă, iar Dave petrecea cam două ore dimineața și două seara, în compania lui.

Într-una din aceste zile, Laurie se juca cu Cando în grădină când îl văzu pe Ryan apropiindu-se de ea.

– Pregătită de o plimbare la Lacul Shimo?

– Adică la hotel?

– Da, la hotel, zîmbi el. Mâncarea e bună, compania așa și așa, și au și o piscină. Cred că ai un costum de baie, nu?

– Da, dar Dave nu mi-a spus nimic de vreo ieșire. Am crezut

că este ocupat.

– Va fi ocupat câteva săptămâni de acum încolo. Asta înseamnă că rămâi cu mine.

– Cu tine? Adică să merg acolo cu tine?

– Asta era ideea. N-ai ce face pe aici și eu am niște ore libere, așa că…

– Oh, dar…Laurie își dădu seama că poate Ryan e doar politicos și că abia așteaptă refuzul ei ca să dea fuga la Gayna. Aș prefera să-l aștept pe Dave.

– Poate. Dar cred că ar lucra mai bine dacă n-ai fi pe aici. Acum, te-aș sfătui să îmbraci o rochie, pentru că pantalonii scurți nu prea se potrivesc cu atmosfera de acolo. Să fii gata în câteva minute și să nu uiți costumul de baie.

– Dar…Ryan, nu cred…

Acesta plecă fără s-o audă pe Laurie.

Fata fu gata în zece minute și îmbrăcă o rochie lila, lungă, fără mâneci. Așteptă în mașină. Când Ryan apăru, o privi admirativ.

– Crești cu doi ani, Weldon, de fiecare dată când pui pe tine o rochie.

Dar Laurie era sigură că Ryan n-ar da-o niciodată pe Gayna pentru ea.

– Ryan, chiar trebuie să merg? Adică, am mai fost acolo o dată.

– Mă tem că va trebui să revezi acel loc. Probabil ai observat că aici suntem cam izolați, iar Lacul Shimo este cel mai apropiat loc de distracție.

Laurie se lăsă pe spătarul scaunului și nu mai spuse nimic. Nu-i convenea deloc această situație. Până la urmă de ce trebuia să treacă prin asta? Îl privi pe Ryan. El părea destul de împăcat cu ideea de a petrece împreună acea zi.

Nu vorbiră nimic pe drum și Ryan conduse cu viteză mare, fără opriri, cum făcuseră prima oară. Ajunseră la hotel în aproape două ore. Laurie se arătă destul de încântată de piscina cu apă limpede, dar și de hotelul care în lumina zilei părea cu totul altfel. Era construit între dealuri de verdeață și părea o pată de culoare. Era o pată roz cu alb, frumos construită, cu o terasă cu mese și umbreluțe care străjuiau intrarea.

Ryan închirie două camere și, când o conducea spre a ei, Laurie întrebă:

– Chiar era necesar să faci asta? Sunt sigură că aveau cabine unde ne puteam schimba în costume de baie.

– Dar probabil sunt aglomerate. Îi dădu cheia și-i spuse că o așteaptă jos, la piscină.

Camera era luxoasă și destul de frumos aranjată. Singura fereastră dădea în grădina din spatele hotelului, iar Laurie nu contenea să se întrebe cum poate cineva s-o închirieze doar ca să se schimbe de haine. Se duse la baie, hotărâtă să stea cât mai departe de Ryan și să treacă peste faptul că venise aici cu el. Dar când coborî, îl găsi pe acesta pe terasă, vorbind cu niște bărbați. Era atât de frumos! Înalt și bronzat, îmbrăcat într-un slip albastru. O întâmpină zâmbind, iar ea încercă să evite privirile admirative ale bărbaților care stăteau la mese.

– M-am gândit că e mai bine să te aștept. Să nu cumva să te

rătăcești.

Laurie nu spuse nimic, iar el o tachină:

– Dacă vrei, pot înota în partea cealaltă a bazinului.

– Înoți? Eu nu mă prea pricep. Intru doar ca să mă bălăcesc.

– Nu știi să înoți? Atunci, nu poți intra singură.

Vorbea de parcă ar fi fost o apă foarte adâncă, dar Laurie văzu când intră în piscină că-i ajungea până la umăr, iar lui Ryan până la piept.

Laurie spuse:

– Te rog, nu trebuie să stai aici, cu mine. Sunt sigură că ai prefera să înoți.

– Sigur vei fi bine? N-ai rău de apă? o întrebă el, privind albastrul piscinei.

– Nicidecum. Doar că mi-aș dori să fi învățat să înot.

– Nici nu mă mir că n-ai avut timp. Ai fost dintr-o casă în alta.

Nu-i mai lăsă timp să răspundă, deoarece Ryan plecă să înoate. Laurie încercă și ea să facă pluta și la un moment dat chiar reuși să admire cerul albastru. Auzi un zgomot în spatele ei. Se sperie și căzu pe fundul piscinei, dar niște brațe puternice îi redară repede echilibrul.

– Parcă ziceai că nu ți-e frică de apă.

– De obicei, nu mi-e, dar…nu credeam că ești atât de aproape.

– E vina mea, zise el, dar ai putea să înveți să-ți menții echilibrul în apă. S-ar putea să-ți prindă bine într-o zi. Acum, relaxează-te.

Da, de parcă ar putea! Dar Ryan se dovedi chiar priceput în

ceea ce-și propusese și, după ce-i explică mișcările de bază, o ajută să le pună în aplicare. Dar la un moment dat, Laurie își dădu seama că mâinile lui n-o mai susțineau și aproape se scufundă din nou, dar bărbatul o luă în brațe râzând, apropiind-o de el mai mult decât ar fi făcut-o un instructor de înot.

– Oh, te-ai născut înotătoare! Cu o lecție pe zi, sunt sigur că într-o săptămână o să înoți ca un pește.

– Da, zise ea, îndepărtându-se de el. Dar nu cred că ar fi indicat să facem drumul ăsta în fiecare zi doar pentru lecțiile de înot.

El o privi o clipă, apoi, după o pauză, spuse:

– Cred că e obositor pentru tine să faci drumul ăsta, nu? De aceea am închiriat camerele.

A închiriat camerele? Dar nu putu să-l întrebe nimic atunci, pentru că fu condusă afară din piscină, spre o masă. Ryan o înfășură într-un prosop, apoi zise:

– Ce-ai vrea să bei?

Ryan aduse băuturile, apoi Laurie îl întrebă:

– La ce te-ai referit când ai spus că ai închiriat camerele? Parcă spuneai că sunt doar ca să ne schimbăm în ele, nu?

– Le-am închiriat pentru cel puțin o săptămână.

– Pentru o săptămână? Nu crezi că te-ai grăbit? Doar ca să ne schimbăm în ele?

– Nu cred că e mult. Atât m-am gândit să stăm aici.

– Să stăm? Laurie încercă să-și controleze vocea. Dar nu mi-am adus haine cu mine, și i-am spus lui Dave că…

– Relaxează-te, copilă, zise el, iritat. Știe unde suntem. Și în privința hainelor, nu trebuie să-ți faci griji. Am pus tot ce am găsit la tine în șifonier în bagajul din portbagaj.

Deci, de asta întârziase atât în dimineața aceea.

– Aș dori să mergem înapoi și să-mi iau cum se cuvine rămas-bun de la Dave.

– E timp destul. Dave are multe de făcut. Iar între timp, trebuie să te mulțumești cu mine. Acum, se uită el la ceas, cred că e timpul să ne schimbăm pentru prânz.

***

În timpul prânzului, chelnerul le luă comanda și le aduse câteva băuturi.

Ryan luă o gură din pahar, după care spuse:

– Te potrivești în decorul ăsta, Weldon. Dacă ai veni acum să mă rogi să te iau într-un safari, aș fi prea fermecat de tine pentru a te refuza.

Oh, exact asta îi lipsea. Complimentele lui Ryan. Îi venea să intre sub masă de stânjeneală.

– Atunci, mai bine nu te rog, nu?

– Mai bine.

Atmosfera era amețitoare. Ryan o privea adânc în ochi, o ținea de mână și părea pregătit să-i șoptească cele mai dulci cuvinte când…un zgomot ascuțit de tocuri se auzi în spatele

lor. Ryan tresări. Oare îi amintea de Gayna? Sau chiar pe ea o aștepta aici? Dar femeia nu-și lăsă așteptată prezența. Îmbrăcată în mătase albă, parcă mai frumoasă ca niciodată, se așeză cu nonșalanță pe scaunul tras de Ryan.

– Deci, pe aici vă faceți veacul voi doi? Bietul Davey, n-are nicio distracție după atâta muncă, nu? Ești rea că l-ai lăsat așa! i se adresă ea lui Laurie. Apoi, spre Ryan: am venit cu încă șase cunoscuți de la hotel. Oh, e un vacarm acolo! Am simțit nevoia să schimbăm decorul. Mi-a lipsit drumul în compania ta, dragule.

Ryan termină băutura dintr-o înghițitură.

– Deci, ai fost să-l vezi pe Dave? întrebă el, în timp ce-i aprindea țigara.

– Da, eu și Bill am fost acolo dimineață. Trebuie să-ți spun, Ryan, a fost un gest inspirat din partea ta să-i angajezi un tutore. Dar eu tot sunt de părere că ar trebui să-l lași să-și trăiască viața, zise ea, privind-o pe Laurie cu subînțeles.

– Dave primește de la mine tot ce vrea, dar eu cu ce mă aleg din toată treaba asta?

– Dar îți dai seama că…

Laurie se ridică, forțându-se să zâmbească.

– Vă rog să mă scuzați. Vreau să mă duc să iau…ceva din cameră.

– Sigur, draga mea, zâmbi Gayna, neluându-și ochii de la Ryan.

Când Laurie se îndepărta de masă, o auzi spunând:

– Dragule, când mai vii în Mbinga, poate vom… dar

zgomotele din sală acoperiră vocea femeii.

Ajunsă în cameră, Laurie își dădu seama că tremură. Și știa că nu din cauza Gaynei care apăruse pe neașteptate, ci din cauza atingerilor lui Ryan, a vocii cu care i se adresase parcă doar ei, a luminii din privirea lui…

Dar cu siguranță, Ryan tânjea după femeia iubită, iar acum nu mai era nevoit să rămână în compania lui Laurie. Gayna venise și era în întregime la dispoziția lui.

Ce se va întâmpla? Probabil Ryan va dori s-o ducă pe Gayna la Mbinga. Trebuia să fie fericită că această agonie se termina, nu? Dar, pe de altă parte, de ce nu mai dura?

Gândurile îi fură întrerupte de un ciocănit ușor în ușă. Era Gayna, care se strecură înăuntru. Aruncă o privire prin camera luxoasă și spuse, palidă:

– E uimitor până unde ajungeți voi, tinerele din ziua de azi!

– Ca să facem ce?

– Nu ca să faceți, ci ca să obțineți. Oh, haide, știi că bărbații pricep mai greu lucrurile astea, dar noi, femeile, știm cum stau lucrurile, nu?

– Gayna, cred că ar fi mai bine pentru amândouă dacă ai spune direct ce ai de spus.

– De acord, zise femeia, înaintând în cameră. Cred că am pierdut destul timp cu ocolișurile. Ce-ai zice dacă ți-aș spune că îți irosești timpul degeaba?

– Ar fi în regulă dacă aș ști despre ce…

– Știi prea bine despre ce vorbesc. Și știu și eu cât ai tras ca să ajungi până aici. Recunosc că ai reușit să-i atragi atenția lui

Ryan, dar așa se întâmplă mereu în cazurile astea, în care femeilor nu le pasă de reputație. Din fericire, eu n-am fost niciodată nevoită să recurg la așa ceva.

– Nici eu, fu tot ce putu spune Laurie.

– Draga mea, doar nu te aștepți să cred una ca asta, nu? Cu toții știm cum stau lucrurile în ziua de azi. Totul se poate cumpăra. Până și dragostea.

– Cred că mai bine ai pleca, zise Laurie, încercând să se calmeze.

– Oh, voi pleca când am terminat. Stai liniștită. De când ai venit aici, ți-ai pus în gând să pui mâna pe cea mai bună partidă din ținuturile astea. Dar vreau să te avertizez, drăguță. Ai întârziat cu doi ani. Doar nu crezi că am rămas degeaba în sălbăticia asta, având grijă de un hotel care nu aduce niciun profit, înconjurată de bestii patrupede, ca să-l pierd pe Ryan tocmai acum?

– Nu, cred că meriți ceva pentru tenacitatea de care ai dat dovadă. Cu toate astea, doi ani înseamnă destul de mult. Poate Ryan n-a fost niciodată decis?

– Ba era destul de decis, înainte să apari tu! Orice bărbat ar intra în jocurile astea ale tale! Cu Ryan, nu trebuie decât să fixez ziua nunții.

– Sunt sigură că nu va mai dura mult. Dar, Gayna, dacă tot îți displace atât de mult Africa, cum crezi că vei rezista aici, ca soție a lui?

– N-am de gând să trăiesc aici. O să plecăm. Nyumbaya se va vinde cu un preț excelent, iar Ryan are și alte calificări, după

cum probabil știi. Nu va trebui să-și mai bată capul cu acest safari.

– Eu nu-l văd părăsind toate astea! Mi se pare că sunt o parte din el.

– O va face pentru mine, replică Gayna, cu siguranță în glas. Cred că mă așteaptă prietenii mei. I-am spus lui Ryan că trec doar ca să-mi iau la revedere. Din pragul ușii, mai adăugă: să nu uiți, draga mea. Ryan a fost al meu dinainte de venirea ta. Iar acum, tot al meu e și n-am nici cea mai mică intenție să-l scap printre degete. Ieși și închise ușor ușa în urma ei.

Restul zilei se scurse parcă învăluită de ceață. Laurie era conștientă de prezența lui Ryan lângă ea, de conversația la care o antrena, de privirea lui caldă, dar nu reușea să-și ia gândul de la ceea ce-i spusese Gayna.

Se pare că starea ei nu trecu neobservată pentru el, fiindcă o întrebă:

– Ești cam palidă. Te simți bine?

– Da, mulțumesc, răspunse ea, absentă.

– S-a întâmplat ceva?

– Nu, doar că…

– Doar că ce? Ce e, o întrebă din nou, văzând că nu răspunde.

– Ryan, crezi că ne-am putea întoarce la…la…

– Dave? întrebă el cu răceală.

Nu se gândise la Dave. Dar era o scuză destul de bună.

– Să înțeleg că nu-ți place aici?

– Oh, nu e asta. Doar că…ei bine, știu că ăsta e un hotel

pentru turiști și că trebuie să mai fie și alți oameni veniți împreună, dar cred că… Ei bine, noi nu ne cunoaștem destul de bine ca să…

– Și ceea ce încerci să-mi spui e că oamenii din Mbinga vor vorbi?

Ryan o privi amuzat cum se îmbujorează.

– Cred că noi doi putem trece cu ușurință peste lucrurile astea, nu? O trase mai aproape. Ți-aș putea restabili imediat reputația. Ne-am putea căsători.

– Să ne căsătorim? întrebă ea, cu voce stinsă.

– Știi, așa se întâmplă de obicei. Privi în jur. Hai să scăpăm de mulțimea asta.

Ieșiră afară, în grădină, iar Laurie nu părea pregătită să dea un răspuns. Ryan o privea tăcut, la câțiva pași de ea.

– Ai ceva împotriva propunerii mele?

– Ei bine, nu sunt sigură…Laurie se lupta cu ea însăși. Oare de ce n-o ținea în brațe când îi spunea toate astea? Nu trebuia să se întâmple așa? Nu-mi pot închipui ce te-a făcut să spui lucrul ăsta, adăugă ea într-un final.

– Poate pentru că ești cam singură pe lume. N-ai la cine să te întorci în Anglia, iar aici se pare că îți place la nebunie.

Laurie rămase stupefiată. Astea erau motivele pentru care dorea s-o ia de nevastă?

– Chiar acum ai zis că nu ne cunoaștem foarte bine. Dar eu sunt de altă părere. Se pare că avem multe lucruri în comun. Ție nu-ți lipsește civilizația și te înțelegi extraordinar cu animalele.

Laurie ar fi trebuit să se simtă măgulită. Dar se simțea

oarecum rănită. Bărbatul iubit o cerea de soție în cele mai ciudate circumstanțe. Dar dacă dragostea nu era inclusă în propunerea lui, oare va fi capabilă să-l facă s-o iubească pe viitor?

– Ei bine?

– Da, Ryan, mă căsătoresc cu tine, zise ea, cu hotărâre în glas.

Secundele următoare fură pline de tensiune, de parcă amândoi așteptau în liniște explozia unei bombe. Dar nu se întâmplă nimic. Pur și simplu se priviră.

– Va trebui să amân următorul safari, dar nu va fi o problemă. Mai am o casă, la nord de Nyumbaya. Este închiriată preotului regiunii și soției acestuia. Vei sta acolo pînă pun la punct toate formalitățile. Va trebui să iau legătura cu fratele tău mai mare, dar nu cred că va fi greu să obțin consimțământul lui. Apoi, când totul va fi gata, ne vom căsători în Mbinga și pentru luna de miere vei alege tu destinația.

– Mi-a plăcut Dar-es-Salaam, răspunse Laurie cu voce tremurătoare.

– E bine. Pentru început, putem trece pe acolo.

Apoi, între ei se așternu tăcerea. La un moment dat Ryan făcu un pas, o luă de mână, dar nu ca s-o apropie de el, ci ca s-o ghideze spre intrarea în hotel. O conduse în camera ei, spunându-i:

– Somn ușor. Eu voi coborî să beau ceva.

Capitolul 9

– Deci, până la urmă Ryan a decis să facă pasul cel mare. I-am spus eu că o tânără o să-l vrăjească într-o zi, zise Molly Pacer, nevasta preotului.

Aceasta era o femeie rotofeie, cu privire blândă și glas blajin. Laurie o privea amuzată cum se entuziasma mai mult decât ea de pregătirea acestei nunți.

Soțul ei, în schimb, părea o fire mai serioasă, dându-și toată silința să-l lămurească pe Ryan ce trebuia făcut.

Casa de care-i vorbise Ryan era așezată într-o regiune frumoasă și pitorească.

– E totul aranjat, spuse bărbatul, luând-o de mână. John mi-a spus că n-ar trebui să dureze mult formalitățile. Îi lăsă valiza la intrare. Să înțeleg că o să fii bine aici, da?

– Sunt sigură că așa va fi. O să vii să-mi spui cum merg lucrurile?

– Nu. Nu ne vom mai vedea până la ceremonia religioasă. O să te anunț dacă intervine ceva.

Își luă rămas-bun de la Molly și John, apoi se apropie de ea. O îmbrățișă și o sărută pe obraz. Să nu te îndepărtezi de casă. De câte ori stai în soare, să nu uiți să-ți pui o pălărie. Nu vreau să…

– Începi să vorbești ca un soț, glumi John Pacer. Stai liniștit. O să ți-o înapoiem teafără și nevătămată. Doar ai grijă să nu întârzii prea mult.

Ryan îi mai aruncă o privire, după care zise:

– Ei, cam asta e. La revedere, Laurie.

Plecă fără să se uite în urmă, iar Laurie fu imediat luată de Molly și condusă să vadă casa.

Zilele petrecute în casa preotului fură pentru Laurie un chin dulce. Se gândea mereu la ziua la care visase toată viața. Ziua căsătoriei sale. Credea că toate miresele trebuie să se simtă așa. Dar parcă situația ei era puțin cam ciudată, nu?

Acum era aici, în casa unor preoți din Africa, așteptând să se căsătorească cu un bărbat de a cărui existență aflase de-abia cu câteva săptămâni în urmă.

– Draga mea, îi întrerupse Molly gândurile. Te-ai gândit cu ce o să te îmbraci în ziua nunții?

– Oh, credeam că aici…

– Sper că nu te gândești să renunți la tradiționala rochie de mireasă! Traversă camera și o privi din cap până-n picioare. Oh, nu! Ar fi păcat. Știi, zilele trecute, mi-a trimis sora mea un material grozav. E un fel de mătase albă și cred că s-ar potrivi de

minune la o rochie și o pălărie asortată. Hai să-l vezi.

Într-adevăr, materialul era fin și Laurie era sigură că ar fi potrivit pentru o rochie de mireasă.

– E foarte frumos, spuse ea, încântată.

– Nu-i așa? Avem în apropiere câteva fete care lucrează foarte frumos. Bineînțeles, nu fac modele sofisticate, dar croiala e de calitate. Ce zici?

– Dacă sunteți sigură că nu e nicio problemă…ezită ea.

– Acum, spune-mi ce crezi că aș vrea. Să am eu trei bluze albe sau să fii tu drăguță într-o rochie pe măsură la cel mai special eveniment din viața ta?

Zilele care urmară fură pline de emoție pentru Laurie. Asista tăcută la crearea rochiei sale și uneori se mai plimba încercând să-și limpezească gândurile. Într-una din zile, la casa soților Pacer veni un băiat cu un coșuleț. Laurie nu-i dădu atenție, dar când află că era pentru ea, fu curioasă să vadă ce conține. De cum deschise capacul, Cando țopăi vesel afară din el. Arăta cam slăbit, dar ochii îi jucau de bucurie, de parcă ar fi știut cine va fi destinatara. La zgardă avea prins un bilet, pe care Laurie citi:

"Se pare că eu și Dave nu reușim să-i fim pe plac. Are nevoie de tine. Al tău, Ryan."

Lurie îl mângâie bucuroasă, emoționată de gest. Era frumos din partea lui că se gândise la binele animalului, dar oare se gândise puțin și la…fericirea ei?

Când Molly veni să-i spună că rochia era gata, își făcu apariția și John, care le informă că se stabilise data nunții. Laurie simți că-și pierde echilibrul și se așează pe un scaun din apropiere.

– E curând? întrebă ea.

– Poimâine.

– Poimâine? Sunteți…sigur?

– Desigur, răspunse Molly în locul soțului său. Ryan nu face niciodată un lucru de care nu e sigur. Îi puse rochia în brațe. Abia aștept să văd cum îți vine.

***

Dar "ziua" veni prea repede pentru Laurie. Parcă ieri proba rochia în fața lui Molly, iar acum se trezea deja îmbrăcată și gata de ceremonie. Rochia ieșise într-adevăr deosebită. Era croită strâmt până în talie, iar de acolo pornea în volane bogate pînă jos, lăsând la vedere doar o parte din pantofii delicați pe care-i purta. Nu avea mâneci și mănușile lungi completau pălăria cu bor mare, împodobit cu flori.

– Ești minunată, draga mea. Așa cum m-am așteptat că vei fi. Aș veni și eu cu voi, dar nu știu cum m-aș simți în elicopter.

– Elicopter? De la el venea tot zgomotul ăsta?

– Exact. Ryan s-a gândit la toate. Probabil că n-a vrut să ajungi șifonată și obosită la cel mai important eveniment din viața voastră. Așa, vei ateriza cu bine în grădina hotelului din Mbinga.

– La hotelul din Mbinga?

– Așa e, draga mea. Doamna Lewis s-a oferit să găzduiască

ceremonia și petrecerea, după care elicopterul vă va duce pe coastă.

– Doamnă Pacer…mi-e frică, spuse Laurie.

– Oh, cred că o să te obișnuiești imediat cum urci în elicopter. Apoi o privi o clipă. Cam diferit de nunțile obișnuite, nu? Dar nu e nici pe departe mai puțin romantic. Haide, acum pleacă. Și să nu uiți să-i spui lui Ryan să te mai aducă pe aici.

– Așa voi face. Mulțumesc pentru tot.

– E timpul să mergem, Laurie, o grăbi John Pacer, care-și săruta acum soția. Lumea ne așteaptă.

Călătoria cu elicopterul nu dură decât câteva minute. Și Laurie se pomeni coborâtă în brațele lui Bill Alexander.

– Hei! Stai să vadă Ryan asta, o privi el apreciativ. Fericită?

Ea încuviință cu timiditate.

Apoi, nu-și dădu seama exact când anume se desfășură totul. Abia îi venea să creadă că mulțimea aceea de oameni era strânsă acolo, la nunta ei, că Ryan îi strecură pe deget verigheta și apoi o sărută ușor pe buze. Iar oamenii care se apropiau de ei să-i felicite…

– Arăți extraordinar, Laurie! exclamă, de undeva de departe, Dave.

Dar până să apuce să vorbească cu el, altcuiva îi veni rândul să le facă urări. Era Gayna, solemnă în rochia ei verde, care cu privirea de gheață o măsura din cap până-n picioare. Îl sărută pe Ryan pe obraz, apoi Laurie simți cum o învăluie parfumul ei puternic, în timp ce o îmbrățișa.

– Ești o mireasă foarte frumoasă, draga mea. Te rog să

folosești camera mea ca să te schimbi.

Ryan încuviință din cap și o conduse la apartamentul femeii.

– Mă duc să vorbesc puțin cu pilotul și ne vedem după aceea în sala de mese, da? o asigură Ryan. Apoi, Gayna o conduse înăuntru.

– Pe aici, draga mea și te rog, folosește ce vrei de la mine.

Apoi, femeia se duse să se schimbe în altă cameră, iar Laurie rămase singură. În timp ce-și descheia nasturii de la rochie, aruncă o privire prin cameră. Cosmetice scumpe, parfumuri, haine de firmă, și pe măsuța din colț…pipa lui Ryan? Oare asta era? Da. Nu fusese niciodată atât de sigură de un lucru cum era acum. Acum înțelegea de ce Gayna insistase să folosească apartamentul ei.

Își zise că trebuie să termine mai repede de îmbrăcat. Auzi o ușă deschizându-se, apoi vocea Gaynei:

– Aici, Bill. Putem vorbi aici.

Oh, Doamne. N-avea de gînd să audă discuția lor. Probabil Gayna credea că se schimbase deja și că ieșise.

– Ei bine, draga mea, acum că emoțiile au trecut, mai rămânem doar noi, nu?

– Poate tu, dragule. Fără mine.

– Ce faci? Nu vii? Am crezut că te va bucura o schimbare de decor, acum că relația dintre tine și Ryan a luat-o pe altă cale.

– Dar lucrurile nu s-au schimbat deloc între mine și Ryan. Știi bine că s-a căsătorit cu fata asta doar ca să salveze viitorul fratelui său.

Laurie simți cum i se înmoaie picioarele. Și cu siguranță, nici

Bill nu părea să se simtă mai bine.

– Nu crezi că e o afirmație cam gravă?

– Poate așa sună, dar te asigur că e purul adevăr. Toată lumea știa că Dave își pierduse capul după fătuca asta și știi bine câte prostii fac tinerii din ziua de azi. Iar Ryan nu e genul de om care să lase lucrurile să se întâmple de la sine. Dave înseamnă totul pentru el.

– Așa că Ryan s-a căsătorit cu Laurie, iar când Dave va pleca la studii, tot mariajul lor se va sfârși, nu? Asta vrei să-mi spui?

Laurie se așeză pe pat. Simțea că n-o mai susțin picioarele.

– Voi, femeile! pufni Bill. Și ce-o să faci acum? Să stai prin preajmă ca să aduni rămășițele?

– Rămășițe? Nu vor fi așa ceva, dragule. Genul ăsta de nunți se poate anula imediat. Ryan nu va avea deloc de suferit. Și copila asta sunt sigură că-și va da seama că a făcut o mare greșeală și se va retrage la Londra fără prea mare scandal.

Urmă o pauză, apoi vocea lui Bill sună de parcă venea de foarte departe.

– Ei, atunci cred că ar trebui să-ți doresc așteptare plăcută, nu, drăguțo? Cred că va mai dura câteva săptămâni până voi rezolva treburile la magazin. Apoi o să închid și o să plec de aici.

– Ei, dragule, dacă mai ești în Africa până atunci, o să te invităm la o nuntă adevărată.

Dintr-o dată, Laurie își dădu seama că Gayna știa că este ascultată. Altfel, care ar mai fi fost farmecul?

Era clar că tot ce auzise era adevărat. Se potrivea atât de bine acestei situații. Felul în care Ryan o luase de la Nyumbaya, locul

în care o dusese, departe de tot ce însemna Dave, propunerea venită pe nepregătite. Felul în care o ascunsese în casa parohială…

Acum vedea totul destul de clar. Ryan o luase de soție ca să-l scape pe Dave de ea. N-o voia deloc pentru el. Ba mai mult, poate că abia aștepta să anuleze căsătoria.

Petrecera de după nuntă a trecut cu greu pentru Laurie. Se simțea rău și era sigură că nu va mai rezista niciun minut în mulțimea de oameni. Dar, spre fericirea ei, a venit și momentul plecării, iar Ryan o conduse la elicopter.

Dave le făcea cu mâna în timp ce spunea:

– Laurie, stai liniștită. Am eu grijă de Cando. Acum s-a obișnuit cu mine.

– Mi-aș dori să-l iau cu mine. Te rog, Ryan, lasă-mă să fac asta.

– Dar Laurie, doar nu vrei să…interveni tânărul.

– Las-o, Dave. E în regulă.

Gayna apăru și ea lângă elicopter.

– La revedere dragii mei. Să vă distrați!

Laurie încercă să se urce singură în elicopter, dar se văzu nevoită să se lase ajutată de Ryan, care o trase aproape de el. Pentru o clipă, se priviră în ochi, iar fata crezu că Ryan îi citise sufletul. Însă Laurie își feri privireai și se concentră asupra mulțimii care le făcea cu mâna. Dintre toți, cea mai înflăcărată părea femeia în verde, care parcă se bucura ca pentru propria nuntă.

Capitolul 10

Cerul era senin și priveliștea superbă. Stăteau pe terasa casei de pe malul mării și Laurie auzea ca prin vis cum băiatul care-i întâmpinase îi întreba dacă mai vor ceva înainte ca el să se retragă. Aflase că aceasta era casa unui prieten de-al lui Ryan, ca și mașina cu care ajunseseră acolo. Intră și se încordă când simți că este urmată de Ryan. Acesta turnă băutură în pahare și-i întinse unul.

– Bea. O să-ți facă bine. Tremuri ca o frunză.

– Sunt bine, murmură ea.

– Sigur că ești bine, dar nu-l poți uita pe Desmond…sau pe Dave?

– Știu că te-ai însurat cu mine doar pentru că voia să facă asta fratele tău, izbucni ea.

Tăcerea care urmă fu atât de lungă, încât Laurie se întrebă dacă avea să-i dea vreun răspuns.

– Așa e, zise el, în cele din urmă. Dar ți-a luat ceva timp ca să-ți dai seama de asta, nu?

Deci, era adevărat! Oh, cât își dorise să se înșele!

– Prea mult! zise ea, cu regret.

Laurie scăpă paharul din mînă. Acesta vărsă conținutul pe covor și se sparse în mii de bucățele. Ryan nu tresări. Doar o privi pierdut, de parcă îmbătrânise dintr-o dată. După o pauză, spuse:

– Ce se întâmplă? După despărțirea de Desmond ești gata să cazi în brațele oricui, dar reacționezi așa când cel care te prinde sunt eu?

La tăcerea ei, Ryan continuă:

– Ei bine, e puțin cam târziu pentru remușcări, nu crezi?

– Vreau să plec, Ryan. Chiar acum, spuse ea, hotărâtă. Te rog. Promit că n-o să mă întorc la Dave.

– Dar nu te poți duce nici la Desmond.

– Pentru Dumnezeu! Lasă-l pe Desmond în pace! Izbucni ea, iar el o trase aproape.

– Asta și vreau. Și tu ar fi mai bine să faci la fel. Iar în ceea ce-l privește pe Dave, e mai bine să rămână netulburat în perioada asta.

– Și tu ai avut grijă de asta, nu? Chiar și căsătoria ți s-a părut un sacrificiu care merită făcut.

– N-aș spune că a fost chiar un sacrificiu. Poate fi privită ca pe o sursă de distracție.

Gura lui puse stăpânire pe a ei într-o izbucnire violentă. Când Laurie nu mai reuși să se opună, el îi dădu drumul și o

ridică în brațe.

– Ryan, ce faci? Pune-mă jos!

– De ce? Ieși cu ea în brațe din camera în care erau. Acum, ești soția mea.

– Ryan, te rog.

Acesta deschise cu piciorul o altă ușă, a dormitorului. O depuse pe patul din cameră și o privi respirând greoi. Apoi se smulse de lângă ea și ieși vijelios.

– Ryan! îl strigă fata.

Dar el deja părăsea casa și acum era în mașină.

– Ryan…

Ieși și-l văzu pornind.

– Ryan, nu!

Se duse repede în fața mașinii, încercând să-l oprească să plece.

– Ce faci, prostuțo? Vrei să te omori?

– Cando, zise ea, pe nerăsuflate. Era sub mașină.

Alergă la el.

– Mai bine l-ai lăsa așa.

– Nu, știu că l-ai lovit. Vreau să-l ajut.

Puiul de vulpe stătea liniștit, cu lăbuțele încrucișate și de la distanță, ai fi putut spune că doarme. Avea ochii închiși. Dar Laurie știa că era mort. Și mai știa că odată cu el murise și singura ei speranță de a fi vreodată iubită de Ryan.

– Haide înăuntru, Laurie. Ryan venise lângă ea și încerca s-o ajute să se ridice.

– Nu mă atinge! Plecă de lângă el în fugă și intră în casă.

Își spuse că durerea simțită era doar pentru pierderea lui Cando, iar privirea împietrită de pe fața lui Ryan era pură simpatie pentru suferința ei.

El nu mai plecă în seara aceea. Îl auzi plimbându-se prin casă, mult după ce ea se vârî în pat. La un moment dat auzi o ușă trântită în cealaltă parte a casei, după care căzu într-un somn adânc.

***

Laurie era de părere că are parte de cea mai ciudată lună de miere care poate exista. Se plimba prin oraș și admira portul și buticurile pline de suveniruri. Făcea toate astea alături de Ryan, care juca rolul ghidului perfect.

Observase că în afară de momentele când o ajuta să urce câteva trepte sau să sară peste vreun obstacol, Ryan prefera să n-o atingă deloc. Conversațiile erau reduse la minimum, iar dacă se întâmpla cumva să discute mai mult, era pe tema fotografiilor făcute de ea.

Casa în care stăteau era spațioasă și, deși construită în stil vechi, era mobilată după ultima modă. Grădina dădea într-o plajă privată și atracția principală era terasa pe care într-o zi Laurie, întoarsă de la o plimbare prelungită prin oraș, îl văzu pe Dave așteptând-o, alături de Ryan.

Dave era schimbat. Cel puțin la prima vedere. Era îmbrăcat

într-un costum și, din câte văzuse Laurie, încerca să nu se manifeste atât de expansiv.

– Bună, băieți. Ce am pierdut?

– Pe mine, zise Dave. Mă întorc.

– La facultate? Așa devreme?

– Examenele încep într-o săptămână. Paul vine cu mine și cred că de data asta totul va fi bine.

Bărbatul ieși și el pe terasă și o salută politicos pe Laurie.

– Știi, tipul ăsta muncește cu tine până la epuizare. Și mai știi ceva? Abia aștept să mă întorc. Cred că am înnebunit, nu alta. Ei bine, ar fi culmea dacă aș pierde avionul acum, zise el, uitându-se la ceas. Nu-i așa? Se întoarse spre fratele său: pot să conduc eu?

– Dacă promiți să nu depășești viteza legală.

– Pe drumurile astea de oraș? Nici gînd. Se întoarse spre Laurie s-o îmbrățișeze. Ei bine, la revedere. Pentru prima oară voi aștepta cu nerăbdare vacanța, știind că mă întorc la o cumnată ca tine.

A doua zi dimineață, în timpul micului dejun, Ryan îi spuse că vor pleca în seara aceea la Nyumbaya.

– S-au făcut aranjamente pentru un nou safari. Pornim poimâine. E vorba despre niște afaceriști și soțiile lor.

– Parcă nu luai femei în safari.

– Mi-am mai schimbat părerea. Apoi, continuă: voi fi tot timpul pe la birou, așa că va trebui să-ți faci de lucru pe la hotel. Vei fi anunțată din timp, ca să te pregătești de călătorie.

– Eu? Dar de ce trebuie să merg și eu?

– Parcă erai înnebunită după astfel de călătorii. Ce s-a întâmplat? Ți-a pierit curajul? Nu răspunse nimic, iar el se văzu nevoit să continue: nu contează. O să-ți revii.

– Sper că nu vor împușca nimic, nu?

– Nu știu ce vor face, dar eu trebuie să mă asigur că nu va fi nimeni rănit. Știi că sunt împotriva uciderii animalelor. Oricum, acesta va fi ultimul safari la care particip.

Ultimul safari? Deci, până la urmă Gayna avea să-și atingă scopul. Ryan va lăsa Africa pentru ea.

Intrarea în hotel era plină de mașini de teren. Iar restaurantul găzduia șase perechi care făceau gălăgie aproape cât toată Mbinga. Cu toții se arătară interesați s-o cunoască pe soția celui care avea să le ofere o aventură fascinantă.

Laurie era îndrăgostită de locurile astea și-i făcea plăcere să mai participe la încă o expediție, dar trebuia să se gândească și la ce va face după ce Ryan va anula căsătoria și va fi nevoită să plece. Își aminti că văzuse un anunț într-un ziar în care se căuta fotograf cu experiență pentru o expediție care va pleca în Uganda. Uganda, repetă ea numele în minte. Suna la fel de straniu în urechile ei ca atunci când auzise pentru prima oară de Tanzania. Dar era sigură ca avea să se descurce în orice colț al Africii. Zgomotul de tocuri care se apropie de clienții lui Ryan o trezi din visare. Gayna! N-o văzuse pe proprietara hotelului de când ajunsese în Mbinga. Și nici n-avea chef de o întrevedere cu ea.

Își spuse că acum era cel mai bun moment să meargă în biroul lui Ryan să ia un ziar de acolo. Ieși repede din hotel și se

îndreptă spre clădirea unde își avea Ryan biroul. Ciocăni ușor în ușă și intră imediat.

Ryan stătea de vorbă cu doi bărbați.

– Oh, îmi cer scuze. N-am știut…

– E în regulă, Laurie, zise Ryan. Intră. Domnilor, aceasta e soția mea. Laurie îi cunoscu pe domnul Makinga și pe domnul Ngunu din Dar-es-Salaam. Tocmai plecau acasă.

Când le făcea semn de la revedere, Laurie își dădu seama că îi cunoștea de undeva pe bărbați. Își aminti că-i văzuse la hotel în ziua nunții lor. Deci, rămăseseră în Mbinga toată această perioadă. Ceva destul de interesant le-a ținut interesul treaz, gândi fata.

– Ți-ai făcut bagajul pentru călătorie? întrebă Ryan.

– Da. Ezită puțin. Mă gândeam dacă mai ai ziarele de acum trei – patru zile.

– Da, de ce întrebi?

– Oh, nu prea am ce face și m-am gândit că le-aș putea răsfoi.

– Din câte știu eu, și în luna noastră de miere te-ai ocupat cu asta, nu-i așa?

– Da, mai găsesc lucruri interesante acolo. Modă, muzică, chestii de-astea. Dar, mă rog, dacă nu le mai ai…

– Le am. Se duse la birou și i le aduse.

– Apropo. Voi petrece din nou seara cu Gayna. S-a decis să închidă hotelul după acest safari. O ajut la socoteli.

Laurie nu mai spuse nimic și ieși cu lacrimi în ochi. Și-ar fi dorit să fugă, să uite de Ryan, dar era sigură că nici dacă ar străbate întreaga Africă nu l-ar putea uita pe bărbatul care-i

furase inima…

Ieși grăbită, dar trebui să se oprească deoarece în fața ei se ivi Gayna.

– Draga mea, ești cam palidă! Sper că nu ești bolnavă!

– Sunt bine, mulțumesc. Acum, dacă mă lași, am ceva de făcut.

– Ei bine, nu vreau să-ți stau în cale, zise femeia, continuându-și drumul direct în biroul lui Ryan.

În camera de hotel, răsfoi ziarele și găsi anunțul cu angajarea. Scrise o scrisoare în care își folosi numele de fată și se gândi când e mai bine s-o trimită. Se gândea chiar să meargă personal la biroul de angajări, dar nu știa cum să rezolve cu plecarea în safari. Ryan îi spusese că trebuia să vină și ea, dar asta nu însemna că trebuie să participe la toată călătoria…

Un plan începea să prindă contur în mintea ei. Avea să dispară după ce campau prima oară. Va lua mașina lui Ryan și va conduce până la Mbinga. Cu siguranță, el va fi mai mult decât ușurat când va constata dispariția ei.

De acolo, îl va ruga pe Mahmoud s-o ducă la Dar-es-Salaam.

Noaptea veni repede, dar somnul fu greu pentru Laurie.

Devreme, în dimineața următoare, când ieși din hotel se întâlni cu Ryan cu care schimbă câteva vorbe. Tocmai atunci, mașina lui Bill Alexander opri lângă ei.

– Gata, bătrâne?

– Da, cred că asta e tot, zise bărbatul care avea mașina plină de bagaje.

– Mă duc să-mi iau rămas-bun de la frumoasa Gayna, zise el.

– Se va descurca ea.

– Nici nu mă mir.

– La revedere. O să vă trimit o vedere de pe coastă.

Bill se pierdu în praful care se ridica pe drum.

– Am niște cafea în mașină, dacă vrei, o întrebă el pe Laurie.

– Nu, nu vreau nimic, mulțumesc.

– Sigur? Ai dormit azi-noapte? Nu prea pari odihnită.

– Aș putea spune același lucru și despre tine.

– Mă duc să-i adun pe toți și să plecăm, schimbă el subiectul.

Închise ușa în urma lui. Laurie rămase în mașină, așteptând. La un moment dat, petrecăreții ieșiră din restaurant și se urcară în mașini. Dar Ryan nu apărea de nicăieri.

Laurie rămase surprinsă când îl văzu pe Nabu că urcă lângă ea. Și înainte să poată întreba ceva, Ryan apăru, zicând:

– Bine, Nabu, ai grijă la drum. Ne întâlnim la podul Mborni.

Înainte ca mașina s-o ia din loc, Laurie observă femeia blondă care apăru lângă soțul ei. Avea lângă ea o mulțime de bagaje, iar Laurie își dădu seama imediat că Ryan avea s-o ducă la Nyumbaya, ca să-l aștepte. Nu mai văzu nimic în fața ochilor decât drumul plin de praf.

***

Fata se așeză pe marginea patului de tabără. Se simțea foarte obosită, dar planul pe care-l pusese la cale o ținea trează. Știa că

va fi greu să conducă noaptea mașina lui Ryan, mai ales că nu era sigură că-și amintește atât de bine drumul spre Dar-es-Salaam. Dar spera să reușească.

Totuși, acum era prea devreme pentru a se furișa la mașină. Toți membrii taberei erau adunați în jurul focului, glumind și cântând zgomotos. Barbații erau nerăbdători să ajungă în sălbăticie și ascultau interesați ce le spunea Ryan despre animale. Femeile, însă, nu erau preocupate de acest subiect și fluturau camerele de luat vederi ca să surprindă aproape orice mișca în jurul lor.

Și Laurie stătuse alături de ceilalți ca să asculte explicațiile oferite de Ryan, dar nu pentru că nu le-ar fi știut dinainte, ci pentru a-l admira pentru ultima oară pe bărbatul iubit, fără ca acesta să-și dea seama de asta.

Era sigură că imaginea lui îi va rămâne în minte pentru toată viața.

Când discuția se termină și ceilalți merseră la corturile lor, Ryan se apropie de ea:

– E timpul să te duci la culcare. Ai avut o zi grea, adăugă el, cu răceală. Eu mai am câte ceva de verificat, dar o voi face afară. N-o să te deranjez când mă întorc.

Laurie îl mai privi o dată, până când dispăru de lângă ea.

Stătu o clipă să analizeze situația și realiză că e mai bine să plece acum, când ceilalți nu s-au culcat, pentru că astfel, zgomotul mașinii nu va fi simțit de nimeni.

Ieși din cort, ca și cum ar fi vrut să facă o plimbare, înainte de culcare. Bineînțeles, nimeni n-o băgă în seamă și reuși să

ajungă repede la mașină. Iar când porni, avu noroc cu șoferii care tocmai atunci verificau motoarele camioanelor.

Ieși cu mașina din tabără. Exceptând drumurile denivelate, mașina lui Ryan nu era atât de greu de condus, cum crezuse.

La un moment dat, își dădu seama că nu mai recunoaște drumul. Dar nu opri, ci merse în continuare. În fond, ce ar fi putut să facă? Trebuia să plece cât mai repede, ca să ajungă la cel mai apropiat oraș sau sat. Și de acolo spre Dar-es-Salaam.

Poate ar fi fost mai indicat să încetinească pe un drum atât de greu și necunoscut, mai ales ținând cont de faptul că nici vizibilitatea nu era prea mare. Dar Laurie dorea să ajungă cât mai repede într-un loc populat.

Acceleră când auzi zgomotele înfiorătoare care-și făceau loc prin întunericul nopții. Acestea se repetară și la un moment dat i se păru că aude chiar și un motor de mașină, dar își spuse că e doar imaginația ei care-i joacă feste.

Dintr-o dată, i se păru că stâncile și plantele parcă prind viață și câteva umbre se mișcă nu departe de mașină. Aprinse farurile și observă o gazelă speriată, care nu știa cum să se ferească din calea mașinii. Laurie încercă să frâneze, dar din păcate fu prea târziu. Știa că o lovise, dar cât de rău?

Începu să tremure. Opri mașina și stinse farurile. Luă o lanternă și ieși să vadă ce se întâmplase.

Văzu animalul jos, pe pământ, și îngenunche lângă el. Probabil că se ferise de mașină, dar nu îndeajuns de mult. Dintr-una din urechi îi curgea sânge, iar Laurie își aminti de soarta bietului Cando. Se întrebă dacă putea face ceva pentru

gazelă. Dar nu apucă să termine gândul că auzi în spatele ei un zgomot din tufișuri. Îngheță. Oare ce ascundea sălbăticia?

Simți că încremenește când lângă ea apăru un leu. Animalul se apropia de ea încet, dar sigur. Una era să vadă aceste animale din mașină, și alta să fie surprinsă de apariția lor, în sălbăticie, la miezul nopții. Acum, leul stătea față în față cu ea. I se păru că aude un zgomot din tufișuri. Dar când se repătă, își dădu seama că nu era imaginația ei, fiindcă și animalul de lângă ea tresări.

Își făcu apariția o leoaică ce se alătură curioasă masculului.

Laurie ar fi vrut să plece, să se ascundă undeva, dar știa că asta îi va grăbi sfârșitul. Leoaica își pierdu repede interesul pentru ea și-i întoarse spatele, dispărând în tufișuri.

Ca în vis, auzi un zgomot de împușcătură. Închise ochii, după care îl văzu pe Ryan care se apropia de ea transpirat și transfigurat.

– O fi însemnând ceva dacă preferi animalele în locul meu, nu? zise el.

Laurie ar fi vrut să-l întrebe cum o găsise, de ce mai venise după ea, dar când îl văzu în fața ei, nu mai rezistă și i se aruncă în brațe.

– Oh, prostuțo! Iubita mea!

– Ryan! Ce bine că ai venit! Mi-a fost atât de frică...

Lucrurile s-au petrecut cu repeziciune din acel moment. Laurie simțea că în întunericul nopții, departe de civilizație, i se putea destăinui mai ușor. Îi spuse tot ce avea pe suflet, iar Ryan o îmbrățișa fără contenire.

La un moment dat, întrebă:

– Ce se întâmplă dacă se întorc?

– Cred că nu se mai pune problema asta. Probabil că acum sunt la un kilometru de locul ăsta și se ospătează.

– Adică, cu gazela?

– Asta i-a atras. Norocul nostru că a considerat-o mai gustoasă decât noi. O mângâie pe creștet. Norocul tău că Nabu a stat de veghe și te-a văzut plecând.

– Nabu?

– Da, am bănuit că pui ceva la cale de când mi-ai cerut ziarele. N-a fost greu să pun cap la cap totul și să urmăresc mașina după urmele lăsate. Dar când Nabu a văzut leii, s-a gândit că mai bine am merge pe jos să investigăm.

– Tu și Nabu! pufni ea încercând să se elibereze.

Dar el nu părea dornic să-i dea drumul din brațe.

– Doar o soție care-și iubește soțul și-ar face griji pentru el, nu?

– Sigur că te iubesc, dar...

– Ai un fel ciudat de a mi-o demonstra, fugind așa!

– Ei, dar cum aș putea rămâne când Gayna...

– Ce legătură are Gayna cu asta?

– Vrei să spui că nu e la Nyumbaya? În dimineața asta, am văzut că ai dus-o...

– M-a rugat să-l prind pe Bill de la urmă.

– Bill?

– Am sfătuit-o să închidă hotelul, pentru că așa cum merg acum lucrurile, va da faliment în curând. De dimineață, i-am spus despre noua mea slujbă și când a auzit că n-am de gând să

plec, s-a dus repede să împacheteze lucrurile.

– Deci, de asta era ultimul tău safari? Pentru că vrei să te ocupi de altceva?

– Mbinga va fi transformată în rezervație naturală. Iar cei de la conducere m-au rugat să fiu administratorul ei.

– Cine? domnul Makinga și domnul Ngunu?

– Da. O să am același birou și, cu puțin noroc, o să ajung acasă în fiecare noapte, lucru care mi se pare normal, atâta timp cât am o nevastă la care să vin...

O sărută și merse la Nabu.

– Bine, Nabu, acum te poți întoarce.

– Ryan, noi unde mergem?

– La Dar-es-Salaam. Mai avem de recuperat câte ceva din luna de miere.

Valurile scăldau plaja, iar soarele strălucea scânteietor. Ryan o ținea în brațe pe Laurie și amândoi priveau de pe terasă noaptea magică.

– Ce s-a întâmplat cu safari? Oare era bine să-l abandonezi așa?

– Nici n-aveam de gând să-l conduc. Am lăsat un bărbat capabil să aibă grijă de el. Știi, niciodată nu mi-a trecut prin cap să lucrez în luna de miere.

– Dar oare prietenul tău nu se va supăra că ai venit aici cu mine?

– Nu, e plecat pentru încă o lună din țară.

– Știi, n-am fi plecat niciodată de aici, dacă n-ai fi zis că te-ai însurat cu mine ca să n-o facă Dave.

– Ce altceva aș fi putut spune? Ăsta era adevărul. Știam că Dave se va agăța de orice l-ar scăpa de studii.

– Ce s-a întâmplat în noaptea aceea, după călătoria pe munte? V-ați certat?

– Nu. Dave mi-a spus că vrea să se însoare și să-și ia o slujbă. I-am spus că n-am nimic împotrivă atâta timp cât o să-și găsească fata lui și între timp ar face bine dacă și-ar da și câteva examene ca să reușească să-și ia o slujbă bună, din care să se întrețină.

– Așa a apărut tutorele în peisaj, nu?

– Îl cunosc pe Paul de mult. Știam că dacă există cineva care să-l aducă pe Dave cu picioarele pe pământ, el va fi acela.

– Și, până la urmă, tu de ce te-ai căsătorit cu mine?

– Pur și simplu fiindcă eram îndrăgostit nebunește de tine, de fapt de când ai apărut în Mbinga și te-ai luat la ceartă cu mine.

– Dar nu mi-ai spus niciodată...

– Pentru că între noi a fost întotdeauna Desmond, iar apoi mi s-a părut că între tine și Dave se naște ceva.

– Știam de mult că de Desmond nu mă leagă niciun sentiment de dragoste, iar cu Dave am stat doar fiindcă tu păreai atras de Gayna.

– De când soțul ei a fost ucis, am simțit o oarecare responsabilitate față de ea, se explică el. Am vrut s-o ajut unde puteam.

Când Laurie zâmbi, o întrebă:

– Ce e atât de amuzant?

– Pur și simplu mă gândeam la cât de mult am suferit din

cauza asta.

– Cât Gayna a fost la Nyumbaya, am încercat să-mi spun că e ceva mai mult între noi, dar n-am reușit nicio clipă să-mi iau gândul de la tine.

Se sărutară.

– Să înțeleg că îți va face bine întoarcerea acasă la Nyumbaya?

– Acasă!

– Apropo, m-am întâlnit zilele trecute cu asistentul veterinarului și mi-a spus că are un pui de labrador. E negru tot și are piciorușele albe. Îl vrei?

– Sigur! Oricine are nevoie de o ființă pe care s-o iubească.

– Ei bine, tu mă vei avea întotdauna pe mine și cred că pe viitor vor mai veni și alți câțiva membri ai familiei de care să te ocupi.

O luă de mână și merseră pe pajă. Era o noapte magică. Noaptea când Laurie simțea că trăiește cu adevărat pe un tărâm fascinant, înconjurată de dragoste.

Sfârșit